

11.616

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

M. N. MUZEUM
KÖNYVTÁRÁBÓL

VERES utv. és kamarai főnyelvképzés felvétele, Budapest, V., Harmincad-u. 8.

DURINI DI MONZA GRÓF GYERMEKE: CÓRA

11616

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
Hirlepkönyvtári
I. növedésknaptó
1930/25. sz.

TUDNIVALÓK

az 1930. évi ajándékozási akciónk feltételeiről

Közöljük kedves előfizetőinkkel, hogy lapunkban itt bemutatott

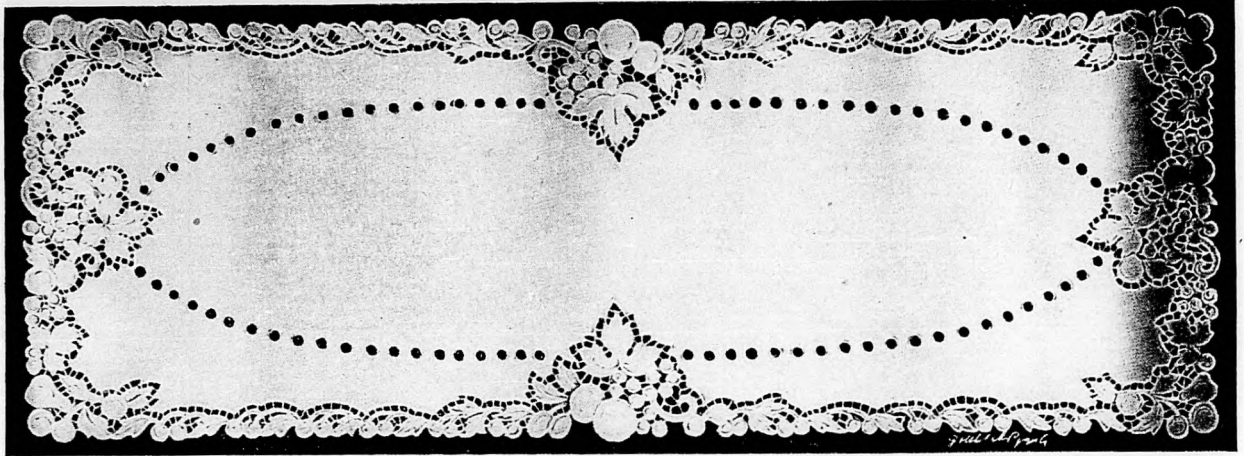
kilenc darabból

álló kézimunkaajándékunkban minden előfizetőnk részeseül. Ezen ajándékozási akciónkhoz fűzött feltételeinket alábbiakban ismertetjük.

után újítják meg előfizetéseiket s ha ajándékunkra igényt tartanak, úgy egész évre 24.— P beküldésével kell, hogy megújítsák előfizetéseiket.

A negyedévenként újító előfizetőink ajándékainkat az ötödik évnegyed előfizetési díjának, vagyis az ötödik 7.— P beküldése után kapják meg.

Azon előfizetőink, akik nem akarják bevárni előfize-

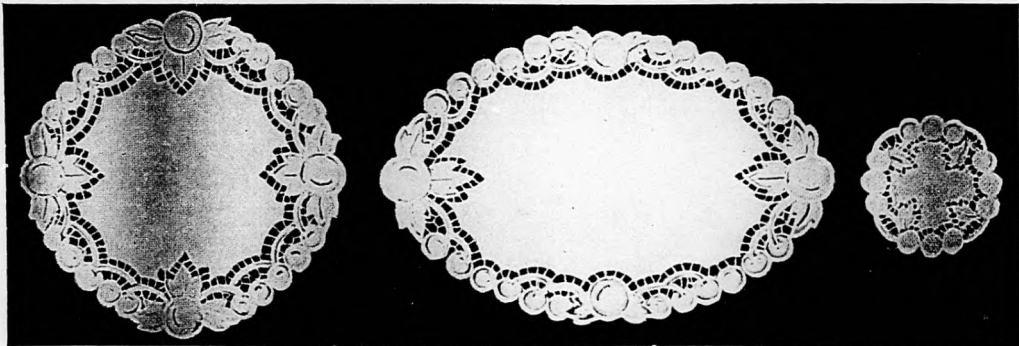
1 drb. futó, 120 cm. hosszú és 42 cm. széles

Mindazon előfizetőinknek, akik mai naptól kezdődőleg előfizetéseiket egy egész évre megújítják, vagyis 24.— P-t egyösszegben beküldenek, ajándékunkat azonnal megküldjük címükre.

Azon régi előfizetőink, akik január 1-én csak félévre hosszabbítják meg előfizetéseiket, ajándékainkat 1930 július hó 1-én, a második félelvi 12.— P előfizetési díj beküldése után kapják meg. Ha tehát előfizetőink ajándékainkat azonnal meg-

téseik lejáratát, hanem már most, függetlenül az előfizetés lejáratától, befizetik a 24.— P évi előfizetési díjat, vagy két egymásután következő hó elsején 12.— P-t, 12.— P-t beküldenek, ez esetben ajándékunkban a 24.— P összeg beérkezése után azonnal részesülnek.

Azon régi előfizetőink, akik a folyó évi 8 darabból álló kézimunkaajándékunkat még nem kapták meg és akiknek előfizetése f. év november és december hó 1-én lejár és félévre

1 drb. kerek tálcakendő 30×30 cm. nagyság. 1 drb. ovális tálcakendő 33×25 cm. nagyság.
6 drb. jegkendőcske 15×15 cm. nagyság

kapni óhajtják, szükséges, hogy az egész évi 24.— P előfizetési díjat egyösszegben beküldjék.

Az új előfizetők, akik az egész évi előfizetési díjat 24.— P-t most egyösszegben befizetik, akkor is részesülnek ajándékainkban, ha úgynök, kiadóhivatali megbízott, vagy régi előfizetőnk ajánlása folytán fizetnek elő.

Azok a régi vagy új előfizetők, akik egy évi 24.— P előfizetési díjat nem egyösszegben, hanem két egymást követő hó 1-én 12.— P, 12.— P-vel fizetnek elő, a második 12.— P összeg beérkezése után részesülnek ajándékunkban, akkor is, ha úgynök, közvetítő, vagy régi előfizetőnk ajánlása folytán fizetnek elő. Ha azonban az új félelves előfizetők csak a félelvi lejárta

újítják meg előfizetéseiket, az ez évi 8 darabból álló kézimunkaajándékunkban részesülnek és ezen legújabb ajándékunkat jövő évben kapják meg, ha a félelvi lejáratkor egész évre fizetnek elő, vagy az egész évi előfizetési díjat két egymásután következő hó elsején utalják át.

Két hónapi előfizetési díjjal hátralékban levő előfizetőink ajándékunkban nem részesülhetnek.

Egyben közöljük, hogy a kézimunkaajándék anyagának kiválóságáért a legmesszebbmenő anyagi és erkölcsi felelősséget vállaljuk.

Tisztelettel
A KIADÓHIVATAL

Kérjük kedves előfizetőinket: sziveskedjenek szerkesztőségünkbe elfáradni és meggyőződést szerezni ajándékaink battiszt-anyagának kiválóan finom minőségéről.

MAGYAR URIÁSSZÖNYVOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai u. 37. (Berlini tér sarok) * Telefon: Aut. 107-23. * Előfizetési ár: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P
Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sh. 40 Gr. Franciaországban 6 Frc. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 Dollár.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

1930

AZ ÚJ ÉVTIZED PROLÓGUSA

Az Idő végtelen rokkáján ismét lepergett egy év s vele egy egész évtized a Múltba hanyatlott. Poharak vídám csengése közben, mosolygó arcra állít be a jövővény, homlokán a Holnap titokzatos bélyegével. Mi ez a jel? Jobb jövőnk reménycsillaga, vagy a balsors jegye, — ki tudhatná? Balga dolog tovább firtatni a jövőt, mint ameddig a józanság tekintete elér; hiú és haszontalan kísérlet behatolni a jövőbe, amelynek sűrű függönyén még csak azt a keskeny kis rést sem találhatod, amelyen át a következő perc titkaiba kukkanthatsz bele. Óriási kérdőjelként mered elének az új decennium első éve és mi mégis ujjongva fogadjuk ajkunkon az ősi köszöntéssel: legyen jobb, mint a régi volt!

Mióta magyar történelmet írnak, talán soha szívből fakadóbban, imádatosabban nem hangzott el ez a sóhaj. Hiszen a letűnt sanyarú évtized hozta ránk a trianoni gyalázatot a maga erkölcsi poklával és anyagi kárhozatával. A huszadik század huszas éveit ragadják el a mi több mint ezeresztendő kincsünket, a bérekszorúzta, tengermosta Nagymagyarországot. Ezek az évek senyvesztették el a maradék nemzet gazdasági erejét s vitték romlásba a magyar társadalom színejavát. Átkozott évtized, amelynek halál és pusztulás volt az aratása!... S mikor most végképp elenyészik, nem szabad elengednünk úgy, hogy az egyetlen értéket, amely e kegyetlen évtized méhében fogant, meg ne ragadjuk és fönn hordozva át ne mentjük az új évtizedbe. Ez a kincs: a dacos, az elszánt, a tettekre fölesküdt magyar hazafiság, — az Irredentizmus.

Trianon és Irredentizmus egy évtized jekerszülöttei. Amaz: hazugság, ez: az igazság. Amaz: pusztulás, ez: a megújulás. Amaz: átok, ez: az új élet reménye és áldása. Trianon vígasztalan éjszakáját az Irredentizmus üstököse hasítja át vakító fényözönnel. A huszas éveknek ezt az egyetlen sugarát akarjuk látni glória gyanánt a pitymalló évtized elsőszülöttjének, 1930-nak jelképes homloka körül. A nyomorúságban lemorzolt tíz esztendő üszkös romjaiból erős kézzel ragadjuk ki ezt a tűzszlopot és lobogtassuk meg ki nem alvó fátkyként az új évtized hajnalán. Az Irredenta fénye világítsa meg az új év első napjába hajló éjszakát, az Irredenta melege járja át didergő tagjainkat a szilveszteri éjszakán. S mindnyájan, magyarok, azzal a szentséges fogadalommal lépjük át a ránk virradó decennium küszöbét, hogy a régi, szép, büszke és boldog Nagy-Magyarország tegnapi valóságát — néhány évi szörnyű álom után — holnap valósággá varázsoljuk.

És legyen az új évtized a megújuló országgal együtt a magyar család, a magyar otthon újraépítésének, megismosodásának fénykora is. Erős, ellentállásra képes nemzeti társadalomnak a család az ő legbiztosabb tartóoszlopa. Egyesek munkájából születik meg a nemzet kultúrája, egyesek erkölcsi értékeiből adódik a nemzetet összefogó erő, a közlelkiismeret és a közszellem. A családokban a meg nem tántorodó hazafiság, az európai műveltség, a polgárosult erkölcsök, a vallásosság, a tisztaság és az izlés kultuszát kell ápolnunk, az új évtizedben — ha lehet — talán még fokozottabb mértékben. Ennek az áldozatos munkának főrésze az asszony. Az anya és a feleség. A magyar nők öröktől való hivatásához tartozik, a családi tűzhely gondozása mellett, a hazaszeretet és a hit lángjának ébrentartása, szítása is. Minden okunk megvan, hogy azt mondjuk: a magyar nők ezt a kettős kötelességüket a jövőben is azzal az eszményi hevülettel, lelkes meggyőződéssel és boldog örömmel fogják elvégezni, amit a múlt évtized annyi fájdalmas megpróbáltatása, vesszőfútása és kálváriás küzdelme közepette tanusítottak. Bizunk a magyar anyák, a magyar hitvesek családépítő, családfenntartó, tehát országépítő és országfenntartó munkájának lendületében, erejében és foganatosságában.

És hirdetni akarjuk új évtized jöttén a mi régi hitvallásunkat: a magyar szerető összefogás, a testvéri együttműködés szükségességét ezekben a súlyos időkben. Ha vannak sebek, amiket meg gondolatlanul és igazságtalanul ütöttünk egymáson, feledjük el és konok haragtarással, civakodással, gyűlölködéssel ne tegyük meg keserűbbé sorsunkat. Csak a tömlöctartó örül annak, ha a rabok marakodnak. Ne adjuk meg azt az elégtételt porkoláb ellenségeinknek, hogy itt, ebben a szűk trianoni börtönben egymást tépjük, marjuk, kisebbitjük. Ne rágalmazzuk egymást, ne vádaskodjunk egymás ellen. Csak a haza legmagasabb érdeke lehet az a szempont, amelyből embertársaink szavait és cselekedeteit elbírálnunk szabad. Szeretet, fanatikus magyarság, türelmesség, lojalitás egymás iránt, mert ebből fakad a nagy nemzeti szolidaritás, ami nélkül Trianon pánccélfala ellen hiába készülünk döntő ostromra.

Hozza még Ezerkilencszázharminc minden igazságtalanság bukását! Hozza meg boldog nagy országunk teljes talpraállását, rabtestvéreink szabadulását! Hozza meg minden jószándéku magyar ember boldogságát! Férfinak a becsülettel végzett munka dús gyümölcsét, asszonynak a családi otthon áldott békéjét!

ZSUZSI IS IDEGÖS

Irta: Péczy József

Zsuzsi ezúttal már ötödször vagy hatodszor célozgatott a közelgő télre, jobban mondva arra a kis ködmönkére, amelyik hetek óta ott lóg a városi posztós bolt nagy ablakába. A rászto s prém a nyakán, a két ujján is egy-egy tenyérnyi. Olyan, mint a selyem. Még tükre is van. A napsugár szinte megcsúszik rajta. Láttá. Jó kis ködmönke, az bizonyos. Formás is, szép is s azonfölül sok meleget ígérő. De ami fő, olyan senkinek sínes a faluban! Hát ez az! S mindössze száz pengőt kér érte a boltos. Rá van írva. Száz pengő. Őt zsák búza ára. De abból még engedne is. Engedne, mert a boltosok úgy szoktak.

- Hogy ez a kis ködmönke?...
- Száz pengő!
- Hát a nyolevan...?

Mert ilyen esetben nyolevanat kell ígérni s olyanformán tükröztetni, hogy nem is valami nagyon tetszik a portéka. Ez is kivető benne, az is. Bolyhos a szőrmeje, kopottas a posztója. A gombjai is inkább cifrák volnának, ha már gombok...

— De azért a nyolevan pengőt, ha már kimondtam... Nem bánom no!

Erre a boltos leenged tíz pengőt... Csakhogy hát a Péter nem az az ember! Most is azzal állt elő:

— Minek a?... Ott a jánykori! Jó még a!

Híszem nem mondhatni, hogy rongy volna, de mégis csak más panorámája van a népek előtt az útnak, mint a réginek. Ez vitázhatatlan. Azonban hát a Péterrel nem lehet bírni... Ki mondja, hogy nem? Ő is csak ember! Emlékszik. Tanúja volt egyszer egy esetnek. Látó tanúja.

A jegyző felesége új kalapot akart. Éppen olyant, mint a patikusnéé. Szébbet, nagyobb teriméjűt. Virágosabbat. A jegyző azonban bicsakolta magát. Nem! Erre a fiatal asszony két szemé könnybe lábadt... De a jegyző tartotta magát. Nem és nem. Kár a pénzért. Meg nincs is. Ekkor az asszony már sirt is, jajgatott is. Leborult az asztalra. Zokogott. Majd hirtelen fölugrott, a haját szétzilálta: „Jaj az idegeim! Jaj az idegeim!...” Hol az ablaknak szaladt, hol meg a sifonérnak. Közbe a két karját úgy libegtette, mintha el akart volna repülni. „Vegye ki a szívt a szájából! Ne füstöljön! Megöl vele!” S hogy a jegyző úr nem engedelmeskedett, a szívt hirtelen kikapta az ura szájából, mire ájulva rogyott a diványra...

Hát ez volt aztán a nagy ijedtség! A jegyző úr alig-alig bírta a feleségét erre a világra visszaringatódni. Letérdelt a divány elé s úgy kérlelte: „Jó van no!... Gyereünk no... Vögyük mög azt a bóbítás fejrevalót...”

Igy történt. Ilyenformán. Akkor még iskolás volt. De mintha csak jelenleg tegnap történt volna.

Ott állt a nyitott konyhaajtóban...

Hirtelen szembefordult Péterrel s mint aki hosszú, nehéz utat tett meg, lihegve elébe toppantott:

— Tögye le kend azt a pipát! Nem állom a füstyt! Péter értetlenül nézett Zsuzsira:

— Mi lelt tégöd?...

— Az lelt, — ágaskodott szembe a Zsuzsi, — hogy idegös vagyok!

— Idegös...?

— Az, ha éppen tunni akarja kend! Oszt mögfulladok a füsttül! Széthasad a fejem!... Jaj, jaj, jaj!...

S kapkodni kezdett a fejéhez elől, hátul s közbe hol az ablakhoz vádolt, hol meg a sifonérhoz...

Péter még ilyen panorámát nem látott soha. Állt és bámult. Szívta a kis pipát. Eregette kifelé a fodrokat a kupakon át is, meg a szár mellől is. Egész takaros kis felhőket, miközben az szaladozott a süvege alatt, hogy ugyan mi üthetett a Zsuzsihoz? Tán tengeri herkentyűvel álmodott az éjszaka? Nem állja a füstöt? Miért? Mióta? Ott-hon állta... Itt is eleddig... Idegös? Hát a mög mán milyen újfajta betegség? Eddig híret se hallotta a faluba... Idegös?... Talán csak nem ezzel a neszsel akarna vele süvegöt cserélni?... Hm!

— Vöszí kend ki a szájából azt a pipát vagy nem vöszí?!...

Péter erre a föltett kérdésre már nem felelhetett, mert a Zsuzsi abban a szempillantásban, mint a jó villám, odakapott a csutorához s a kis mesterséget úgy kikapta a Péter szájából, hogy utána billent két foga s puff! — úgy odavágta a szoba padmalyához, hogy az öt-hatfelé pattant...

Péter hátra torpant, olyanformán, mint aki meg van rökönyödve. De aztán, hogy a sublót mellől az ostornyél a kezébe akadt, hát csilhi-puhi... Nem nézte, hol a rékli, hol a viganó:

— Nesze neköd idegösség! Nesze! Nesze!!

Zsuzsi a nem várt áldásra sivalkodva kapkodott hol a derekához, hol meg a hátához.

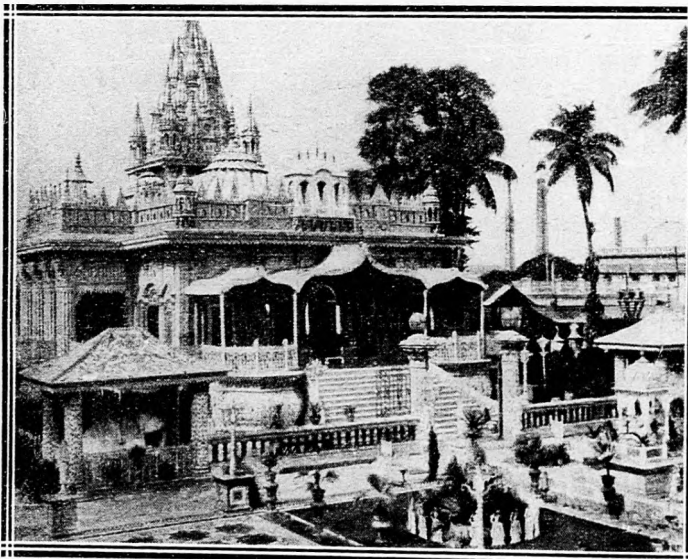
— E mög a kis pipámér! A jó kis pipámér! E mög a két fogamér!...

Utóbb is a Zsuzsi egy kedvezőbb pillanatban (ha ugyan lehet annak nevezni) kimenekedett a konyhába. Onnan nagysietve az udvarra. Az eperfa alatt megállt. Hátranézett. Jön-e Péter? Nem jött. No, ez nagy lelki megnyugvás. Várt egy-két minutáig. Figyelt. S aztán, hogy tisztának látta a levegőt, leült a nagy kőre. Szembe a konyhaajtóval. Pihegett, mint a tömött ruca. Egyszer-egyszer megrándult a dereka. Akaratlanul. Szisszentett.

Hát biz ez a sor egészen másként alakult, mint ahogy azt előre kifundálta. Péter nem kérlelte, nem riadozott, nem esett térdre, mint

a jegyző. Nem ígért semmit, hanem mindjárt adott. De nem azt, amit várt. Most már mibe kezdjen? Haza menjen az édesékhez? Akkor azt is el kell mondania, hogy miért?... S még kinevetnék! Itt maradjon? Várja meg, míg az ura megkérleli?... De megkérleli-e?

Csak késő este óvakodott be a szobába. Péter már aludt.

Templom Calcuttában

— Vessz mög! — gondolta.

Másnap összecukott szájjal tett-vett a konyhában, szobában. Jött, ment. Péter is ugyanazonképpen. Ki az udvarra, be a házba. Egyszer-egyszer Péter úgy lopva végignézte a Zsuzsit. Enged-e már? De nem. No, ha te úgy, akkor én is úgy! Most már csak azért se! — tökéltelte el magát Péter.

Dél felé azonban, hogy a Zsuzsi a két szemét újfent törülgetni kezdte a kötője sarkával, Péternek meglágyult a belseje. Hát-ha mégis valami nagy betegség az az idegösség? ... Oszt ez a szőgény asszony nem is töhet rúla?... Mert vannak olyan betegségek!

Addig horgasztotta Péter a fejét, addig nyújtogatta a nyakát, míg befogott. Őt zsák életet kiemelt a kamrából s fölrakta a kocsiira.

Zsuzsi a konyhából úgy félszemmél vigyázta Pétert. Mit csinál?

Jön, megy, horgasztja a fejét, csóválja, meg-megbiccenti. Bizonyosan a lelkiismerete vádolja. Hát vádolhatja is! Ahelyett, hogy ajánrozta volna, úgy neki esett, mint egy vadállat. Ostornyéllal. Még az a szerencse, hogy nem a somfabotja akadt a kezébe!... De ni, mit akar a lovakkal? Szerszámozza... Ugyan hova készül? A tanyára?... Nincs ott semmi keresni valója.

Mikor a zsákokat emelintette ki Péter a kamrából, a

Zsuzsi egyszeriben tisztán látott. A ködmönke... Olyan nevetetnékje támadt, hogy alig birt hallgatni.

— No, gyere, — szólt be Péter az ajtón.

Hogy a Zsuzsi értetlenül nézett rá, egy kis szemöldökrángatással hozzátette:

— Gyere no, oszt vögyük mög azt a ködmönkét!

Zsuzsi tartani akarta magát. Ülve maradt. Lássá az ember, hogy ő nem az az asszony. Most már nem kell. Azért se. Nem addig, amíg térden nem csúszik elébe s meg nem fogadja az összes földi és égi szentekre, hogy soha többé... Még csak egy rossz szóval sem... De hát-ha így elszakad a Péter türelemfonala? Hát szakadjon!... Rászolgált!...

Fölvetette a fejét s nyitotta a száját egy erős tagadásra, melyet azonban nem eresztett ki a száján. Nem, mert Péter amolyan büntudatosan állt az ajtóban.

A kocsin aztán, amint a város felé kocogtak, Péter belesuttogta a Zsuzsi fülébe:

— De azt az egyet kikötöm ám hé, hogy egy takaros kis pipáralvót kiszakiccs a búza árából!

Amit a Zsuzsi a Péter hóna alá bújva ott nyomban megígért s való szentigaz, hogy ezt az ígretét meg is tartotta.

PÉTERY BENŐ HAZATÉRÉSE

Hta: Földes Imre

És mégis hazament... Hiába tiltották és álltak az útjába; — hiába ültették tömlőbe, dugták dutyiba; — hazament.

Kezdetben, — amikor a topolya-sorra ráfógták, hogy az többé nem topolya-sor, hanem országhatár, — az öreg Péter Benő is határátlépési igazolványt kapott, mint a többiek, hogy átmeheessen; nagykegyesen megengedték, hogy körülnézhessen a földjén.

Darabokra tépte az igazolványt. Neki ugyan ne adjon senki-ember írást arról, hogy joga van a saját földjét megtekinteni. Ahhoz egyenest az Úristentől van engedélye! És már első nap át akart menni a topolya-soron — amúgy otthoniasan — kis házi sípkával a fején, — ahogy azelőtt. — Ebéd után lassan, kényelmesen lelépetett az öreg kúria lépcsőjén és ment a topolyák felé. Az út odáig ötven lépés volt mindössze.

Ott aztán elébe álltak mogorva arcú katonák; viszszaküldték. Lement a kis nádas felé. Megpróbálta ott is. Ellődítették, — puskatussal fenyegették.

Kivárta az éjszakát — és sikerült átlopóznia. Bebojlyongta a vak sötétben a földjét, — bejárta a kis parkot is, — amely ott húzódott meg éppen a topolya-sor mellett; bement a kriptába; megsimogatta a széles márványköveket, amelyek a felesége koporsóját rejtette maga alatt; a másikat is megéirógatta, amelyek mögött a fia pihent, akit a limanovai fakereszt alól hozatott haza.

Bent ült hajnalig a kriptában; aztán megindult lassan a vén kúria felé, — zsebetett kézzel, a fején a kis házi-sípkával.

A topolya-sornál lefülelték. Két napra lecsukták.

Alighogy kiszabadult és áttették a határvonalon, — az első éjjel megint csak visszalopódzott. El-elnézte a kékesen csillogó holdfényben a zendülő vetést, és bement megint a kriptába, — simogatni, cirógatni a hideg márványköveket...

Megint elfogták. Most már két teljes hétig ült.

Kiszabadulásakor megfenyegette a határtiszt: ha még egyszer hurokra kerül, statáriális törvényszék elé állítja — kémkedésért.

— Azért, mert hazajövök? — kérdezte egyszerűen.

Nem kapott választ.

— Hát én megmutatom, hogy mégis hazajövök!

És haza is ment...

Még az este tompa dörrenés verte fel az öreg kúria világtalan szobáit.

Az öreg Péter Benő hazament.

Már nem kértek tőle igazolványt, el se is foghatták, dutyiba se dughatták.

Fekete éjszakában, — amely fölé csak ragyogó csillag-raj borított ékköves takarót — tizenkét fátylós-ember kísérette át az öreg Péter Benőt a topolya-soron.

És átment a parkon — és bement feltartóztathatatlannal a kriptába — a felesége mellé és a fia mellé. — Még a határtiszt is bekísérte födetlen fövel a kriptába.

Amikor aztán a fátylós emberek le akarták bocsátani a koporsót az egyik félretolt márványlap alá, — valami-kép félrecsúszott a koporsó fölé. A határtiszt föléje hajolt; belenézett — és kinyitott öreg Péter Benő mind a két szeme. És fényes, nagyon fényes volt mind a kettő, — mint amikor megmondta előre:

— Hát én megmutatom, hogy mégis hazajövök!

Az ajkán megfagyott mosoly ült, — mintha azt mondaná:

— Na, ugye?... Ugye, hogy ugye?

FÉRJFOGÁS-SZTRATÉGIA

Irta: Csermely Gyula

Amadou ezredes, egy párizsi gyalogezred parancsnoka, cseppet sem haragudott meg amiatt, hogy nem is ő a parancsnoka az ezrednek, hanem Madame, vagyis Amadouné öngagsága. Nem haragudott meg azért az ezredes úr,

mert jól tudta, hogy ez a kedélyes megjegyzés csak hódolat akar lenni Madamenak, aki okos és erélyes asszony volt és kordában tartotta a tisztikart, az urától le a legifjabb hadnagyig. Rossz fát tett a tűzre egy tisztcske: nem az ezredes úr mosta meg a fejét, hanem Madame rendelte maga elé rapportra.

— Mit hallok, kedves barátom? — kedélyeskedett ilyenkor öngagsága. — Maga visszaél a ifjúságával... való ez? Ne is védekezzék, az én információim biztosak. Most mit csináljak magával, mon ami? Irjak meg mindent az anyjának, mert én is anya vagyok, tehát szolidáris az önével, vagy pamutfonalat gombolyitassak magával? (Madame szenvédeylesen kötött trikókat ezrede katonáinak, télire).

A gombolyítás akkor sem mulattató, ha szép asszony-nak tartjuk a matringot, pláne, ha ennek férje is jelen van, s így a meg-

regulázott tiszturacskák nem válsztottak a két büntetés-nem közül, hanem megjavulást ígértek Madamenak. Aki „ez egyszer“ még megbocsátott az ipsének, de ha visszasesik, — mondta — lesz gombolyítás, akár egy hétig is.

Mikor Amélie kisasszony, az ezredesék tizennyolc-éves leánya, a nevelő-intézetből hazajött, Madamenak az volt a terve, hogy férjet szerez számára, minél hamarabb. De lehetőleg tisztet, még pediglen ezredbeli tisztet, mert úgy mondta Madame az urának, hogy ő nem csak mint anyós akar feljebbvalója lenni a vejének, de mint ezredbeli parancsnokának a neje is. Akkor tekintélye sérthetetlen lesz előtte.

Hát ezek után kételkedhetik-e még valaki, hogy Amadouné csakugyan nagyon okos volt?...

Hogy az eredes úr helyeselte a tervet, öngagsága

szemlét tartott a tisztikar tagjai fölött. Nem a valóságban persze, csak gondolatban léptette el maga előtt a csapattestnek valamennyi tisztjét. A zászlóaljparancsnok-öngagyok már bent voltak a házasság révében; a századosok közül, aki még nem volt nős, ki közelebb volt a négy ixhez, mint a háromhoz, ki pedig a fizetésén felül félfranknyi jövedelemmel sem rendelkezett; a hadnagyok és főhadnagyok végre más okból nem tetszettek Madamenak. A hadnagyok még gyerekek voltak, a vagyonos főhadnagyok már lekötötték magukat itt vagy ott, a szegényebekkel pedig nem lehetett mit kezdeni.

No, de Madame okos nő volt és nem ment ám a szomszédba jó tanácsért. Csak a hadügyminiszteriumba ment el, ahol a személyi ügyosztály főnöke: közeli rokona, cousinja volt.

Ez tréfásan állásba merevült, mikor belépett szobájába az asszony.

— Én tábornok vagyok, te csak ezredes vagy, mégis alázatos tisztelettel kérdezem: mit parancsolsz, ezredes úrasszonyom?...

— Szolgálati ügyben jöttem, cher cousin. Helyeztess át ezredemhez egy jóra való fiatal tisztet. Lehetőleg százados legyen, de még innen a harmincadik évén; csinos fiú is legyen és előkelő szülőknek gyermeke és megfelelő vagyonnal is bírjon, járadékkal, vagy földbirtokkal, az nekem mindegy.

— Értelek, — nevetett fel a cher cousin. — Neked leányod van s te gondoskodó jó anya vagy. Van-e valami kiszemelt jelöltöd?

— Par moment nincs, de három hét múlva már biz-

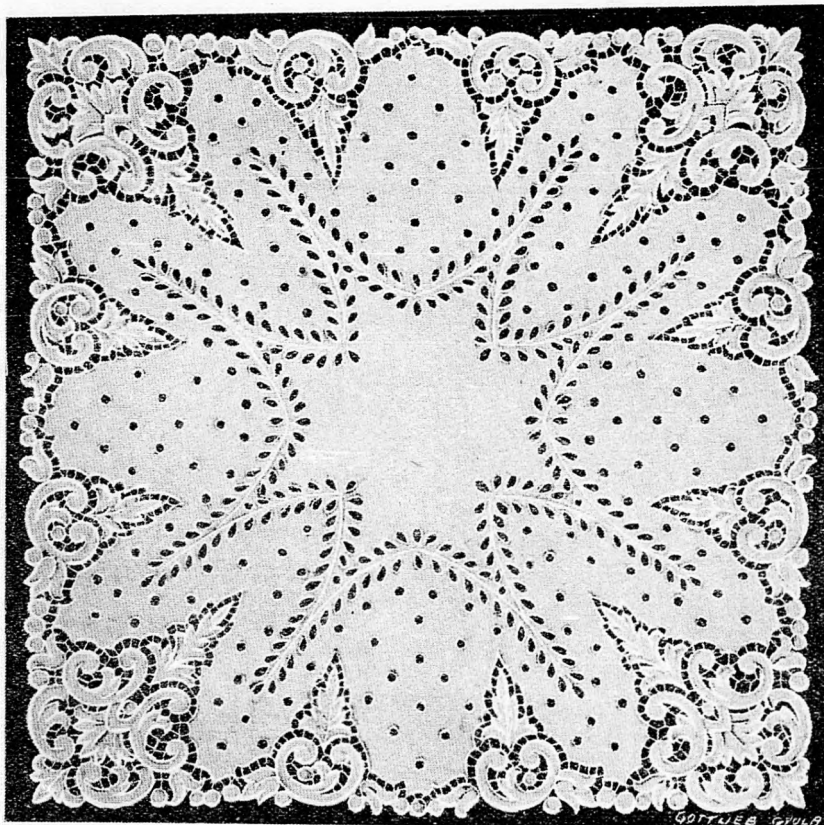
tosan lesz. Te csak irj ki nekem a sematizmusból vagy tiz nevet...

— Huszat is, ha parancsolod, ezredes úr.

— ... a tiszturak személyi lapjai majd útbaigazítanak a továbbiakra nézve, a többi az én dolgom lesz, barátom...

Másnapra megkapta a jegyzéket, két hétre Madame megint megjelent a cher cousinnál és a jegyzéknek egyik nevére mutatott. — Ezt helyeztesd át ezredemhez, rokonom,

Louis Gardebois századost, aki jelenleg Boulogneban szolgál; huszonkilenc éves, csinos fiatalember; atyja ezredes volt és a háborúban elesett, anyja sem él már, aki született Palmier grófnő volt, maga a fiú meg, ha nem is mondhatni, hogy felálta a puskaport, de mon dieu, ő csak nem tehet róla, hogy megelőzte az a német nevű szerzetes. És ami minden puskapornál is többet ér: negyvenkétezer frank évjáradéka van a fiúnak.

Asztalközép (Gottlieb-modell, lásd a kézimunkarovatot)

Cher cousin összecsapta a két kezét. — Honnan tudod te mindezeket, édesem?

— S ezt egy hadviselt tábornok kérdezi? — nevette ki Madame a rokonát. — Hát nem tudod, hogy a hadviselés alfája a leggonoszabb, legkörülményesebb földérintés? A tiz jelölt közül, akit kikerestél nekem, ezt találtam a legalkalmasabbnak, te meg cselekedj.

Egy hónap múlva Gardebois százados úr már ott volt az Amadou-ezrednél és alázatosan jelentette, hogy bevonult, másnap pedig ugyanezt az ezredes úr lakásán tette meg és Madamenak is jelentette, hogy bevonult. Madamenak pedig volt annyi esze, hogy leánya akkor ne legyen a szobában, de mégis csak láthassa a századost; arra való ugyanis a portióra a nappali szoba és a szalon között, hogy el is takarjon, látni is engedjen.

— Nos, hogy tetszik neked a mi új emberünk? — kérdezte Amélie-től az anyja, csöndesen figyelve.

— Semmi kifogásom ellene, chère Maman. Mit akarahat a férj-jelölttől egy mai lány?... Hogy akceptábilis külsejű és gazdag, vagy jómódu legyen, s hogy igent tudjon mondani akkor, amikor elérkezett az „igen“-mondás napja.

— Nem napja, hanem órája, perce. S most ide hallgass, katonagyerek vagy, leányom. Ha parancsot kapsz, kicsikém, hogy foglalj el egy állást, amit megszállva tart az ellenség, mi akkor a legelső teendő?

— Mindenesetben a felderítés, mama.

— Ezt már elvégeztem helyetted, Amélie, s te megkaptad az információt, hogy mit tudtam meg. Aztán: mivel is kell, hogy tisztában légy, mint támadó fél?

— Az ellenség erejével és az enyémmel.

— No lám, hiszen te egy vezérkari zseni vagy! A te erőd a te kiváló szépséged, az övé pedig az, hogy az ezredese leányával szemben rezerváltságot kényszeríthet magára, sőt kell is, hogy tartózkodó maradjon. A te dolgod tehát az, hogy...

— ... hogy finoman értésére adjam, hogy aki következetesen tartózkodó, végre is annak teszi ki magát, hogy maflának tartjuk, mi lányok.

— Bravo... s az ellenség erejével szemben mit gondolsz, mi az ő gyöngéje?

— Az, hogy sejtése sincs róla, mama, hogy támadásra készülünk ellene.

— Magát a támadást pedig vajjon mi előzi meg, tudod-e, leányom?...

— A tüzéségi előkészítés, mama.

— Még egyszer: te egy vezérkari zseni vagy. Nem is kérdezlek többet; majd ha itt lesz az ideje, a cselekvés terére szólítlak...

... Az ezredesné még akceptábilis szép asszony volt és Gardebois százados bizalmasan megkérdezte egy bajtársától, vajjon ezredesék adnak-e a tisztikar tagjainak alkalmat, hogy sürűbben megfordulhassanak a házuknál.

— Ez mindig az illető tisztőtől függ. Mulass egyet és meglátod: nyomban kinyílik előtted az ezredesné szalonjának ajtaja.

— Tréfálsz velem, camarade?

— Parole d'honneur, komolyan beszélek.

Mulatni, lumpolni? Tisztnek, aki vidékről jött Párizsba, nem kell ezt kétszer mondani. Moulin Rouge s a többi... eredmény? Hajnalig görbe nap, reggel elkésett megjelenés a századnál és másnap vagy harmadnap Madame la commandeuse kicsi névjegye: — Ma délután félőtre kéretem a százados urat egy-két szóra.

— Mégis igazat mondott a camarade? No nézd csak!

Az egy-két szóból különben száz is lett, hiszen asszony volt a beszélő fél ott a szalonban.

— Kedves capitaine, — kezdte a szép asszony, — hogy ön szolgálati mulasztást követett el, ez az uramra tartozik, nem én rám, de ön „züllött“ is és ez már az én dolgom. És következett a megszokott sorrendben: Maga visszaél az ifjuságával, való ez? Ne is védekezzék, az én információim biztosak. Most mit csináljak magával, cher ami? Anyjának nem írhatok, mert magának — sajnos — már nincs anyja, hát pamutfonalat gombolyítottassak magával?... Büntetésül, amiért ifjuságával visszaélt?

Az ezredes úr — tán szándékosan — nem volt ott s így érthető a százados válasza:

— Elszenvedem a kitüntető büntetést. Hány matringra ítél el, Madame?...

— Ma csak egyre, de legközelebb többre is.

És megkezdődött az élvezetes művellet; a százados tartotta a matringot, Madame meg gombolyította sebesen, de már öt perc múlva úgy mutatta, hogy elfáradt, és beszólitotta leányát: — Amélie!

Ez benyitott a szalonba, érthető meglepetést mutatott és kérdezte: — Parancsolsz, Maman?...

— Már görcs állt a csuklómba, Amélie... Gardebois százados úr az ezredből, — mutatta be a kiválasztott jelöltet, — válts fel a gombolyításban, kicsikém.

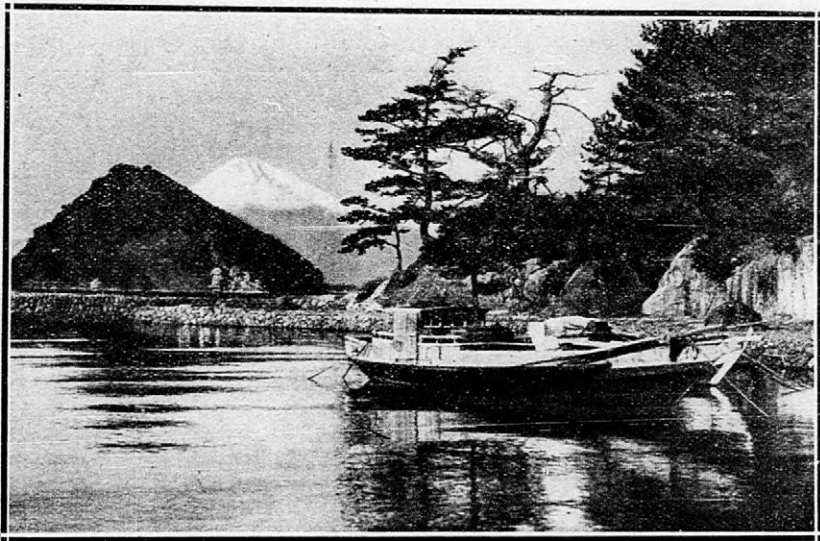
Hogy is mondta ezredesné ő nagysága? A te erőd a te kiváló szépséged. Amélie valóban nagyon szép volt és mert sztratégiai tudásu mamája már előre kiszámítottan úgy ült volt le, hogy ő reá essék a világosság s most Amélie került a helyére: ennek szépsége még fokozottabban érvényesült. Mindamellet a százados úr inkább Madame-mal beszélt, mint a leányával, mert ezredese leányával szemben tartózkodónak kellett, hogy maradjon.

Egy hét múlva megismétlődött az eset és két hét múlva, három múlva megint. Előbb Madame gombolyított, azután Amélie, de mert Gardebois százados még mindig nagyon rezervált volt, következett a második étappe, az értésére adás, hogy mafla. Nevetve mondta:

— Hát maga, kedves capitaine, már másra sem alkalmas, mint arra, hogy matringot tartson hét-hét után? S hogy ez a félre nem érthető célzás sem használt, mert a százados ezután is inkább öngyűsségével, mint szépsége leányával konverzált, a tüzéségi támadás következett.

Az ötödik héten, mert konokul nem hagyta a lumpolást, megint levélkét kapott a százados úr: holnap délután félőtkor s a többi, de előtte való napon Madame felsengette az ő cousinját a hadügyiben:

— Te, — kezdte ő nagysága, — a katonák erénye a pontosság. Holnap pontosan háromnegyed ötkor, perccel

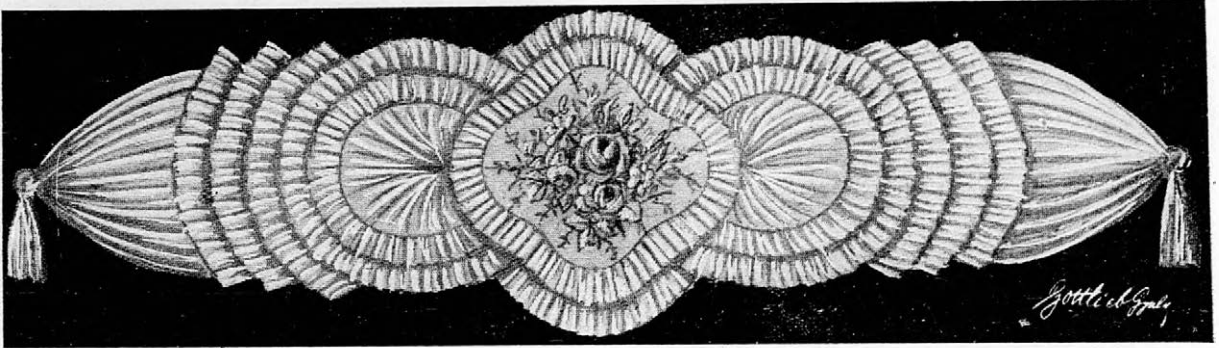

Kép Japánból. A háttérben a behavazott „Fujijama“ hegység

sem előbb vagy később, szerencsétlenség látogatásával, kedvesem. De tábornoki egyenruhában jöjj, ne civilben. Holnap délelőtt mégegyszer felhívlak, hogy a magunkéhoz igazítsad az órát s amint jössz, csak a szalonunkba nyiss be.

— Meglesz, drága cousineom, meglesz. Améliéről és

dásra a százados úr? Mint megkülönböztetett gondolkodású katonatiszt, azt mondta Améliének, hogy: tévedés. Nem mondta, hogy azért jött, mert az ezredesné ő nagysága rapportra rendelte a házukhoz, elhallgatta azt is, hogy azért lumpolt oly gyakran, hogy mennél többször rendeltessék rapportra, hanem lovagiasan azt mondta:

Diszpárna (Gottlieb-modell)

a jelölről van szó, mi? Na hát pontosan ott leszek...

Másnap délután felöltök: a százados kezét csókol Madamenak. Madame: — Maga javíthatatlan bűnös! Most üljön le és tartsa a matringot. (Amélie kisasszony lincs jelen.)

Tíz perccel később: — Amélie!

A szalonajtó nyílik. Amélie haragosan a tisztre néz és kérdezi: — Parancsolsz, Maman?

— Folytasd a gombolyítást, kiesikém. Én már igazán nem érzem a csuklómát. Ezzel átengedi helyét a leányának és magára hagyva a két fiatait, kisiet a szobából.

Amélie szót sem szól, csak gombolyít. A százados is rezerváltan hallgat. Azután: három perc múlva háromnegyed öt lesz, Amélie a gombolyításban szünetet tart és elsüti az ágyut, persze, hogy a legnagyobb kaliberűt.

— Százados úr, — mondta, — most, hogy négy szemközt beszélhetek önnel, vegye tudomásul, kérem, hogy ez nem járja. Miért jár annyit a házukhoz? Talán tetszik önnek az anyám, aki valóban még nagyszerű és szép asszony?! Kikérem magamnak, hogy apámon kívül édesanyám másnak is tessék. Nem beszéltes eljárást, különösen egy katonatiszt részéről, ha olyasmit tesz, ami hírbe hozhat egy tisztességes urinőt. És most feleljen, Gardebois százados úr: kinek a kedvéért jár ön öt hét óta annyit a házukhoz?...

Telibe talált az ágyu. S vajjon mit válaszolhatott volna a táma-

— Maga miatt jöttem annyiszor, Amélie.

És most jött csak az igazi: az ágyutűz támogatása onnan fölülről a magasból, bombával. Pontosán háromnegyed ötkor kinyílt az ajtó és belépett a szalonba egy tábornok. A cher cousin a hadügyiből, csillogó rendjelesen, de egyedül.

Gardebois százados persze felugrott és zavarában úgy ahogy volt, kifizítve tartva a matringot, állásba merevült és bemutatkozott:

— Mon général... alássan... Louis Gardebois, százados.

Mon général pedig kacagott. Megölelte, megcsókolta

Améliet: — Nem is tudtam, hogy katonatiszt-udvarlód van. S már annyira vagytok, kis hűgám, hogy tartja neked türelmesen a matringot? Kár, hogy megzavartam az illőt és az elmaradhatatlan szerelmi vallomást.

— Cher oncle, mi ezen már túl vagyunk, — nevetett fel diadalmasan Amélie. — Éppen most mondta nekem a százados úr, hogy énniattam jön annyiszor a házukhoz.

— Tehát szereti a hűgomat? — fordult oda Gardeboishoz a tábornok úr.

Nos, mit akarhat egy férj-jelöltött egy mai leány? Hogy „igen“-t tudjon mondani akkor, amikor elérkezett az „igen“-mondás perce. Gardebois százados is (negyvenkétezer frank járadék s a többi) feladta védelmi állását és kimondta a fegyverletétel „igen“-jét.

Madame férjfogás-stratégiája ime biztosan és pompásan bevált.

MÉCS LÁSZLÓ VERSE:

Vitatkozás a hirharanggal

Igaz,
én szeretem a galambokat, órákig elgyönyörködtemnek,
de kitekerem a nyakukat, ha leves kell nekem vagy beteg
[néniknek,
mert a galamb játékszer s a játékszernél több az ember!

Igaz,
én szeretem a virágokat, megszépítik házam táját,
de lekaszálok, ha virág kell az úrnapi körmenethez,
mert az Idő is eltápossa a Szépséget s az Időnél örökebb az
[Eszme.

Igaz,
sok fekete van dalaimban, de a világ csupa fájdalom.
A próféták a fájdalom feketéjével kenték Izrael kerekeit.
A fájdalom kenő a robogó örömek ragyogó kerekeit.

Igaz,
álmodozom a Minden Ember Tornyáról, véses máltert hordok
de dinamitot tudnék alátenni, hogy anyagom legyen, [rá,
hogy tetőt építsék a viharban didergő Magyarság fölé,
mert az Emberiség csak álom s a Magyarság most — vérző
[valóság.

Igaz,
én szeretem a világot, mágnes-hidai csudamód villanyoznak,
de leromboltam a mágneshidakat magam mögött,
mert szent akarok lenni, az Istenhez akarok érni
s az Isten egy mosolya világokat ad nekem játékszerűl!

Konyakos megyy

Irta: *Frédéric Boutet*

— Kilenc óra. Kerek egy órája várlak a vacsorával. Hát te nem gondolsz arra, hogy én is éhes vagyok, hogy a vacsora elromlik, hogy a szakácsné is ember?... Persze, te erre mind nem gondolsz, ki tudja, hol jártál...

— Rettenetes, Francine, már megint kezded... hova fog ez vezetni — mondta elkéseregetty hangon a hatalmas szál férfi és szinte esdeklő tekintetet vetett a magából kikelt, dühtől remegő, kicsi, törekeny testű asszonykára.

— Mintha nem is Francine lenne — gondolta magában, s e pillanatban nagyon szerette volna, ha ez a csúnya jelenet, valamilyen csoda folytán besorakozna a többi rossz álom közé, amelyek után oly édes a felébredés.

Sajnos, a rossz álom, azaz Francine rossz kedve, csak nem akart eltűnni s szegény Armand hiába dörzsölgette a szemét, még mindig toporzékoló élet-párja állott előtte.

— De drágám, ha már mindenáron jeleneteket akarsz rendezni, legalább ne este, hanem reggel, délben, vagy délután... de nézd fiacskám, arra mégis tekintettel kell lenned, hogy este féltíz órákor mégis csak fáradt vagyok. És ha néha el is késem a vacsoráról, hidd el, nem jószántamból teszem. Tudod, hogy a direktor...

— Bánomisen a direktort! Különbben is nem hiszem, hogy a bankban voltál. Látom a szemeden, hogy nem mondasz igazat. És még a direktorral jössz elő. Ő se bolond késő éjszakáig a bankban maradni, neki is van családjá. Nines? Nem baj. Van barátnője... és vedd tudomásul, nem vagyok hajlandó ilyen átlátszó hazugságokkal megvizasztalódni. Minek is jössz haza? Jobb is lesz, ha elmész, van Párisban koresma elég...

Armand egy pillanatig szavátvesztve bámult Francine-ra, aztán sarkonfordult, vette a kalapját és már be is esapódott mögötte az ajtó.

*

— Elment, — nyögte Francine és hirtelenében nem tudta mitévő legyen. Ez még nem fordult elő. Ezt még sohasem tette.

Odarohant az ablakhoz. Armand éppen akkor ért az utcásonkra:

— Armand, Armand, — kiáltott utána. Hiába, Armand nem fordult vissza, pedig csendes volt az utca. Francine sírós hangját visszaverték a házak.

*

Armand nem hallotta ugyan Francine hívó hangját, de már, mitagadás, hívás nélkül is szívesen visszafordult volna. Nyugodtkedélyű, otthonkedvelő ember volt. Mindenki szerette. Talán sohasem volt ellensége. Maga volt a megtestesült jószág és türelem. Gyűlölte a hangos embereket, a dur-

vaságot, a jeleneteket és... és éppen az ő élete legyen...

De miért, hiszen Francine is jó és finom lelkű. Legalábbis ilyennek ismerte leánykorában. És mint asszony is nem egyszer megmutatta, hogy határtalanul gyengéd és önfeláldozó tud lenni. Hogy heves, hogy ideges... talán nem is tehet róla! Talán benne is van hiba...

Töprengve baktatott az utcán. Hová menjen? Három éve nem volt egyedül sehol. Mindenhol együtt mentek. Most egyedül szinte tériszonyt érzett. Nem, nem megy be abba az elegáns étterembe. Még meglátja valakis gondol valamit... még csak az kellene! Még utóbb hírül vinnék, hogy rosszul élnek...

Tovább baktatott. Bevetődött egy kis moziba. Páholyjegyet vett. Jól a sarokba húzódott. Nem látta őt se senki s legalább ő sem látta a képet. Nem érdekelte. Gondolkozni akart. Számot vetni a múlttal, jövőjükkal.

Signora Pooly, olasz drámai hősnő

Komoly bírálatot tartani önmaga fellett...

Mintha a zenekar nem is a filmet, hanem az ő gondolatait kísérte volna. A négy év apró-cseprő emlékeit, éles szenzációit, gyötrelmeit, amelyek keresztülfutottak az agyán.

Eszébe jutottak a csúnya, ostoba jelenetek. Nem tehetett szemrehányást önmagának, hiszen mindig ő volt az, aki engedett, aki öleléssel, csókkal esendesítette le az oktanul toporzékoló asszonyt. Igen, mindig pontosan ugyanúgy történt. Mintha régi bevált recept utasításait követték volna.

Valami ostoba semmiség. Francine dülbejőn, kiabál, toporzékol. Ő odamegy hozzá, simogatja, kérleli. Magára vállal minden rágalmat, végre Francine megbocsát. Édes kibékülés. 20 franc a szobalánynak.

— Szaladjon le Marie a cukrászdába, hozzon egy doboz konyakos meggyet, extra csomagolásban...

Igen, konyakos meggy. Szent a béke. Francine mohó gyönyörűséggel szopogatja a konyakos meggyet.

És... és holnap, holnap kezdődik előlről az egész. Szemrehányással kezdődik és... és konyakos meggyel végődik.

— Konyakos meggy... jószágos Isten... én szegény jámbor háziállat... hiszen én vagyok az oka mindennek — és akkorát csapott saját homlokára Armand, hogy egy szerelmes pár szétrebbent a szomszéd páholyban. Kimondhatatlanul boldog volt, hogy megtalálta a boldogság titkát:

— Erősnek, keménynek, hajthatatlannak kell lennem, aki alázódik, enged, aki gyenge, azt nem becsülik, azon keresztülgázolnak. Igen: erős leszek. Nem fogok többé bocsánatot kérni. Ha én erős leszek, majd meghajlik ő. Jobban is fog szeretni, férfiasnak tűnök előtte. És nem megyek most haza, bár biztosan sír szegényke, biztosan kétségbe van esve. Hiszen még sohasem tettem, hogy elmentem volna. Nagyon helyesen tettem, ez volt az első lépés... Nem, nem megyek, hadd aggódjon. Legalább jó lecke lesz neki...

Meg se várta az előadás végét. Ott hagyta a mozit, a szentimentális drámát, a romantikus muzsikát. Taxiba ült és mielőtt meggondolhatta volna, odakiáltotta a sofförnek egyik mulató nevét. Éppen azt, amelyik az eszébe jutott. Még sohasem volt ott. Azt sem tudta, hol van. Csak odamondta, nehogy véletlenül kicsússzon a száján a lakása címe és valahogyan, Isten őrizzen, hazajusson, még mielőtt Francine teljesen megtörik.

*

Nem érdekelte a tánc, a félig és egészen meztelen görbök. Nem izlett a cocktail. Félretolta az esztrigát. Folyton az óráját nézte. Alkudozott önmagával:

— Két óra előtt nem megyek haza... még azt hinné, hogy bűnösnek érzem magamat...

Öt perc sem telt el, már úgy határozott, hogy az egy órát még megvárja, aztán hazamegy... mert hát a ház-mester, mit gondol majd róla a ház-mester...

Legutolsó elhatározása az volt, hogy háromnegyed tizenkét órákor felugrott, fizetett és úgy elrohant, mint-ha nagyon sietős dolga lenne.

— Gyorsan hajtson, — kiáltotta oda a sofförnek.

Hevesen dobogott a szíve. Elképzelte, hogyan fog belépni. Látta Francine bűnbánó arcát. De ő nem fog bizony meghatódni, ő kemény és hajthatatlan lesz. Ő nem kér bocsánatot. Egy könnyű szervusz, bemegy a szobájába, lefekszik, fejére húzza a takarót... és már előre érezte, hogy vég nélküli hosszú lesz az éjszaka.

*

Csaknem kiugrott a helyéből a szíve, amikor átlépte a küszöböt. Kabátban, kalapban rohant a szobába. Az ebédlő sötét, a szalon sötét, csend mindenütt, még sírás sem hallatszik... pedig biz-

tosan sir szegényke... de mi ez? A hálószoba is üres... Szentséges Isten, Francine eltűnt...

A csipkés párnára egy papírlap tűzve:

— Elmentél, elhagytál, szó nélkül, bucsú nélkül, vissza se néztél, amikor visszahívtalak. Viggy visszaössze, nem tudom. Én soha többé nem jövök vissza. Amit tettél, megbocsájtani nem tudom soha... Most már megérték mindent. Sohasem szeretted. Inkább elmegyek az utadból...

Olvasta. Megint olvasta. Szédült. Lerogyott a székre. Földreecsapta a kalapját. Kitért a zokogás belőle...

*

Múltak a percek. Felállt. Gépiesen megtörölte a szemét. Végtelen levertség vett erőt rajta. Az üres, részvétlenül kongó szobák kétségbe ejtették.

Fogta a kalapját:

— El... el innét — és rohant kifelé.

— Armand, Armand... — visszafordult és... és ott állott Francine üdén, szökén, elbűvölő, nem: legelbűvölőbb pongyolájában...

Armand kapkodott levegő után:

— Hát... hát te... nem... nem mentél el?

— Csacskám, dehogyis mentem el, csak meg akartalak ijeszteni, meglekétetni. Elbújtam a garderober-szobában, amikor hallottam, hogy nyitod az ajtót. Node, legalább érezted te is azt, amit én éreztem, amikor elmentél. Hát, hát szabad ilyet tenni? Megérdemeltem ilyen bánásmódot? Hát ez a szerelem? Egy heves, odavetett szóra elmész, itthagysz, engem, az otthonodat... Ha... ha nem láttam volna, hogy sírsz, most is azt hinném, hogy azért mentél el, mert nem szeretsz már...

— Nem, ne folytasd drágám, nem bírom ki... nagyon nagyon keserves volt a lecke. Kimondhatatlanul szenvedtem, amikor megtaláltam a levelet. Soha, soha nem teszem többé. Soha, soha itt nem hagylak, még akkor sem, ha azt mondd, hogy nem szeretsz többé. De... de hogyan is tehettem, hiszen úgy imádlak, te... te drága — és átölelte az asszonyt. Édes kibékülés.

Amikor kibontakoztak az ölelésből, megkérdezte Francine-től:

— Mondd egyetlenem, fenn van még Marie?

— És ha nincs fenn, annyi baj legyen, csak csengesd be, majd felöltözik.

*

Öt perc múlva álmosan, vörösre dagadt szemmel megjelent a szobaleány.

Armand 20 francot nyomott a kezébe: — Szaladjon le Marie, a cukrászda már be lesz zárva, de a sarki kávéházban a cukrászleánynál fog kapni...

— Igenis nagyszájos úr, ugyebár egy doboz konyhakos meggyet, extra csomagolásban...

Fordította: K. Lányi Piroska

A tenger könnyei

Szellemesen nevezték el a keleti gyöngyöt a tenger könnyének. A gyöngy, míg addig jut, hogy gyöngy-sorrá fűzve a nő nyakát díszítse, a szenvedések és bánatok egész sorozatát okozhatja. A gyöngyhalászat a maga primitív formájában fárasztó és gyakran életveszedelmes mesterség. A gyöngybúvár sokszor esik a cápák áldozatául: s a halászat idejére összecserglett embereket a kolera és pestis tizedelik meg.

És mikor már a gyöngy az ékszerész kirkatában ragyog csábító gyöngyházfénnyel, mennyi bánat és mennyi szomorúság okozója lehet!...

Most aztán remélhetjük, hogy a „tenger könnyei“ elnevezés csak rossz emlék marad s rövid idő múlva a keleti gyöngy polgári ékszerré válik.

Súgrás 71 méter magasságból

Kokisi Mikimoto, a „japán gyöngykirály“, a japán császártól kapott magas kitüntetésre alkalomával a következőket jelentette ki:

— Nekem ma már csak egyetlen álom van: megakadályozni a gyöngyhamisítást. Mert kérдем: kinek kell hamis gyöngy, ha valót kaphat helyette és ki tud valót olcsóbban csinálni, mint a tenger apró kagylói?

Mikimoto csodálatos munkásságának érdekes története van.

Mint egyszerű halászbéna fia, sok mindennel foglalkozott. Gyerekkorában utcai árús volt. Serdültebb ésszel visszaemlékezett gyermekkori játékára, mikor mint gyerekek a tengerpart szikláit között alábuktak, és gyöngy-kagylót hoztak fel a fenék homokjából. A kagylót óvatosan kinyitották és abba kis rizstörmeleket helyeztek el, majd megint a tengerbe dobták. Hónapok elteltével megint kihalászták a kagylót és abban kis gyöngyszem volt, amely a rizstörmelek körül képződött.

Ezt az eljárást tökéletesítette Mikimoto és ez tette őt, az egyszerű, szegény halászfíút, Japán leggazdagabb emberévé.]

A gyöngyök mesterséges beavatkozással való előállítását már évszázadok óta ismerik. Különösen a kínaiak voltak nagy mesterek ebben. De Európában már Linné Károly is végzett erre nézve sikeres kísérleteket.

Mikimoto eljárása azonban minden eddiginél jobb és az ő módszerével előállított gyöngyök tökéletesen hasonlítanak a valódi gyöngyökhöz.

Mikimoto egy gyöngykagyló köpenyének hámrétegét lefejté és abba egészen szabályos gyöngyházgömböcskét göngyöl. Ezt a kis göngyöveget operatív úton egy másik gyöngykagyló megfelelő szövetébe ülteti át. Az operáció nagy gondnal és tisztasággal történik s azt erre a célra speciálisan kiképzett emberek végzik.

Az ilyen módon kezelt kagylókat drótkalitikába rakják és tutajokra felfüggesztve a tengerbe süllyeszlik. A most már háziállattá vált kagylók elvégzik a többit! Bizony hosszú idő, 7 esztendő kell, amíg a gyöngy elkészül. Ezalatt a hét esztendő alatt 120 millió befektetéssel 70 ezer kalitkát helyez Mikimoto a tengerbe és így minden évben 10 ezer kalitka tartalma kerül eladásra. Tízezer kalitkából közel másfélmillió gyöngyöt nyernek.

A nagy befektetés dacára a Mikimoto-féle gyöngytermelés jövedelmező üzlet. A beoltott kagylók ugyanis mind gyöngyöt termelnek. A kalitkák megvédik a kagylókat az állati ellenségektől és mikor elérkezik a „szület“ ideje, csak úgy öntik a kalitka lakói a drágagyöngyöt.

A gyöngyöket Mikimoto nagy gondal osztályozza. A hibás, vagy szabálytalan gyöngyöket nem adják el, hogy a vállalat jó híret ne rontsák.

Mikimoto mesterséges gyöngytelepéhez szükséges kagylókat a tengerből modernül felszerelt nőbúvárok halásszák. A nők nincsenek ugyan búvárvászkokkal felszerelve, de szemüket ügyesen szerkesztett üveg védi a tenger víze ellen.

A gyöngytelep egyetlen veszedelmét a hideg tengeráramlatok képezik. A trópusi tengerek vizéhez szokott kagylót a sark felől jövő hideg víz megöli és a nagy befektetéssel, több évig folytatott munka kárbevétel.

Mikimoto egyszerű eljárását ma már mindenfelé hasznosítják. Így igaz a lesz Mikimotónak, hogy a valódi gyöngy ki fogja szorítani az értéktelen bazári gyöngy-sorokat.

Hogy mit szólnak ehhez az igazgyöngyök fanatikusa barátai, — más lapra tartozik. Azoknak sem tetszhetik ez, akiknek minden vagyonuk az igazgyöngy.

Mikimoto azonban és többi társai tovább dolgoznak, hogy a kis varróleány is élvezze a tenger mosolygó üdvözlését és hogy senki se hullasson többet könnyet a tenger gyöngyei után.

Írta: dr. Szász Ferenc

AZ ASSZONY MEGHAL, A FÉRJNEK NÁTHÁJA VAN

Irta: Jo Hanns Rösler

1.

Az asszony meghal.

Mária beteg.

Máriának mindene fáj: a feje, a háta, a melle, a lába.

Máriának 39,8 fok láza van.

De Mária jó feleség.

Mária összeszorítja a fogait és főz, mos, takarít. Kitisztítja az ura cipőit. Megmosdatja a gyerekeket. Megstoppolja a harisnyákat. Minden reggel 6 órakor kel, hogy a friss kávé idejére kész legyen. Hogy a szoba meleg legyen. Az asztal megterítve. Hogy elhozza a friss tejet. És a friss zsömléket. Meg az ujságot. Hogy a ruhákat kikéfélje. Hogy langyos szájvizet készítsen a fogmosó pohárba, hogy fogkrémet tegyen a fogkefékre. Hogy az

Mária nem felel.

Mért feleljen? Szomorúságot okozon az uracsájának? Megnehezítse egyébként is súlyos gondjait? Hát inkább nem felel. Tudja, hogy az ura nem is vár feleletet. Úgyis másfelé kalandozik már gondolataiban:

— Pistáékat ma délután uzsonnára hívtam. Gondoskodjál, hogy minden rendben legyen!

— Igen, édes uram.

— Az ablakokra tégy tiszta függönyt. És a sötétkék ruhámon hiányzik egy gomb. Egyszer már kivasalhatnád a szürke nadrágotam is. Meg a hozzávaló nyakkendőmet. A barna zoknijaimat megstoppoltad már?

— Még nem, János.

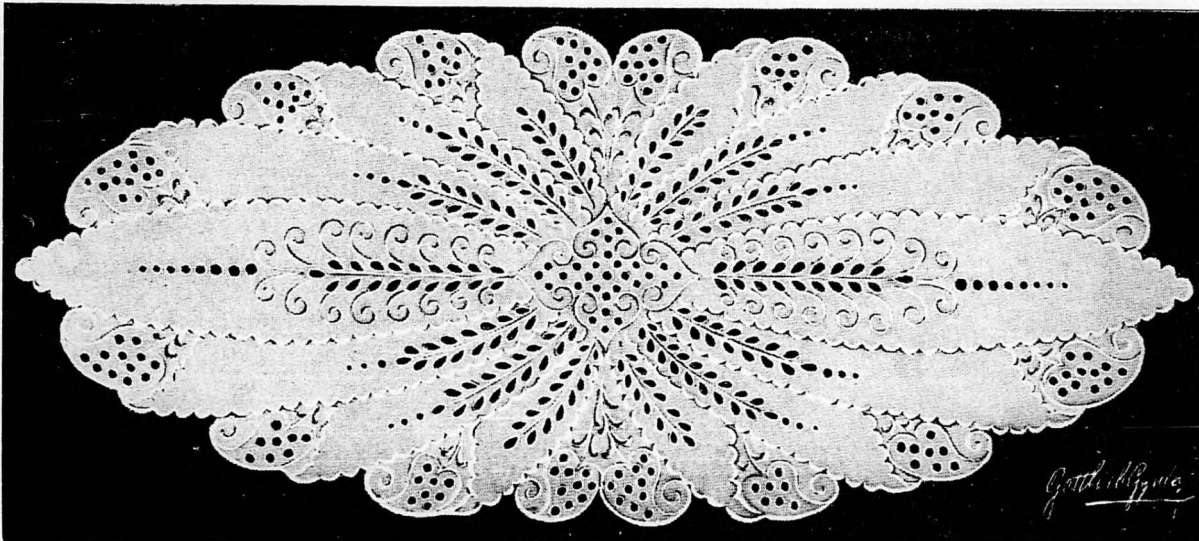
— Még nem? Hát mit művelsz egész nap?! Én reggeltől késő estig gürölkök az irodában, te pedig lopod

— Könnyezel?!... Sírsz?!... Bógsz?! Még csak ez hiányzott a pompás reggelihez! Még az ujságot sem nézhetem át nyugodtan! Csak akkor lesz nyugalom, ha meghalok. A feleségem öngyógyító beteg, az egész háztartás a feje tetején, minden ruhámról hiányzanak a gombok, délután látogatónk lesznek, nekem lázam van, meg kell örülni! De annyit megsúghatok neked, drágám, ha ma délután hazajövök és nem lesz minden a legnagyobb rendben, nagyon súlyos következményei lesznek!

János felkapja a kabátját, zsebretszli a gondosan becsomagolt tizoraikat és a hivatalába rohan.

Hazafelémenet már az egész úton morgott magában:

— Ahelyett, hogy örülnék, hogy hazamegyek, megint mérgelednem fog kelleni. Biztos nincsenek előkészítve a házicipőim. De akkor — —

Asztalközép (Gottlieb-modell, lásd a kézimunkarovatot)

inggombokat a kályhán megmelegítse. Szóval: hogy minden a legnagyobb rendben legyen, amikor János, az uracsájája, nyolc óra tájban lustán kimelegszik az ágyból.

János, alighogy kinyitja a szemét, elkezd dohogni:

— Hol van már megint a cipőknál?!... Mindig keresni kell valamit! Ti asszonyok, semmire sem gondoltok!

Mária napról-napra betegebb.

Láz veri ki a testét.

Végtelen fáradtság van a lábában, gyöttrő fájdalom kínozza a fejét és csakja le szempilláit. A nyaka óráról-órára jobban fáj és csak nagy megérőltetéssel képes beszélni.

De Mária türelmes feleség és felveszi a harcot a betegséggel. Csak nagyon gyenge. Kimondhatatlanul fáradt.

— Mi bajod van már megint? — kérdezi az ura, amikor a negyedik csésze kávé tölti be magának.

a napot!

— János... én nem érzem egészen jól magam...

— Na, csakhogy helyben vagyunk! Képzeldő! Ez az egész! Mi bajod volna?!

— Én nem tudom...

— Na, látod! Kifogás az egész. Én sem érzem jól magam. Egész nap beteg vagyok. De azért semmit nem szólok!

— János... nekem 39 fok lázam van...

— Nekem is! Sokkal nagyobb! Ötven foknál is több. De azért nincs szükségem lázmérőre. Ti asszonyok, persze, egész nap üldögéltek, hát nem tudtok mással szórakozni, mint a lázmérővel. Ha parancsolod, ajánlhatok neked egy kitűnő orvost! Mért nem mentél feleségül egy orvoshoz?!

— Ne bánts. János... Majd elmúlik, — és Mária esőndesen könnyezni kezd.

De most már János türelme is elszakad. Felugrik.

És valóban, János házicipői nem voltak kikészítve.

Nem voltak kikészítve, mert Mária egy órával előbb — kiszenvedett.

— Persze, — tört ki János mérges, mielőtt könnyezni kezdett volna, — tudtam, hogy otthon mindig méreg vár rám...

2.

A férjnek náthája van...

Péter náthás.

Péter nagy, erős férfi. Legalább nyolevanöt kiló. Izmos és állandóan sportol. Egész nap jó kedve van. Mindig elégedett és semmi nem bántja. Rózsabokorban jött a világra. De ha a foga egy kicsit fáj, vagy ha borotválkozáskor megkarcolta magát, vagy pláne ha náthája van, akkor — —

És Péter náthás.

— Emma! Emma—a—a! — jajgat a felesége után.

— Mit akarsz, kis uram?

— Semmit! De hol vagy te min-

dig?! Hol bujkálsz?! Tudod, hogy beteg vagyok!

— Igen, kis uram... És még min-dig nem vagy jobban?

— Jobban?!... Pompás vice! Lé-lekzeni sem tudok! Nem kapok leve-gőt! Megfulladok! Az egész orrom esupa vér! Meg fogok bolondulni!

Én is bele fogok pusztulni!... Ide figyelj! Végrendelkezem!

— De Péter... ne beszélj számar-ságokat!

— Szamárság?! Neked ez számar-ság?! Éreznéd csak úgy magad, mint én. Könnyű neked beszélni. Én fo-gok belepusztulni!

szétszakad... Meg fogok örülni! Biz-tosan lázam is van!

— Kis uram, nincs lázad, — nyug-tatja meg a felesége.

— Nincs lázam?!... Mérd meg újra! Lehetetlen, hogy nincs lázam!

Emma asszony újra beteszi a láz-mérőt Péter hóna alá.

Péter aggódva vár.

— Nos?

— 37,4, — olvassa le Emma.

— No, ugy-e, mégis van lázam!... Egyébként is furcsán érzem magam. Valószínűleg tüdőgyulladásom van, vagy spanyolom. Ne hívjunk orvost? Ami biztos, az biztos! Emma, hívj el egy orvost!

Emma asszony elmegy.

Orvosért.

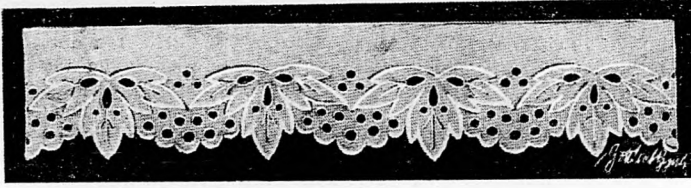
Emma asszony visszajön. Az orvos-sal.

Csakhogy — —

Már nincs szükség orvosra. Péter jókedvűen kártyázik két barátjával. Már nem kell tüszentenie.

Mert Péter — makkegészséges!

Ford.: Erdődy Elek

Szekerénycsík (Gottlieb-modell)

Ezt nem lehet kibírni!... Engem mindig ér valami nyavalya! De te soha nem vagy beteg! Ha-a-a-pe — —

De sikerül visszatartani a tüszen-tést.

— Látod? Látod? Még tüszenteni sem bírok! Mi lesz ebből?!... Két-ségbe vagyok esve. Nagypapám abba halt meg, hogy nem bírt tüszenteni!

Péternek megint tüszentenie kell. Érti, hogy valami csiklandja az orrát, szemét ellepi a könny, száját táto-gatja, felugrik, visszaül, mind a két kezével gyúrja a homlokát, meghaj-lik, visszaegyeneseedik, csak éppen tüsz-enteni nem tud.

— Kétségbejött, — óbégat tovább. — Nem bírok... A fejem pedig majd

SZENTŐL-SZEMBE

IRIGYLIK a köztisztviselőktől a sok keserves nélkülözés után elért szerény élet-standardot, amely éppen csak hogy az elsőrendű szükségletek közepes kielégítését biztosítja számukra. Lépten-nyomon halljuk, hogy „ebben az országban csak az állami hivatalnokoknak megy jól“, hogy „mindenki gondokkal küzd, senkinek sem biztos a holnapja, csak a köztisztviselő boldog és megelégedett.“ Egyszer-mászor a szemébe néztünk azoknak, akik ilyen rózsásnak látják az állami alkalmazottak helyzetét és bizony megállapítottuk, hogy az irigykedők a kereső osztályok ama rétegeiből valók, ahol sem egy operaházi páholy, sem egy harminc-negyven pengős vacsora valami „mondain lokálban“, sem a gyakori vendéglátás luxusa, sem a téli Riviera-utazás nem tartozik a kivihetetlen ábrándok világába. És minél lejjebb mentünk érdeklődésünkkel a társadalom gyengébb gazdasági rétegeibe, annál több megértést találunk az állítólag fényesen dotált köztisztviselők iránt. A kisiparos, a kiskereskedő, a szakmunkás nem irigyli a hivatalnoki fizetést, mert jól tudja, hogy a hivatalnok fizetése visszakerül a gazdasági életbe és egészségessé teszi a vérkeringést. Olyan köztisztviselőt még nem látott a világ, aki a fizetéséből villát, bérházat épített volna, földbirtokot vagy luxusautót vásárolt volna, nyáron hűs hegyek közé, télen (újából négy hétre) Nizzába, Montecarlóba utazott volna. A tisztviselő pénze lakásra, élelemre, ruházkodásra, szerény szórakozásra kell, az a pénz mind bentmarad az országban

és az ipar, a földművelés, a kereskedelem, a forgalom céljait szolgálja. Kiknek szúr hát szemet a tisztviselők és a tisztviselői családok nagy ügyel-bajjal kiegyensúlyozott, kispolgári méretekhez szabott existenciája? Azoknak a könnyen keresőknek, akik egy leromlott gazdasági élet hullámai közt a ragadozó cápa szerepét töltik be, akiknek nincsen az a sok, ami elegendő lenne, akik mohón be szeretnék habzsolni a mások kenyérrelalóját is, de ugyanakkor szemfogatva panaszkodnak a „nehéz viszonyokról“ és egy tiszteletreméltó társadalmi osztály megszólásával szeretnék elterelni a figyelmet a saját rablógazdaságukról.

Ismerjük a dörgést és nem állunk be az üvöltők kórusába! Tudjuk, kik voltak azok, akik 4—5 évvel ezelőtt félvállról kezelték a szegény tisztviselőt, a karján bevásárló kosárral kálváriát járó tisztviselő-feleséget. Akkor elnéztek fölöttük, most irigykednek, illetve irigységű bacillusokat tenyésztene a közvéleményben, hogy hangulatot csináljanak a tisztviselőosztály ellen. Miközben nagyokat röhögnek a markukba, mert balgán azt hiszik, hogy az ő üzelmek suba alatt maradnak. Micsoda tévedés! És milyen silány és haszontalan mesterkedés!

Maria Antonia Vietzell ritmikus táncsoportja

A tisztes társadalom tudatában van a tényeknek és a látszatoknak s ha ítélkezik, bizonyára nem fogja magát megtevesztetni a látszatoktól, hanem a tények bizonyító erejével és az élet nappali fényével hatol bele a méregkeverők és a bujtogatók barlangjaiba. A köztisztviselőnek, aki biztos, de szerény javadalmazását legjobb tudásával igyekszik meg-szerezni, tiszta a lelkiismerete, akárhogy is akarná meg-rontani a könnyen-keresők üvöltő irigykedése!

SZINHÁZI BEMUTATÓK

ÖZÖNVÍZ

(Amerikai komédia a Magyar Színházban)

Őszintén szólva: nem értjük. Mi szükség időt, munkát és pénzt áldozni olyan külföldi darabok előadására, amelyeknek egész gondolatmenete, cselekménye, iránya, célzata és minden figurája távol áll tőlünk? Mire jó olyan ismeretlen színműparosoknak erőszakolt importálása, akik semmi érdekeset, semmi eredetit, de azonfelül semmi művészt sem tudnak nyújtani a magyar közönségnek? Halljuk a panaszt itt is, ott is a színházaknál: mit csinálunk, a hazai darabok sorra buknak, vagy a legjobb esetben erkölcsi siker mellett egy-két telt házat vonzanak csupán, megpróbálkoztunk a fiatalokkal, akik közül alig egy-kettő váltotta be félig-meddig a hozzáfűzött reményt, nyakunkon a beszélőfilm, amely Amerika tőkáját mozgósította az európai színházi kultúra ellen és a tetejébe egyre szegényebb a fővárosi intelligens osztály, — mit tegyünk? Nem tartozunk azok közé, akik a pusztítás valami kéjelgően gonosz és átkos sugallatától hajtva, bal-tával esünk neki a kultúralis értékeinknek, ezek közt elsősorban a válsággal küzdő színházaknak, ideértve a színpadi szerzőket és a színészeket. Sőt. Fájdalmasan látjuk színházaink vergődését s megdöbbenéssel gondolunk arra, hogy a szezon derekán nem is egy, nem is kettő, hanem három-négy színházunk a súlyosabb válság körképét mutatja. Nem fog tehát senki félreérteni bennünket, hiszen az aggodás irányítja szándékainkat s vezetni tollunkat.

S ez az aggodó szeretet, amellyel a világszerte megbecsült magyar drámairodalom és színművészet sorsát figyeljük, arra készlet, hogy nyíltan leszámoljunk bizonyos újfajta színházi babonákkal. Babona az, hogy a közönséget csak úgynevezett zordon problémákkal, az élet riasztó és visszatartó sivárságainak feltárásával lehet színházba csalogatni. Aminthogy alig néhány hónappal ezelőtt még az volt a babona, hogy a közönséget csak csiklandozó nudítások ingerlik. Babona az, hogy a szellemi, különösen a színpadi kultúra gyermekcipőjében járó amerikanizmus a maga gépies, blöffel kevert naivitásait a film után a színpadon is ránk tudja erőszakolni. Babona az, hogy a közönségnek fejtetőre állított extravaganciák, kifacsi-cifacsart torzszülöttei kellenének. Megmondjuk, mi kell? Nos: az élet stilizált képe, amely a művészet tükréből vetítve illuziót kelt. Minden szónak megvan a maga külön hangszíne. Tehát: nem az élet nyers rajza, hanem stilizált képe és nem a fotográfus masinájából, hanem a művészet csodatükréből vetítve, végül nem kiábrándító és lesújtó hatást, hanem illuziót, más szóval: a lélek nemes örömeit keltve. Kurtábban így lehetne mondani: irodalmat a színházban, művészetet az előadásban!

Honnét vegyünk ilyen darabokat? — kérdezik a direktorok. Bocsánat, de ne akarják velünk elhitetni, hogy

az angol, francia, német, olasz és igazán nem utolsó sorban a magyar színpadi írók tehetségéből nem telnek olyan művek, amelyek a jelzett esztétikai követelményeknek megfelelnek. Csakhogy a direktorok állandóan a „noch nie dagewesenes“-t hajszolják s miközben durva kavicsokat gyűjtenek, kiejtik kezükből a nemes fémeket. Százat teszünk egy ellen, hogy a Magyar Színház bármelyik fiókjában külön darabok alusszák csipkerózsika-álmukat, mint H. Berger úr színpadi képtelensége, az „Özönvíz“ című és özönvízelőtti bárgyú komédia. De persze, ettől valami különös exkluzív sikert reméltek. Miért? Mert amerikai úri gazemberek szerepelnek a játékban? Az ég szerelmére, mondják meg, mi közünk hozzájuk? Az amerikanust talán érdeklik, de minket hidegen hagynak, hiszen nem ismerjük a típust. Ha már úri gazemberekkel muszáj benépesíteni a színpadot, itt a jó öreg Európa, — a mi

zsványainkon mégis csak jobban tudunk mulatni, vagy felháborodni. Vagy azért szedték elő az „Özönvíz“-et, mert a lengyel Alex Stein orosz stílusú rendezésétől vártak sikert? Bocsánat, de azt minden színházhoz könyvit ember tudja, hogy az orosz rendezés legalább egy-két hónapi próbálást, valóságos kasszárnya-drillt követel. Itt pedig másfél hét alatt izzadták ki az előadást. Kaptunk is valami fanyar keveréket. Volt benne orosz vutki, amerikai whisky. Émelyedett is tőle a közönség gyomra.

Minden részvétünk a Magyar Színház színészeinek, akik idegen légkörben, idegen rendezői hatások alatt jót produkáltak. De a darab!... Sületlen, kiskaliberű, unalmas. Az amerikai színpadi mechanizmus nyomorék terméke.

RÉGEN ÉS MOST

(Angol operett a Király-Színházban)

Gyöngye, vértelen, humor-talan librettó, néhány szívhöz szóló dallal pékelve. Aki a Király Színház átdolgozásában látta, képtelen megérteni, mért volt ez a darab az angol operettszínházak legnagyobb sikere. Ami jó az angolnak, nem okvetlenül jó a kontinens embereinek. Az angol nem vár az operettől más vidámságot, mint táncot, felvonulást, szép díszleteket, fényhatásokat. Nekünk ez nem elég. Komikus figurák, ötletes helyzetek és tréfák nélkül a mi közönségünk nem tud szívből kacagni. Kár, hogy a Király Színház igazgatója újabbán keveset törődik az operett egyik legfontosabb kellékével: a mulattató elemmel. Péchy Erzsí gyönyörűen énekel. Kertész Dezső nobilesan játszott.

Szabolcs

Kertész Béla, főszerkesztő

ÁLDÁSOS ÉS BOLDOG UJESZTENDŐT KIVÁN

a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala

TÁRSASÁGBÓL

Halló... Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom. Méltóztassék megengedni, hogy az új évben én legyek az első, aki Önnek és Önön keresztül lapunk minden olvasójának egy jobb, boldogabb új évet kívánok, mint amilyenben nekünk, az utóbbi években részünk volt. Érzé-e, Nagyságos Asszonyom, hogy nem a szablons kívánság hagyta el ajkamat, hanem ebben a pár szóban benné van a lelkiünk fohásza mindnyájunkért, egy vergődő nemzetért és ez a pár szó összefoglalja a reményt, a hitet, melyet nem tudott letörni, megsemmisíteni a létért folytatott küzdelmünk. Én hiszek az új magyar jövő feltámadásában és e hitemből kihajtott reménységgel köszöntöm mindnyájukat, azzal a kéréssel, hogy a mi szívből jövő kívánságunk ezen a napon minden olvasónk ajkán esendüljön fel és jusson el a sorsunkat intéző legmagasabb trónus elé.

Most pedig kezdjük meg az új évet vidámsággal, nevetéssel és hajtsuk el fejünk felől a gond szürke felhőit, hogy az öröm jegyében induljunk neki a munka napjainak is: Egy kis viccet adok le, Nagyságos Asszonyom.

Egyik asszony megkérdezi a szomszédnőjét:

— Mi az, eltörött az a szép velencei tükröd?

— Bizony, — sóhajtott a másik. — eltörött és annak is az a csirkefogó uram az oka!

— Hogy-hogy?...!

— Hát úgy, hogy mikor hozzá akartam vágni a szenes vasalót, elkapta azt a buta fejét és a vasaló a drága, szép velencei tükröt találta.

Mint társasági hírt közlöm, hogy a Felvidéki Egyesületek Szövetsége hagyományos műsoros táncestélyét f. évi január 18.-án, szombaton, a Gellért szálló márványtermében tartja. A bálbizottság elnöke: dr. Javorniczky Jenő, társelnökök: Gáll Barna és Ölschlager Andor dr. A rendező-bizottság V. Géza-utca 4. szám alatt működik. Telefon: Automata 215—73.

A Budapesti Ügyvédi Kamara gróf Apponyi Albertet dísztagjává választotta. — Az olasz király Álgya Sándor altábornagynak az olasz koronarend nagykeresztjét adományozta.

Gergelyffy Gábor író, kinek nevével lapunk hasábjain is többször találkoztak olvasóink most fejezte be egész estét betöltő 3 felvonásos társadalmi színművét, mely értesülésünk szerint még ebben a szezonban színre kerül. Az irodalmi körök érdeklődéssel várják Gergelyffy Gábor első nagy munkáját, melyre eddig megjelent művei után reménységgel lehet tekinteni.

Itt említen a Városi Színház ujdonságát:

A „Katica“ (Martos Ferenc és Márkus Alfréd operettje) a régi kerek, úgynevezett „szabályos“ operetthez való visszatérést jelenti a jazz kiesapongásai és a revü hülyeségei után. Martos Ferenc, a librettista, ezúttal is érdekes, színes mesét komponált, magyar motívumok arányszárait szöve a cselekmény tarka kelméjébe. Márkus Alfréd finoman érzelmes muzikával festette alá a játékot. Az operett nemes hagyományait az igazi muzikuslélek áhítatával respektálta, de a formákba új melódiai szépségeket vitt. A „Katica“ az évadnak eddig legjobb magyar daljátéka s előreláthatólag diadalmos útra indult el a Városi Színházban. Biller Irén a címszerepben bájos

egyéniségének minden lendületét harcra vitte. Zilahy Irén sok kedvességgel, Rátkai Márton rengeteg mókával és Tolnay Andor férfias föllépéssel, szép hanggal szolgálta a két szerző munkáját.

A Szent István Társulat új könyvet hozott a könyvpiacon. Dénes Gizella „Fehér torony“ című regényét, amely a falusi plébánosról szól, aki egész életét feláldozza, hogy boldogítsa a szegénységgel küzdő híveit. A regény sok ideálimussal és a plébánia belső életét jól ismerő precizitással van megírva.

Halló!... Szívesen számolok be alábbi himen-híreimről: verebi Végh László eljegyezte Wilczek Marianne grófnőt Erdőkürtről. — Princez Margit és Szeitz Antal a simontornyai r.-kath. templomban tartották esküvőjüket. — agyagfalvi Udvarhelyi Sándor Miklós és neje Thury Rózsa leányát feleségül vette Cset Ferenc Ferdinánd Szegeden. Násznagyok voltak Haragos Lajos földbirtokos és dr. Bollemann Ferenc. — Bognár Irénke és Váróczy László Cegléden, házasságot kötöttek. Násznagyok voltak Czeglédy Sándor ref. lelkész és dr. Pores István, a budapesti református egyház ügyésze. — Mocznik Ilonkát feleségül vette dr. Takács Tibor, műegyetemi tanársegéd.

Budapesten. — Zsuffa Etus (Szeged) és Fonyódy György (Pécs) házasságot kötöttek. — Cseh Ströbel Maricát, Ströbel Sándor urad. főintéző leányát eljegyezte Horn Miklós urad. intéző, Lovászpatonán. — Cseh Piroskát feleségül vette Vécsey József tanító, Tiszafüreden. Mindnyájuknak sok szerencsét és igaz boldogságot kívánunk.

Az elmúlt hetekben ünnepelte Popovics Jenő gyógyszerész és neje házasságuknak 25 éves évfordulóját. Sok kedves ismerősük és tisztelőjük üdvözölte a közszereletben álló jubiláló házaspárt, s ebben az impozáns ünneplésben

mi is őszinte jókívánatainkkal részt veszünk.

Mély, bensőséges részvétellel emlékezünk meg Szathmáry Lászlóné elhalálzásáról, kiben Szathmáry Marika, kiadóhivatalunk tisztviselője, édesanyját veszítette el. A szomorú szívű család fájdalmában együttérző szívvel osztozunk.

Halló!... Emlékeztetem Nagyságos Asszonyomat a legközelebb megtartandó hangversenyekre. — Dohnányi Ernő zongoramatinéja január 5-én. — Schalk Ferenc zene-kari Bach-estje január 20-án. — Róbert Emmy énekhangversenye január 21-én lesz.

A hangversenyekkel kapcsolatban aktuálisnak tartom a következő epizód leadását:

A hangversenyen két úr ül egymás mellett.

Megszóal az egyik:

— Mondja csak uram, ki az a vén skatulya, aki itt mellettünk alszik?

— Az, kérem, a feleségem.

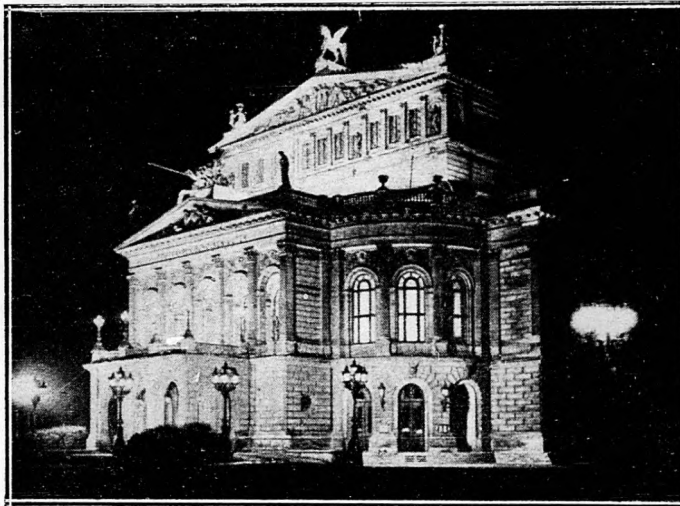
— Oh, pardon, ezer bocsánat, micsoda baklövést követtem el.

— Hagyja, kérem, csak semmi mentegetőzés; a baklövés én követtem el, mikor elvettem.

Mielőtt elbúcsúznék, még egy kicsit megnevettetem. A Möricka ajándékot kapott az egyik bácsijától. Nagyon illedelmesen megköszönte, mire a bácsikája megjegyezte:

— Szóra sem érdemes, fiacskám.

— Mondtam ezt én is a mamának, de ő rám parancsolt, hogy azért csak köszönjem meg. Kezét csókolom!

A frankfurti Opera éjjeli megvilágításban

SZEMELVÉNYEK AZ Ó-KOR KONYHÁJÁRÓL

(Heléna és Menelaos reggeli. — Görög szakácsstudósok. — Julius Ceasar ebéde. A lélek konyhája.)

Irta: *Székely Vladimír*
ny. rendőrfőkapitány-helyettes

— Uram, rosszul vagyok az alvással! — ezzel kopogtam be nemrég egy orvoshoz. — Lefekszem, begyűröm a fejem a vánkosba: no most alszom! Nem megy. Csak fekszem, fekszem, zsong a fejem, kergetik a gondolatok egymást, rágódom, nyugtáskódom a nappal minden ostoba izgalmán.

— Adjak altatót? — felelte orvos barátom.

— Nem! Inkább tanácsot.

— Olvasson modern szerzőket! Ha atól sem alszik el, gyógyíthatatlan a baj.

A tanács kitűnő volt. A harmadik lapra sem értem, s már lecsukódtak a szempillám, a könyv kiesett a kezemből...

A multkor azonban, amint gépiesen az éjjeli szekrényre nyúlok, egy — szakácskönyv került a kezembe. A feleségem szakácskönyve. Eh féltre!... Szerencsére egy másik könyv volt mellette: „Ókori történetek modern megírásban”. Valamelyik humorista erőszakolta. Tessék csak nyugodtan végigolvasni.

Olvassom hát: „Szép Heléna gyönyörű asszony volt. Túláságosan szép. Az már nem is volt szép. Egykorú történelmi kütők szerint, mikor Menelaos, a csúnya, igénytelen király, kit tisztelői állhatatosan egy éclap Sanyaró Vendélével tévesztettek össze az utók számára, — eljegyezte ezt a gyönyörű nőt, Pytarchos, az ősz miniszterelnök hamisítatlan franciasággal felkiáltott:

— La financée est trop belle! (A menyasszony túláságosan szép!)

Páris királyfi azonban párisi létére sem tudott a párisiak nyelvén, mert ezt a túláságosan szép, veszedelmes demont mégis vállalta és yachtján megszöktette, miközben lenge öltözetű hárfás lányok tele tudóval énekeltek: „Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára!...” A rútlul cserbehagyott férjet azonban nem lehetett megtevesztetni. A rádiójelentések is pontosan jelezték a szerelmesek útját s már másnap Spárta boulevardján csak úgy kapkodták a „Spártai Tárogató” példányait, melyen fekete nagy betűs fő és alcímekkel szárnyra kelt a szenzáció: *Heléna Trójában*.

A megdühödött Menelaos általános mozgósítást rendelt el, múltak a napok és nemsokára már ott dübörgtek a görög tankok Trója falai előtt. Komor ágyuk halálsöve szegződött a városra. Dült a harc kegyetlenül sokáig, míg végre az a bizonyos talentumos faló el nem döntötte...”

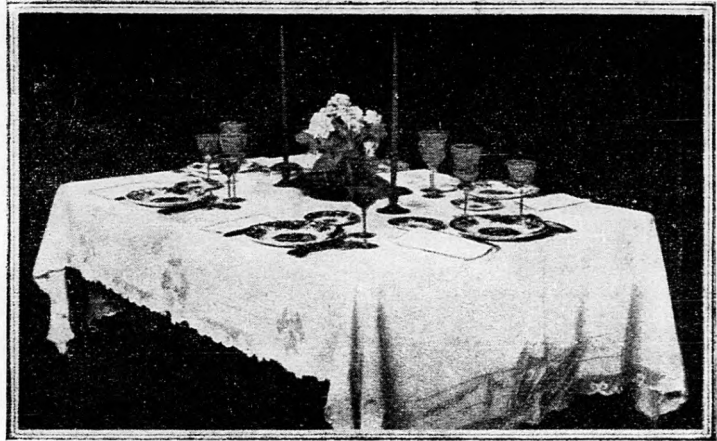
Jaj, de buta! Féltre ezzel a mázalmánnyal is! Akkor talán mégis jobb a szakácskönyv. Legalább kinézem holnapra az ebédet. Ahá! Ponty görög módra. Végy egy pontyot, aztán... Hát az már

bizonyos, hogy ha pontyot akarok enni, úgy azt előbb venni kell. Megvenni, felvenni. Milyen bölcsek és logikusak azok a szakácskönyvesek!... No, érzek már valami álmos bágyadságot!... Csak az a Menelaos és Heléna históriája ne motoszkálna még a fejemben! Modern be-

ki vagy!”... Holnap utána kutatok, ki-egészítem a történelmi ismereteimet. Megkutatom az ókort egy kicsit, kezdem szép Helénáim — talán elnézi a feleségem — és megírom az „Uriasszonyok Lapjára” — nak...

*

Kutattam. Hát kérem egész érdekes! Például Szép Heléna mit reggelizett a

Apukának születésnapja van...!

szelő és irmodorban. Egész ostoba!... Hahaha!... Vajjon Menelaos szerette-e a pontyot görög módra?... Nem lehet rossz!... Különben igaz, mit is ettek a régi görögök?!... Érdekes! Tudom, hogy mikor alapították Rómát, Cézárt mikor gyilkolták meg, jelesem volt a történelemből... Achilles, Hektor!... Igen! De mit ettek, hogy ettek? Mit is mond Büchner, a materialista filozófus?! „Mondd meg, mit eszel, és megmondom,

drága és hülye uracsájával, Mister Menelaoszszal? Nem volt pazar az eset.

A szép Helénaék borba mártott kenyérszeleteket reggeliztek. Ez volt az egész. Aztán délig semmi. De akkor már jobban láttak hozzá. Jött hús és kenyér. Fád étlap. Jó kövér marhahús, vad vagy szárnyas ritkán. Hal még kevésbé. Főzelék, garnirozás, semmi. A húst nyárson süfötték vagy faszén tűz felett, a kenyér keletlen rozshabarák. Mégsem kellett Karlsbad. Gyomorrontásról nem beszél sem az Ilias, sem az Odyssea. És ittanak hozzá sok vízzel íleleresztett bort. Micsoda Eldorádója lehetett ez a korcsmárosoknak!

De ha vendég volt az ó-keltai házban és nagyon megbecsülték, *kykeont* tettek eléje. Méz savanyú borral felkeverve és belehabarva reszelt kecskesajt és rozsliszt. Hozzá nyers hagyma tálalva. (Köszönöm, nem kérek!) Szakácsok, vagy mindenek szakácsnék nem voltak, férj és feleség együtt főzött és a *comme il faut* vendégek segítettek.

A klasszikus görögök tehát nagyon egyszerűen főztek és ettek. Változott a helyzet, mikor deklasszálódtak. Magyarán: leromlottak és tiszta Hellas földjére idegen áramlatok és kedvek beszivárogtak. Ez volt Krisztus után. A keltai nagyevészet és ivászat, a teli has bálványozása Görögthonban is kikezdte a régi erkölcsöket. Standesgemäss görög ház akkor már szakács, főszakács, tálaló nélkül, többnyire Armeniából importálva, nem tudott meglenni. Nagyban főztek a bizanci császári korban, de a göröggel veleszületett művészerzék betört a konyhába is. A francia szakácsművészetnek Görögországban van az őse. Nemesak

főzőművészek kerekedtek, hanem főzőtudósok is, akik irodalommal támogatták alá a főzőkanalat.

..Egyik ilyen konyhaakadémikus volt egy *Mitheikos* nevű úr. Ami a szobrászatban

Phidias, az volt ő a szakácskodásban. Sok szakácskönyvet írt meg, egyrészt jól fésült hexameterekben. A következő recept is, mely az athéniak akkori nemzeti eledele készítésének titkát árulja el, tőle való. Hangzik pedig prózában átírva a következőképpen:

„Keverj tejbefőtt sertézsírt nagy daraszemekkel, dagaszd meg friss sajttal, tojássárgával, takard körül jó szagú fügelevéllel, főzd meg szárnyas vagy kecskehús levéllel. Aztán vedd ki és tedd fővő mézzel teli edénybe”.

Köszönöm, megint nem kérek! Megmaradok a káposztaleveles töltöttnél. Csak semmi fügelevél!

Az étkezési szokások is — franciásan változtak Byzánc népeinél. Ebéd a késő délutáni, vagy esti órákban. A souper elődje! És kérem nem székeken ülték körül az asztalt, hanem keleti szokás szerint kényelmes nyugágyakon heverészen.

Rómában szintén így volt már akkor. Ámbár a rómaiak egyszerű, frugális étkezése sokáig küzdött a keleti puhaság csábításával. Kr. e. 174 évig Rómában nem volt pék, a háziasszonyok maguk dagasztották és sütötték a kenyeret. Kr. e. 162-ig a szárnyasok hizlalása egyenesen rendeletileg tilos volt, mert az jele a kemény rómaihoz nem illő kényeskedésnek.

De már Julius Caesar idejében hatalmasan szoktak belakmározni a jó rómaiak. — Was gut und theuer! — mondták volna. De akkor még nem voltak né-

met szóra tanító frajleinek. Különb *Lucullus* főnyenc nagyszerű ebédjei, melyeken a csalogány nyelv vajban szerény kis előétel volt, eleget mondanak. Már a gimnáziumban is hallottuk ugy-e bár a jó hírét?!

Ime egy vacsora, melyen Julius Caesar is mint vendég vett részt:

„Tengeri sün, osztriga, rigó spárgával, hizlalt tyúk, osztriga és kagylóragout, öz és vaddisznó, nyúl, apró szárnyas tészta sütve, biborcsigák, gyümölcs.”

Ne szidjuk kérem tehát a túlbő magyar ebédeket és vacsorákat! Egész szerény étkezések ezek a rómaiak egykori gyomorkultuszával szemközt, melyek különösen a hanyatló császárság korában ülték orgiáikat.

Persze a menü akkor is a vendégfogadó római úr társadalmi és pénzügyi helyzetétől függött. Ovidius a diákleckéből is előnyösen ismert Philemon és Baucisék egyik vendégebédjét írja le többek között. Volt pedig: füstölt disznókaraj kalarábéval, cseresznyekompót, cikória, retek és sajt.

Bezzeg másképp festett már például római kormányfőtanácsoséknál. Van egy akkori szatirikus regény „Enkolipos kalandjai”. Nero korában játszódik le s az író leír egy ebédet.

Tehát! A vendégek letelepednek az asztalhoz. Egyiptomi rabszolgák viszik sorba a hóba hűtött vizet kézmosásra, aztán megmossák a vendégek lábát és megpedikürozzák. Közbe andalítón szól a zene.

Jön az ebéd! Első fogás! Korinthiai bronzból életnagyságú szamarat tolnak be, rajta zsák zöld és fekete olajbogyókkal. Aztán ráerősített vasrudakon sült, mézzel és mákkal telezsört egércsénye (nagyon szerették!), majd ezüst rostélyon sístergő hurkák, körték, szirjai szílvák és gránát almák.

Tovább! Tálaló deszkán kosár, melyen fából való tyúk ül, mintha költene. Két rabszolga megjelenik és természetesen zeneszó mellett átkutatja a tyúk szalmafészket, honnan pávatojásokat huzgálnak

ki. A pávatojásokban zúzott füge van borszott tojássárgában.

A zene most tust húz, vége az előételnek. Most bort hoznak. Kézmosásra és ivásra. Lepecsételt amforákban falernumi bor.

De már jön az ebéd, a főebéd...

*

Sok lesz már! Jaj, megint csak nem kérek belőle. Ki tud ennyit enni és inni reggelig?! Mert addig tartott egy ilyen kisded zsúros összjevetel. Szegény római háziasszony! Azaz dehogyan kérem! A rabszolgaseregnek volt minden jóra való házban egy-egy szakács és lakomarendező különítménye, mely agyafurt gourmandiával, sztratégiával és komoly művészzérékkel rendezett és versenyzett... Különbön suhogott a korbács. Nagyon egyszerűen intézték el a cselédmizériákat.

A lelki élet asztalára annál kevesebb étel került... a testük, a zabáló ösztönök rabjai voltak hanyatló Rómában a szegény gazdagok és hatalmasok. És rab volt az asszony is. Szép ruhába, aranyos kalitkába zárt gyönyörködtető kedvenc állat, akiben csak a csókot becsülték.

Ki nem szereti a jó ételt? Megesszük, megisszuk bizony. De a léleknek is kell terített asztal, sok-sok falat neki, mely szeretetből, áhitatból, gyengédségből: az igazi asszonykultusz napsugarairól van gyúrva. Ez csak az igazi konyha!

J. 4409. Estélyi ruha barna crépe de chineből. A berakott aljódruk ferde csikban szabott aranyzalaggal vannak szegélyezve s alul még egy tüllfodor látható. A vállon arany-laméből készült virág-tűzék. Anyagszükséglet körülbelül 5.70 m. és 0.90 m. tüll 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4410. Elegáns estélyi ruha fekete crepe de chinere dolgozott chiffonból.

Az aljon és derékon érdekesen helyezett fodorrészek; a vállon virág- és jabotszerű díszítéssel, keskeny öv. Anyagszükséglet körülbelül 3.15 m. és 1.25 m. crépe de chine 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4411. Nagy estélyi ruha vadászöld georgetteből és csipkeszövetből összeállítva. A szélesen, harangszerűen szabott alj csipkében végződik; széles himzett húzással és szalagesokorral díszít

tett öv. Anyagszükséglet körülbelül 3.20 m. 100 cm. széles és 3.75 m. csipkeszövet 30 cm. szélességű anyagból.

J. 4412. Délutáni ruha sötét dáhliaszínű crépe-satinból, dús fodordíszítéssel. A bő derék kivágásaiban aranyhímzésű betétrész látható. Anyagszükséglet körülbelül 4.85 m. és 0.60 m. betétanyag 100 cm. szélességű anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

J 4413. Bálruha acélkék crepe de chineből, az oldalrészekkel egybeszabott cakkos harangszerűen szabott aljjal. A kék és piros színekből összeállított oldalesokor igen hatásosan díszíti a ruhát. Anyagszükséglet körülbelül 4 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J 4414. Bálruha rózsaszín crepe de chinere dolgozott fekete georgetteből. A bedolgozott övön elüti színű chiffon-

virágok, amelyek a széles harangszoknyát is díszítik. Anyagszükséglet körülbelül 4 m. és 1,20 m. crepe de chine 100 cm. szélességű anyagból.

J 4415. Táncruha hárszínű chiffonból, hosszú derékkal, amely elől zsinór-varrássokkal részekre van osztva. Az alját hátul kerekén szabott fodrok hosszabbítják, a bal vállon szalagesokor. Anyag-

szükséglet körülbelül 6 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J 4416. Elegáns stílusú fekete tüllből. A szoros derekat övben egyenesen elosztott soros huzás díszíti és elől fodor a bő dúsan húzott szoknyát, amelyet széles sötét rózsaszínű tüll szegélyez. Színes válllesokor. Anyagszükséglet körülbelül 4,50 m. és 1,50 m. rózsaszínű tüll 100 cm. szélességű anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

J. 4432. Táncruha fiatal leányoknak kék selyemből. Hatásosan díszítik az alját képező fodrok és a vállsokor. Anyagszükséglet körülbelül 5,70 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4433. Bálruha rózsaszín crépe de chineből, dús harangszerű aljjal. A csipő-részt soros húzások díszítik. Anyagszükséglet körülbelül 4,40 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4434. Táncruha citromsárga crépe de chineből és ugyanolyan színű chiffonból. Himzett húzás-részek és széles gallér. Anyagszükséglet körülbelül 2,80 m. selyem és 1,45 m. chiffon 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4435. Táncruha vörös crépe satinból 14—16 éves leánykáknak. A fodrok ferdén szabott szalaggal vannak szegé-

lyezve. Négyszegletes nyakkivágás; szalag-öv. Anyagszükséglet körülbelül 4,60 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J. 4436. Bálruha fiatal leánykáknak acélkék crépe satinból. Az aljon húzott fodorrészek, feiváitva selyemből és tüllből. Az övön színes virágdísz. Anyagszükséglet körülbelül 3,70 m. és 1,90 m. tüll 100 cm. szélességű anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2,40 P előzetes beküldése ellenében

J 4437. Egyszerű ruha középkék veloutineből. A hosszú derékra csinosan rádolgozott harangszoknya egybe van szabva. A galléron és a nyakkendőn sárga szövet applikáció. Anyagszükséglet körülbelül 4.30 m. 110 cm. szélességű anyagból.

J 4438. Délutáni ruha beige gyapjú georgetteből. A berakást hátul egy sima

egybeszabott rész szakítja meg. A jabot himzett motívummal díszítve. Anyagszükséglet körülbelül 2.75 m. 100 cm. szélességű anyagból.

J 4439. Elegáns meggyepiros délutáni ruha baloldalt gombolt széles lépés-bevakással. A csipőreszen és az ujjakon pántdíszítés. A gallér elefántcsontszínű crépe de chineből. Anyagszükséglet kö-

rülbelül 3.40 m. 130 cm. szélességű anyagból.

J 4440. Délutáni ruha orgonaszínű marocáinból. A harangszabású alj elől hosszabb és a varrás érdekesen van összehelyezve. A fehér georgette jabot-t a díszöltésekkel ellátott nyakszegély szorítja le. Anyagszükséglet körülbelül 3.90 m. 100 cm. szélességű anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

Az új divat születése

Irta: Dánielné Lengyel Laura

Egyik párisi nagy divatszalon vezetője mondta, — ő csak tudja, hogy mit beszél, — hogy az új divat mindig a korszellem mentalitásából születik. Ha a divatnak határozott karaktere van, mint volt a görögöknél, akkor ép, egyenes vonalú a korszellem. A görög ruha hí kifejezője az antik testkultusznak, a fizikum csodálatos, higiénikus ápolásának és a szépség jegyében való kitegyezésének. S ha elfogadjuk a divatszalon vezetőjének teóriáját, akkor igenis meg kell állapítani, hogy a renaissance divatja is hűségesen mutatja az akkori asszony-típust. A hatalmas, erős, tigris és párdúc asszonyokra, kik mellett egy mai mondain szépség nyávogó macska sem lehetne, nagyon is illik a súlyos brokát, az arany, gyémánt, gyöngy, prém, méteres hosszú uszály, stb. A mai asszony fizikuma egy esztendő alatt összeroppanna a súlyos, nehéz ruhák viselése alatt, miket egy renaissance korabeli olasz, vagy németalföldi asszony hordott.

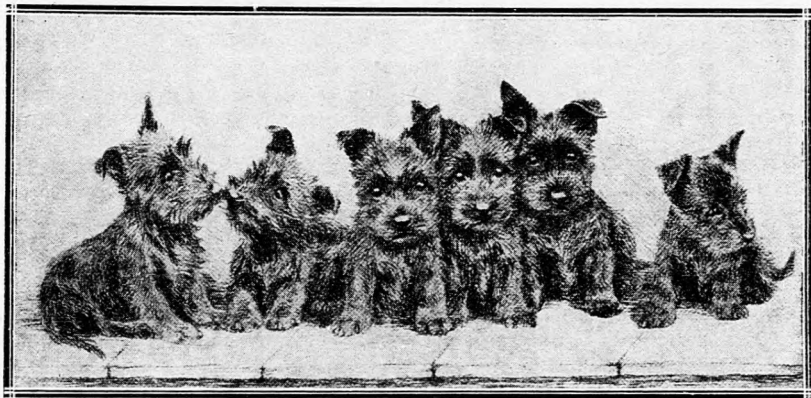
De ha tovább megyünk, nem beszélve a rokokó édes hazug bájáról, a forradalmat megelőző, fojtott viharoktól nehéz levegőről, az idő méhében rejtőző szörnyű, véres titkokról és nem beszélve az empire merev, kemény, szemérmetlenül lemezelenített klasszicizmus utánzatáról, Napoleone udvarának furcsa szedett-vedettségéről, hölgyeinek parvenü csiszolatlanságáról: ugyanezt állapíthatjuk meg. Az én udvaromnak, mondották a császár, ki nemcsak mint hadvezér, de mint emberismerő is a legnagyobbak közül való, az a legnagyobb szerencsétlensége, hogy marsalljaim őrmester korukban házasodtak. Ezek az őrmesterek velem voltak Arcole-nál, Lode-nál, Wagram-nál, Austerlitznél, Jénánál, az asszonyaik pedig odahaza kofálkodnak, pazarolnak, pletykálnak, csalják az urukat és félmeztelenre vetkőzve jelennek meg az udvaromnál. Napoleon, ki úr tudott lenni Európa testén, nem birt uralkodni udvarának asszonyain, vagyis azon, mit ezek a hölgyek a divat parancsoló követelésének neveztek.

A biedermeier édessége, affektáltsága, szenvelgése nem hű tükre a kornak? Az akkori divatnak és akkori időknek különben megvan a maga, határozott karaktere. Kevésbé merjük ezt elmondani a 80—90-es évek szörnyű alkotásairól. Rettenetes dolog egy ilyen divatlapot a kézbe venni. Sem karakter, sem szépség, sem a kor lelkéről beszélő vonás.

Annál inkább feltámad ez az erő a háborúban és a mi napjainkban. Most semmiféle kritikát nem gyakorolva, tisztán a francia divatkirály kijelentését tartva szem előtt, igenis állítani merjük, hogy nem ismerünk divatot, mely a korszellem mentalitását jobban kifejezné, mint ez, amit ma előttünk látunk.

Az asszony, ki immár teljesen fenn-

tartás nélkül kidobódott az élet küzdőterére, férfias allűrökkel kíván hatni. Levágatja a haját, rövid szoknyát vesz, egy ideig kísért még a nadrágszoknya is, de ezt a förtelmet hamar sutba dobja

Mi most Boldog Újévet kívánunk!

a józslés. A nő formája ma annál modernebb, mentül kevésbé nőies. Egy biedermeier szépség, vagy pláne egy renaissance korabeli asszony ma lehetetlen volna. A multkor egy társaságban azon vitakoztak, hogy mi történnék, ha Gioconda belépne. Vajjon szépnek találnák-e Lionardo da Vinci csodálatos asszonyát? Hosszú vitakozás után nagy kegyeser abban állapodtak meg, hogy Mona Lisa, tekintetbe véve, hogy mosolya nem épen kellemetlen, eléggé érdekes arcú hölgy. De a termete, de a termete!... Szóval Lionardo ideálja csúnyán megbuknék egy budapesti teastélyen. A mai korszellemnek így hát van profilja, melyet híven követ az eléggé karakterisztikus divat is. Az asszonyok ma fűsák akarnak lenni, mert tudatosak, vagy öntudatlanul úgy érzik, hogy itt és ebben a jelben lehet diadalt aratni. Mert ugyebár, azt nem kell magyarázni, hogy az életbe való kidobódás, elszánt munka, törhetetlen ambíció, az asszonynál mind

itt az egyes szám sokkal többet jelent, mint a többes.

Az új divatkérdésről nyilatkozik a divatos író, Pierre Benoit is, ki egyszerűbben próbálja a dolgot megfejtetni, mondván, hogy az új meg új, folyton változó divatokat egyrészt a nagy szabócégek oktrojálják a nővilágra, mert csak így tudnak megélni, másrészt meg egy-egy előkelő, hírneves főrangú dáma, nagy színtelel pozícióban levő egyén segítkezik a divat új, meg új formáinak születésén. A hírneves francia írónak tökéletesen igaza van. Hiszen ismeretes, mint született meg az összegyűrt karimájú kalap divatja. Rachel, a hírneves francia tragika egyszer összeveszett kedvesével, Angeloume herceggel s mérgében összegyűrtte, taposta kis bársonykalapját. Egy félóra múlva elmúlt a vihar és a nagy színész nő mosolyogva csapta fejére az összegyűrt holmit s így kocsizott ki a boulognei erdőbe és másnap minden divatos párisi hölgy rohant a divatárusnőjéhez összegyűrt karimájú baretet csináltatni. Elmondhatjuk, hogy a csíkos ruha úgy jött divatba, hogy II. Katalin cárnő fehér ruhájára egy ügyetlen lakáj vörös bort öntött. A vörös bor hosszú csíkban futott le a cárnő ruháján. A hölgyek ezt elragadónak találták és mind leöntötték vörös borral ruhájukat, a gyárosok pedig elkezdtek vörös-fehér csíkos ruhát szőni. Mikor Viktória angol királyné trónralépett, az egyik nagy szabó kijelentette: „Jön az uszályos ruha divatja, mert a királynőnek szörnyű nagy lába van.” Szóval, a korszellem mentalitásának profilja, ahogy a divatszalon vezetője magát divatosan kifejezi: kétségkívül nagy erő, de az utánzás ösztön, a mindnyájunkban ott élő majom, az is csak megteszi a magáét, mikor az új divatokat formálja.

Farsang

CSAK EGY PERCRE, NAGYSÁGOS ASSZONYOM!...

Régi és új porcellánok

Nem minden értékes és szép, ami régi. Eppen ezért minden jó háziasszonynak ismernie kell a porcellánok közti különbséget.

A régi kék méhkasvédjegy nem tévesztendő össze azzal a védjeggyel, ahol a méhkas aranykoszorúban van. Ez az utóbbi sokkal újabb gyártmány. Egész szépek ugyan ezek a porcellánok is, de sokkal kisebb értékűek. A fehér méhkasvédjegy valamivel későbbi, mint a kék méhkas. Az egyik a neuweni, a másik az alt-wien porcellán. Az újabb porcellánok közt is akad sok művészi értékű, de mégsem vetekehetnek a régi altwien-porcellánal.

A meissenai porcellánon hagyma-védjegy van, de sok a hamisítvány. Sokan csak a kard-védjegyet tartják valódinak, de vannak Merkur-pálcás és másféle védjegyű meissenai porcellánok is.

A nimphenburgi porcellánnak is kard a védjegye.

A saarvidéki porcellán védjegye aszerint változott, hogy francia, vagy német uralom alatt volt-e a tartomány. Ebből

a fajtából a legértékesebbek a Louis XV. aláírásuak.

A francia porcellánok közt is akadnak csodálatos szépségű és értékű darabok, amelyek elsősorban festői kompozícióikkal tűnnek ki. Mindenesetre a porcellán valódiságáról és értékéről csak alapos vizsgálat után lehet meggyőződést szerezni.

A szép, valódi és értékes porcellán minden háztartás legnagyobb ékessége, amelyre büszke lehet a háziasszony. Sajnos, a magyar porcellángyártás még nem veheti fel a konkurrenciát a külföldivel.

De reméljük, hogy hamarosan kifejlődik ez az iparunk is és akkor mi is büszké lehetünk a saját nemzeti porcellánunkra!

Tartós haj-ondolálás

Ondolálás után brillantinos kefével néhányszor menjünk végig a hajon. Éjszaka pedig fátóval kössük le szorosán.

A száraz, sápadt bőrt

dörzsöljük be zsírral és masszírozzuk. A száraz bőr könnyen lesz ráncos, épp azért rendszeres kezelést igényel.

Ezüst evőeszközök ápolása

Ezüst kanalat, kést és villát — minden evőeszközt külön-külön — forró szódás vízzel mosunk le. Hogy minden zsíradékot eltávolítsunk róluk, forró vízzel még egyszer leöblítjük és lemvásonnal megtöröljük, hogy karcot ne kapjanak. Aztán szétört fehér krétából, egy rész szalmiákszeszből, egy rész spirítusból és egy rész vízből készített oldattal, egy régi, puha fogkefe segítségével minden evőeszközt külön ledörzsölünk, újból ledörzsöljük régi lemváson darabbal és egy puha bőrral fényesre csiszoljuk.

Az ezüst evőeszközök szakszerű ápolásának feltétele, hogy chlormentes szelylempapírba göngyölve tegyük el azokat használat után.

A nikkel evőeszközöket puha, sóba mártott ronggyal dörzsöljük végig és lemvásonba takarva hagyjuk megszáradni. Aztán az eszköz nagyságának megfelelő barchet, vagy flanel darabkába csavarjuk és úgy tesszük el.

Ha evőeszközöinket ilyen helyes és szakszerű ápolásban részesítjük, azok mindig izlésesek, fényesek és csillogóak maradnak és ünnepi ebédek alkalmával kedves vendégeinknek esztétikai gyönyört fognak szerezni.

A SÓ ÉS AZ EMBERI SZERVEZET

Meglepő és csodálatraméltó híradás szárgaldott keresztül az egész világon, amely sok-sok kétségbeesettnek új reményt adott:

— A tüdővész gyógyítható, ha a beteg teljesen sótlan étellel táplálkozik!

A legveszedelmesebb népbetegség ellen folytatott harcnak ez az új útja arra kényszerítette a tudományos intézeteket, hogy ezt a kérdést minden oldalról alaposan megvilágítsák és megtalálják az elért eredmények értékesítésének legelőkeltebb módját.

Mindenki azonban, aki az egészségügygel valamilyen vonatkozásban van, elcsudálkozott azon, hogy miért éppen a só kell mellőznünk táplálkozásunkból? Ez a fűszer évszázadok óta nagy szerepet játszik az emberek életében. A régebbi időkben valóságos „sóháborút” vívott az emberiség, mert a népek azt hitték, hogy feltétlen életszükséglet annak a földterületnek a megszerzése, ahonnan sóval láthatják el magukat.

Egyszóval: a só nélkülözhetetlen fűszernek látszott! Természetesen, az utolsó évtizedben, különösen az úgynevezett élet-reformátorok körében, ez a fűszer már nem részesült olyan tiszteletben, mint korábban. „Fűszer nélküli táplálkozás!” — így hangzott a jó tanács idegesek és egészségesek részére, szóval mindenki részére, aki testi erejét, egész-

ségét és munkabírását meg akarja őrizni.

De hát tulajdonképpen milyen hatása van a sónak? Mindnyájan tapasztalatból tudjuk, hogy szomjúságot okoz. Aki aztán jobban megfigyelte saját magát, megfigyelhette azt is, hogy a szervezet a nagyon erősen sózott ételek élvezete után csak nagyon kevés nedvességet választ ki. Ebből megállapíthatjuk, hogy a só a vizet a testben visszatartja, sőt bizonyos mértékben leköti. Az orvostudomány régen megállapította, hogy bizonyos sótartalomnak kell a szervezetben lennie és pedig mindig ugyanolyan minőségű oldatban, azaz a só és a szóbanforgó testnedvesség viszonyának állandónak kell lennie. Aki sok sót vesz magához, annak sokat kell innia. Igaz ugyan, hogy a szervezetnek mindig szüksége van egy kevés sóutánpótlásra. Csakhogy ez a szükséges mennyiség benne van a rendszer élelmiszerekben, miért is szükségtelen, hogy az ételinkhez még só adjunk hozzá.

Annak alapjai még nem egészen világosak, hogy az úgynevezett mesterséges konyhasó segítségével lehet-e bizonyos betegségeket gyógyítani. Mindenesetre megállapítható, hogy a sótlan táplálkozás a test egyes szerveit, különösképpen a szívet és vesét megkíméli. Feleslegessé válik a szív fokozott működése, amely

pedig a sós táplálkozás következtében beállott nedvtöbblet miatt kikerülhetetlen. A vesék pedig akadálytalanul szállíthatnak annyi vizet a vérbe, amennyi az elhasznált szervek utánpótlásához szükséges. Az ily módon a felesleges munkától megkímélt szervezet aztán nagyobb erővel veheti fel a harcot a testet megtámadó kórok, például a tüdővész bacillusai ellen. Az is valószínűnek látszik — bár ez még teljesen kiderítve nincsen, — hogy a testben felgyülemelő túlságos folyadék-mennyiség a betegségekkel szemben való ellenállóképességet gyöngíti. A gyermekorvosok már régen rájöttek arra, hogy az a csecsemő, akit túlságosan berántott étellel táplálnak, könnyebben inklinál a betegségekre, mert a liszt is sok folyadékot tart vissza a szövetekben! Bizonyos fokú összefüggés van a testben lévő só-mennyiség és az idegek érzékenysége közt is. Sőt a migrént és az epilepsiát is sótlan táplálkozással gyógyítják.

Mindebből tehát milyen tapasztalatot vonjon le az egészséges ember? Mindenesetre azt, hogy — ha nem is kúszbólunk ki minden só a háztartásunkból — mindenesetre ételinket csak kevéssé sózzuk és fűszerezzük. Ez természetesen nagy követelményeket állít fel a háziasszony konyhaművészetével szemben. Arról van szó ugyanis, hogy az ételket kevés só használatával is izletessé tegye. Ez talán súlyos feladat, de — minthogy az egész család egészségének megőrzéséről van szó — mégsem teljesen lehetetlen.

Zsák a foltját...

— Regény —

Írta: *Orbók Attila*

ELSŐ FEJEZET,

amelyből kiviláglik, hogy a jó szív sohasem öregszik meg.

Valihora plébános úr litánia után a falu postahivatalába sietett, olyan fürge léptekkel, mintha nem is nyomta volna vállát hatvannyolc esztendő, amelyből harmincnyezet itt Monostoron töltött el egyhuzamban. A pesti újságokat ilyenkor, hat óra tájt hozta át a postakocsi Nagylérváról, a járási székhelyről, ahol a délutáni gyorsvonat egy perce megállt, hála a kerület öreg, de buzgó képviselőjének, Dobonits Istvánnak, aki ezt a nagy vívmányt két év előtt, kortesbeszédjében megígérte és keresztül is vitte a magas minisztériumban.

A főtisztelendő plébános úr nem a pesti újság miatt sietett két hét óta mindennap a póstára. Szerette ugyan a világi eseményeket figyelemmel kísérni, de soha nem tartotta fontosnak, hogy a nagy szenzációkat rögtön megtudja. Megtörtént gyakran, hogy három-négy napig nem tépte le az újság címszalagját és aztán egy napon olvasta ki a féltett számokat, behozván mulasztását, mert a restanciát semmiben sem szerette. De hát néha, kivált nagyobb ünnepek előtt, vagy szőlőérés idején nem ért reá, hogy a nagyvilágról tudomást vegyen és — mint ahogy mondogatni szokta — jólesett olykor kissé elmaradozni a nagy rohanásban...

A plébános Párizsból várt levelet valami egészen titokzatos ügyben, amelyről nem nyilatkozott Gizinek, a postáskisasszonynak, pedig ugyancsak kíváncsi volt reá, hogy a főtisztelendő úr, aki csak pesti magkereskedőkkel, meg a kecskeméti faiskolával levelezett, vajjon miféle összeköttetésbe került azzal a nagy nyugoti metropolissal, ahonnan a kis faluba tizenkét esztendő postamestersége alatt mindössze csak egy tucat levél érkezhettek.

Alig hogy betolta a plébános a hivatal rozoga ajtaját, Gizi kisasszony már kikiáltott a sárgára mázolt, rozoga farács mögül, ahol évek óta készítette a stafirungját, — volt ráérvő ideje elég.

Diadalmas hangon jelentette:

— Megjött az a várva-várt párizsi levél, kedves főtisztelendő úr!

És már nyújtotta is ki a rácson a hosszukás formájú levelet, amelynek balsarkában ez a nyomtatott felírás állott: „*Légation de Hongrie*”, ami aztán még inkább felcsigázta Gizi fantáziáját, aki egy szót sem értett franciául.

— Hála legyen az Úrnak! — szakadt ki a plébános melléből a boldog felkiáltás. Izgatottan felhasította a borítékot okuláréjának szárával, aztán az udvarra nyíló ablak közelébe állott és elolvasta a levelet, amely szinte zizegett remegő kezében.

„Mélyen tisztelt Plébános Úr!

Szíves megkeresése folytán a francia hatóságok segítségével sikerült megállapítanunk, hogy néhai Berczelly Károly festőművész árvája, Berczelly Zsuzsánna kisasszony Párizsban él, iskoláit is itt végezte és jelenleg a „Printemps” áruház alkalmazottja. Lakáscíme: Párizs, V. kerület, 19 rue le Goff. „Hotel de l'Espérance”.

Főtisztelendő Plébános Úr kívánsága szerint a kisasszonyt érdeklődése felől nem értesítettük.

Egyébként alkalmam volt a Párizsi Magyar Egyesület főtájkárával beszélnem, aki a kisasszonyt régebről ismeri. Az illető úr a kisasszonyról a legnagyobb elragadtatás hangján nyilatkozott. Már három esztendeje, édesatyja halála óta, teljesen a maga erejéből tartja fenn magát. A magyar nyelvet kissé törve beszéli, ami érthető is, mert édesanyja francia nő volt, atyja halála óta pedig franciák között keresi kenyerét.

Főtisztelendő Plébános Úrnak mindenkor a legnagyobb készséggel állok rendelkezésére és maradok öszinte tisztelője:

*Hornyai Zoltán
követségi titkár.”*

A plébános mégegyszer elolvasta a levelet s közben kipirult az örömtől. Aztán benyúlt a fülkeablakon és hálásan rázta meg a postáskisasszony kezét, mintha csak neki köszönhetne volna a jó újságot:

— Köszönöm, aranyos Gizi! Köszönöm!

A postáskisasszony kíváncsiskodott:

— Mi jó hírt küldtek a főtisztelendő úrnak abból a nagy városból? Mert látom, hogy nagy örömet szereztek a levéllel...

De a plébános sietett:

— Majd elmondom... Most még titok. És sietnem kell a kastélyba, a nagyasszonyhoz... Isten megáldja, kedves Gizi!...

Szapora léptekkel vágott neki a piactérnek, ahol még a délelőtti eső után maradt nagy pocsetták állották útját. Azonban az öreg úr ezúttal avval sem törődött, hogy besározza a reverendáját, átszelte a teret, hogy minél rövidebb úton jusson el a kastélyba. Át kellett mennie a Szűnyogoson, a falunak azon a részén, ahol a düledező sövény- és görékerítések mögött a zsellérek apró házacskái húzódtak meg. A kapuk mellett, a padokon, öregek üldögéltek, akik nagy tisztelettel üdvözölték a plébánost, a játszadozó gyerekek pedig félreálltak az útból és hangos „dicsérettsek az Úr Jézus Krisztus!”-sal

Miss Cudaby, Hollywood
Fotó D'Óra, Paris

köszöntötték, aztán elcsodálkozva néztek papjuk után, aki nagy sietségében alig fogadta az üdvözlésüket, nem hogy megállt volna néhány szíves szóra, mint máskor szokta tenni.

A falu végéről már pompás széles út vezetett fel a lankás dombra, amelynek tetején állott a nagy park lombos fái között a „kastély”, a nagyasszony hatalmas, emeletes kúriája. Az eihanyagolt, tágas, ódon ház emeleti ablaksora vakon szomorokodott; a fakó zsalugáterek már évek óta eltakarták az ablakszemeket, festésük lekopott, összeropedezett és a por vastagon belete.

Nagy csönd borult a házra, amely mögött a hosszú domb-láncot szőlők takarták. A gazdasági épületek és a gazdatiszti lak a szőlők tulsó oldalán voltak, a széles völgy mentén, ahonnan az egész Vannay birtokot, amelyet a távolban akác-sor határolt, jól be lehetett látni.

A plébános, amikor nagyszuszogva a kúria félig kitért kapujához ért, megállott és előkotorászta tarka zsebkezdőjét, hogy homlokáról letörölje az izzadságcspepeket. Testes ember volt s a nagy sietség kifulladásztotta. Mialatt a kapuban kissé kifújta magát, azon tűnődött, hogy vajjon helyes dolog lesz-e mindjárt előállania a nagyasszonynak azzal a párizsi levéllel. Mert hát a hír tulajdonképpen a nagyasszonyt érdekelte. De most hirtelen kételyek szállották meg a főtisztelendő urat, — vajjon fog-e egyáltalán örülni Vannayné, hogy sikerült felfedezni távoli rokonát, a Berczelly kisasszonyt...

Mert hosszú históriája volt ennek a levélnek.

A nagyasszonynak, özvegy Vannay Tamásnénak, mindkét fia elesett a háborúban. A gazdag öreg hölgy úgy elárvult, hogy lelkével már nem is volt itt e földön, hanem abban a másik, ismeretlen világban kutatott átszellemülten, ahová sorjába eltűntek övéi, előbb a férje, akit javakorában már tizenkét esztendőre elvitt egy hirtelen támadt betegség, aztán két fia, Iván és László, akik a háború utolsó évében hullottak el a szörnyű viharban, amely a nemzetek fájáról a legvirulóbb virágokat, az ifjúságot sodorta le. Az Isten csodája volt, hogy a szörnyű csapásokba ez az amúgy is törékeny, áldott jó asszony, fiaiért élő-haló anya, el nem pusztult. Mérheteletlenül nagy gyászát nem gyógyíthatta az évek múlása sem, hiszen életének minden célja abban a sötét ismeretlenségben merült el, ahonnan nem jó vigasztaló reménység. Akiknek senkijük sincsen, azok nagyon hamar megbarátkoznak a halál gondolatával; ott túl az élet határán az ő számukra népeoseb világot van...

Hogy Vannayné mégis átvergődött valahogy a gyilkos csapások rettentő kínjain, hogy túl bírta élni fiainak pusztulását, akiknek nem csak életét, de legkisebb szenvedésüket is szívesen váltotta volna meg a saját életével, az elsősorban a plébános úr érdeme volt, aki a vallás vigasztaló igéivel, hűséges ragaszkodásával, nagy barátságával valósággal visszatartotta a pusztulástól, a sir széléről, ahová az önmarcangoló gyász, a végtelen elhagyatottság vigasztalan érzése juttatták.

A plébános urat Kati, a „belső leány” vezette be a földszinti sarokszobába. Kati leányzó volt ugyan, de már közel járt az ötvenhez. Ő volt a legbenfentesebb az egész személyzetből és ha a gazdatiszt valamelyes reformot akart bevezetni a gazdaságba, — elég ritkán fordult elő nála az effajta buzgólkodás, — előbb a belső leányt győzte meg, aki aztán igyekezett befolyásolni a nagyasszonyt.

Amikor áthaladtak a tornácra nyíló hall-szerű nagy szobában, amelyet a széles ablakokon át betóduló alkonyati nap-sugár sárga kékű egészen előntöttek, Kati megjegyezte:

- Foga van már a napnak, főtisztelendő úr.
- Május lesz három nap múlva. Tavasz van...
- Örült a nagyasszony a szép időnek... Csúnya áprilisunk volt...
- Milyen hangulatban van ma? — kérdezte a pap.
- Hál'Istennek, elég jókedvű... Már amennyire jókedvű tud lenni „szegényke”...

Sokszor „szegénykének” nevezte a régi cselédleány dús-gazdag asszonyát.

Vannayné ott ült most is, mint mindig, amikor a főtisztelendőt várta, a sarok-szalomban, a széles ablakmélyedésben, megszokott nagy karosszékében, sovány keblén fázósan összehúzva rojtos selyemkendőjét. Szeretett alkonyatkor elüldögni ennél az ablaknál, ahonnan jól láthatta a templom mögött álmerülő napot, a kastélyhoz vezető út fásorát, amelyen gyász-szal és árnyakkal teli életének egyetlen vigasza jött naponta feléje, a derék plébános, aki halálbavágyó lelkét visszatartotta még halvány örömeiben is tudta részesíteni derűs meséivel, tanulságos anekdotáival és — mi tagadás — egy-egy érdekes pletykával is, amelynek forrása Gizi, a pártában felejtett postáskisasszony volt...

Amikor a plébános belépett a sarok-szalomban, Vannayné felemelkedett karosszékéből s nagy barna szemének fölcillanása bizonyította, hogy mennyire örül a mindennapos vendégnek. Milyen szép is lehetett valamikor ez a szempár, hogy annyi keserű könny s a fájdalmas évek hosszú sora sem tudta megölni kifejező erejét. A „szegénykén” csak a szem élt igazán; haja már fehérbe borult, egykor szép, dalias, karcsú termete megtörött s arca szinte áttetsző fehérséggel világított az alkonyba borult, félhomályos szobában.

— Isten hozta! — üdvözölte halk hangon a papot, aki egyszerre mindkét kezét szorította meg gyöngéden.

Aztán leült a nagyasszonnyal szemben a kényelmes karosszékbe, amelyet Kati tölt oda neki.

Ma azonban kissé nehezen indult meg a társalgás, mert a plébános, aki elhatározta, hogy „diplomatikus” lesz, sehogysen tudta, hogyan is vezesse be a beszélgetést, hogy a nagyasszony magányos életéről szó essék s arról, — amit már annyit hajto-

gatott a főtisztelendő, — hogy kellene ide valaki, aki egy kis életet, derűt, reménységeket varázsolna ebbe a dermedt nagy házba...

Jó negyedórán át csak az időjárás körül folyt a szó, de végül is a gondviselés az Isten és az emberek jó papjának segítségére sietett.

A nagyasszony előszedett kézimunka-kosarából egy levelező-lapot s inkább keserűséggel, mint örömmel mutatta meg a papnak:

— Irtak a „gyerekek” Münchenből, a nevemnapjára... Félix és Grätchen... Megemlékeztek rólam... Szép főlük, ügye?...

A plébános nem válaszolt, csak bólintott.

Vannay Tamásné híres katonacsaládból származott. Bernecker leány volt, az ura Bécsben ismerte meg, amikor az ulánusoknál szolgálta önkéntes évét. Osztrák nő volt, de az anya magyar. A sors úgy akarta, hogy Bernecker ezredes visszafizesse az adósságot, amivel a magyar föld egyik szép virágszálnak áttüteléséért tartozott. Kisebbik leányát elvette feleségül Vannay Tamás monostori földbirtokos. A nagyobbik

Helene Meyer, a törvívás világbajnoka Fotó Förster

leánya, Lujza, egy bajor tiszt, Lautenschlager tüzérkapitány felesége lett. Lautenschlager fényes karriért csinált; pár év előtt a tábornoki sarzsiban nyugdíjazott tiszteit reaktiválta a köztársasági kormány s a bajor tüzérség főparancsnokává nevezte ki, miniszteri rangban. A Lautenschlager-fiú, Félix, mérnök lett egy motorgyárban, a leány, Grätchen, pedig egy követségi titkár menyasszonya volt.

Vannayné egyetlen nővére, Lujza, csak ritkán adott hírt magáról és kerek tizenkét esztendő alatt nem szakított anyai időt, hogy hűgát meglátogassa. Igaz, hogy minden esztendőben hívták Vannayné, hogy menjen el hozzájuk Münchenbe, vagy a Chimsee mellé nyaralni. De a nagyasszony a lelke mélyén mindig keserűen emlékezett vissza, hogy ezek a boldog emberek, akiket nem értek soha csapások, az ő nagy gyásza idején magára hagyták. És a „gyerekek” sem látogatták meg soha, pedig hát ők lettek örököséiv, fiainak halála után. A két nővér nagyon eltávolodott egymástól, ez majdnem mindig így szokott lenni, ha az egyik testvért dédelgeti a sors s a másikat kegyetlenül kifosztja. A meglegedett boldogság és a vigasztalan gyász hordozói ösztönszerűen kerülnek egymást. Lautenschlagerék csak éppen a formát tartották be, amire a rókonai kapcsolatok szigorúan köteleznek, de kényelmes, nagy-úri életük folyását nem zavartatták a nagyasszony miatt. Lautenschlageré né lelkiismeretét avval nyugtatta meg, hogy

akit annyi csapás ért, mint hugát, annak csöndes, visszavonult életét nem kiméletes dolog vendégeskedéssel megzavarni.

Ellenben születésnapján, névünnepe és újévkor mindig megemlékeztek róla... Egy kis levélkével...

Vannaynének nem voltak más rokonai... csak még egyetlenegy, a férje után. Vannay Tamás unokaöccsének, Berczelly Károlynak, a zaklatott életű, bohém festőművésznék leánya... Berczelly már idevosta huszonöt esztendeje eltűnt a szemük elől, járta a világot, aztán ifjúsága álmainak városában telepedett le, Párizsban s ott is halt meg, állítólag egyetlen leánykát hagyva maga után, az apátlan-anyátlan árvát, Zsuzsannát, akit a plébános a nagyaszonny támaszául szemelt ki... De a nagyaszonny nem igen akart hallani a tervről, hosszú magányossága alatt nagyon hozzászokott az egyformán múlt szürke, csöndes napokhoz, az árnyakhoz, amelyek körülvették, a teljes lemondáshoz, amely nem kíván és nem tűr semmi változást s az új arcok csak megzavarják ünnepeles, szinte áhítatos csöndjét.

A plébános nem tett megjegyzést az elhidegült rokonok üdvözlésére, hanem alkalmasnak vélvén a pillanatot, hogy régi tervét ismét megpendítse, felsóhajtott:

— Az öregségben nem az öregség szomorú, drága nemzetes asszonyom... Hanem a magányosság... Az olyan nagy magányosság, mint nemzetes asszonyom.

Vannayné haloványan elmosolyodott:

— Nem panaszkodhatom, mert a főtisztelendő úr nem felejtkezik meg rólam... Aztán a főtisztelendő úr ne beszéljen öregségről... Nézetem az ablakon át, hogy milyen fürgén jött fel a domboldalon... Szinte szaladt...

Az öreg Valihorának jólesett a bók és meglegedetten simította végig tenyerével gömbölyű derekát, amely különösen elől szépen ivelt a feszülő reverenda alatt:

— Ami igaz, az igaz, nem panaszkodhatom...

Boldog derű ült az arcára, de hirtelen elkomorodott és kihevülten magyarázta:

— De az öregség ellen volt egy nagyszerű orvosságom világeletemben... Csak azt ne gondolja nemzetes asszonyom, hogy valamelyes patikaszer... Mert igen erkölcstelen és Isten ellen való dolognak tartok mindenféle miskulanciát, amivel manapság próbálkoznak az emberek, hogy szabaduljanak a vénségtől... Bizonyára olvasott az újságban annak a muszkának, Voronoffnak a kísérleteiről... Ha biztosan tudnám, hogy még száz esztendeig élek tőle, akkor sem engedném, hogy lelketlen állat mirigyét ültessék belém... Pláne majomét... Inkább öregedjék meg az ember Isten rendelése szerint, mintsem a majom mirigyének használatával elismerje, hogy Darwinnak igaza lehetett... De nem erről akarok beszélni, hanem arról, hogy hát mi is az én orvosságom... Egyszerű dolog nagyon... Szerettem mindig a fiatalságot, a mozgást, az életet magam körül... Hígyje el, nemzetes asszonyom, nem az eszemiszomért megyek én Barlai méltóságosokhoz, meg a lagzikba... Tudja jól, hogy milyen jó föztöt kapok otthon. Az én szakácsném, a Sára van olyan konyhaművész, mint a Barlaiké... De nincsen jobb ellenszere az öregségnek, mint a fiatalokkal együtt élni... Balajti rektornak mind a hat gyereke az én udvaromon szokott hancurozni... Sára sokszor ki akarja kergetni őket, kivált amikor elszundítok ebéd után... De én nem engedem... Mert a fiatalság olyan, mint a napsugár, ahol melegít, ahol ragyog a fénye, ott van az élet...

A plébános egészen belepirult az előadásba. A nagyaszonny komolyan hallgatta, aztán reáemelte szomorú, sötét szemét:

— Volt itt is fiatalság... Ebben a házban. De elment... Örökre... Eltűnt a napsugár és nincsen élet...

A pap arca elkomorult:

— Igen... Engem nem értek csapások... És ha valaki tudja, az én vagyok, hogy milyen rettenetes megpróbáltatásokat mért az Úr nemzetes asszonyomra... Kiállotta keresztényi megadással és alázattal... Olyan sebeket kapott anyai szíve, amelyeket még az idő sem gyógyíthat be... És mégis azt mondom, nem helyesen teszi nagyaszonnyom, hogy lemond az élet minden örömről!

— Az én számomra már nincsen öröm, — mondta halkan, összeroskadtan Vannayné.

— De van, nemzetes asszonyom... Én mondom, hogy van... A mások öröme... Miért tagadná? Hát nem volt-e boldog, amikor a vincellér kisleánya kigyógyult a hektikából a keszthelyi szanatóriumban, ahová nagyaszonnyom küldte, a saját költségére?... Ragyogott az arca, amikor kövéren visszajött a gyerek és meglátta nemzetes asszonyom...

— Kötelességem volt... Huszonhét esztendeje szolgál hűséggel a vincellérem...

— Jó... jó... Hát mondjuk, kötelessége volt... De nem tagadhatja, hogy öröme tellett benne... Visszaadott egy élet s ez a gondolat fölvidította... Olyan friss volt aznap... Amikor a leány beállított, kezében csokorral... Itt voltam...

— Igen, örültem...

— No, látja... Hát most gondolja el, drága nagyaszonnyom, ha lenne valaki itt maga mellett, aki igazán szereti, szeretettel gondolja, ápolja...

— Itt van Kati...

— Tudom... Derék, hűséges leányzó... De ha valaki olyan lehetne nagyaszonnyom mellett, aki egy kicsit mulattatni is tudja és akinek nagyaszonnyom gondoskodna a sorsáról, a jövőjéről... Ami igen-igen elszórakoztatná... Hígyje el nekem... És aztán az az illető szíve egész meglevél ragaszkodna, mert fel tudná fogni, hogy milyen végtelen hálával tartozik a biztos fedélért, amely alá jutott...

A főtisztelendő zavartan elhallgatott, mert túlságos nyiltóságával elárulta gondolatát.

Vannayné elmosolyodott:

— Megint Berczelly leányára gondol, főtisztelendő uram. Ne hígyje, hogy idegenkednék a dologtól, ámbár én már nagyon megszoktam a csöndet és azt hiszem, így a legjobb nekem, arra a kis időre, ami még hátra van... De mit tudhatom én, hol van az a gyerek, ki s micsoda, mire nevelődött?... Az apja könnyelmű, kártyás ember volt... Azt se tudhatom, ki volt a leány anyja?... És a gyerek, ott nőtt fel Párizsban... Azt talán főtisztelendő uram is aláírja, hogy erkölcstelen egy város... Onnan jön ide is minden bolond divat...

— Igen, sok rossz származott onnan, de jó is... Ha nem is manapság. Azonban én a nagyaszonny helyében mégis csak fölkiatnám azt a kis árvát, aztán megpróbálkoznék vele; meghívnám ide vendégségbe.

Vannayné fáradtan legyintett sovány, fehér eres kezével:

— Nagy felelősséggel járna idegenből idehozni a leánykát... És ha nem lenne kedvemre való, akkor már nem tehetném meg, hogy visszaküldjem... Különbösen azt még nem is mondtam, hogy az apjáról éppen ma szép cikk van az egyik pesti lapban... Félre is tettem a főtisztelendő úrnak.

— És mit írnak róla?

— Hogy nagy művész volt... Az egyik képét most vette meg egy múzeum valami marquis-tól. Ki tudja, talán még nagy vagyon is maradt utána, ámbár könnyelmű ember volt...

— Hogy vagyon maradt utána?! Dehogy is maradt! Akkor nem keresné Zsuzsi a kenyerét nehéz munkával, — heveskedett a főtisztelendő és még a nyaka is vörös lett.

— Maga keresi a kenyerét? Hát azt honnan tudja?

— Hivatalosan tudom! Mert utána jártam!...

Avval elővette reverendájának mély zsebéből, amelybe könyökgig belényult, a hosszúkas levelet s átnyújtotta a csudáldozó nagyaszonnyak, aki első meglepetése után tréfálkozva megfenyegette:

— Hát maga a hátam mögött levelezget a kis húgom dolgában?!

— Jól mondta, nagyaszonnyom! — kapott a szón az öreg Valihora. — Igen, a kis huga... Akármilyen távoli rokona is... Réá von szorulva nagyaszonnyom jószágára... És ha nagyaszonnyom segíthet az árván, segíteni fog... s akkor más élet kezdődik ebben a szomorú házban!... Mert most már kimondom, olyan ez a kúria, mint egy kriptá... Gazdátlan gazdaság ez itt... De csak olvassa el nagyaszonnyom a levelet!... Olvassa el... És addig egy szót se szóljon!... Áldom a percet, amikor eszembe jutott, hogy levelet írjak a magas követségnek...

A nagyaszonny feltette okuláréját s kezében megre-

gett a levél. Gyorsan elolvasta, aztán két keze az ölébe hanyatlott s egy pillanatig maga elé meredt. Elfordította a fejét, mert könnyek tolták a szemébe.

A plébános pedig diadalmaskodva mondta:

— Hát mit szól hozzá, nagyszonyom? A magas követség el van ragadtatva Berczelly Zsuzsától! Maga keresi meg a kenyerét, az árva... Hát nem a jó Isten is úgy akarja, hogy az egymás támaszai legyenek?!

A nagyszony megfogta a plébános kezét és melegen megrázta:

— Köszönöm, főtisztelendő úr! Most már csak arra kérem, hogy írjon még egy levelet a követségnek és írja azt: Berczelly Zsuzsi jöjjön ide hozzám... itt otthonra talál.

— Tudtam, tudtam, — mondta meghatva a plébános és cirógatta a nagyszony fáradt kezét. — Az én érzésem nem csal... Tudtam, hogy az lesz a válasza a levélre!... De nem is azért a leánykáért vagyok én most olyan boldog... Hanem mert végre annyi év után talán nagyszonyom is kimozdul majd, — engedelemmel legyen mondva, — ebből a bagolyvárból... És nem lesz olyan sápadt, törődött... Majd meglátja! Mert a fiatalságban annyi az élet, hogy még az öregeknek is tud adni belőle...

Vannayné, aki hosszan eltűnődött, hirtelen aggodalmak szállták meg:

— De vajjon eljön-e? Abból a fényes nagy városból ide, ebbe az eldugott kis faluba. Elég lesz-e, ha csak a követségnek irunk?

— Majd írok én a kisasszonynak külön is. Majd tölem tudja meg, hogy ki az az áldott jó asszony, aki várja... Aki anyául adott neki az Isten az anyja helyett...

— De hogyan teszi meg az a fiatal leány azt a nagy utat egyedül?

— Sohase féltse az út miatt, nagyszonyom! Önálló párizsi kisasszony! Aki áruházban dolgozik és saját keresményéből él. Olvastam az újságban, hogy a párizsi áruházakban mozgó lépcső van. Gondolja el, nagyszonyom, olyan lépcső, hogy az ember csak reááll és röpti felfelé... Hát elhíheti, hogy nem ijed meg Zsuzsi az utazástól...

— Hát majd meglátjuk... De pénz, az kell neki az útra... Hogy a leggyorsabb vonattal jöhessen... Reggel leküldök a főtisztelendő úrnak a gazdatisztal ezer pengőt... Annyi talán elég lesz... Juttassa el azt is a követségnek... Már most aztán végig kell csinálnia mindent, ha belekezdett... Kettőnk közül a főtisztelendő a fürgébb, az ügyesebb...

— Boldogan teszem, drága nagyszony és ha csak egy kicsit fiatalabb lennék, bizony vállalkoznék rá, hogy magam mennék el Párizsba a kisasszonykáért, pláne, ha még franciául is tudnék...

— El is hiszem főtisztelendő uramról, — mondta mosolyogva Vannayné. Egy pillanatig eltűnődött:

— Talán önző voltam, hogy nem akartam tudni a kisleányról... De a mi korunkban már nem sző terveket az ember... És nem is tudhattam, hogy gyámolító nélkül van ott abban a nagy városban a kis Zsuzsi...

— Látja, milyen szeretettel mondja már a nevét... Lehet, hogy nem érdemes rá, lehet, hogy nem fogja kiérdemelni... De én rajta leszek. Máris kikötöm, hogy a kisasszonyt minden nap láthassam, beszélhessek vele és szorgalmasan eljárjon a templomba...

— Nyugodt lehet főtisztelendő uram, nem fogunk összeveszni miatta... Együtt fogunk majd himezni... Ha ugyan egy párizsi leány ért az ilyesmire...

— Majd meglátjuk... Ámbátor úgy gondolom, hogy az ilyesmiben igen ügyesek... Értének a cicomához, de talán a hasznos dolgokra is megvan a hajlandóságuk...

Már rég leszállott az alkony. Ott a piactéren a plébános úr régi templomának tornya egy darabig biborfényben úszott, aztán a haragvó szín megenyhült, halovány rózsaszínbe olvadt át, majd fakulni kezdett... Ködös szürkéség terült a tájra s lassan besötétedett...

Hallgattak.

Bejött Kati s a szoba sarkában álló ernyős lámpát meggyújtotta; a nagyszony nem szerette a nagy világosságot.

Megvárták, míg Kati kimegy. Tudták, hogy az öreg benn-

fentes cseléd nem fog örülni a rokonkisasszonynak, hát hallgattak róla előtte. Kati élt-halt asszonyáért, de féltette egészen kivételes helyzetét, amelyet hűségével kivívott magának. És a rokonságról nagyon rossz véleménnyel volt; a Vannay családban nőtt fel és emlékezett jól rá, hogy a régi nagy dinomdánomok idején, — mert Vannay szerette a mulatozást, — egymásnak adták a kilincset az atyafiak s olyan távoli rokonok is eljöttek messzi tájakról, akikről a Vannay nemzetség soha nem hallott. De amióta gyász borult a házra és a sok háborús bajban a birtok is hatszáz holdra apadt közel másfélezerről, úgy elnéptelenedett a kastély, mintha nem is laktak volna benne. Csak kéregetők jöttek néha, de lehetőleg azokat is elzavarta Kati, aki lassanként nagyon keserű, házsártos természetessé vált — csupa jóságból. Asszonyának gyászát, az emberek halátlanságát, magányos életüket, a saját örömtelenségét mind a szívére vette és olyan zsembéssé lett, hogy még a nagyszony is keztyűs kézzel bánt vele. Ha rossz napja volt, olyan elégedetlen arccal járkált, hogy szánalom volt reá nézni.

Amikor kiment, Vannayné meg is jegyezte:

— Kati talán még nehezebben fogja megszokni, hogy kisasszony lesz a háznál, mint én... Mert a megszokás nagy zarnokság... s önzővé... igen, önzővé teszi az embert...

— Majd vele is én igazítom el a dolgot, — mondta Vali-hora és felállt, hogy elbucázzék.

— Talán csak nem hagy magamra ma este, főtisztelendő úr?! Akárhogy is lesz, örömmünep ez a mai; hiszen olyan jól megértettük egymást. Vacsorázzék velem, mindjárt szölok Katinak.

Csőngetni akart.

A plébános visszatartotta:

— Maradnék szívesen. De Barlai méltóságosékhoz vagyok hivatalos. Barlainé tegnap jött haza a leányával, Izabellával, Bécsből... Ma reggel levelet kaptam, hogy vacsorázzam náluk... Pedig hát most igazán itt volna a helyem...

— Hát akkor holnap estére várom. Sok megbeszélni valónk lesz még a „kicsike” dolgában...

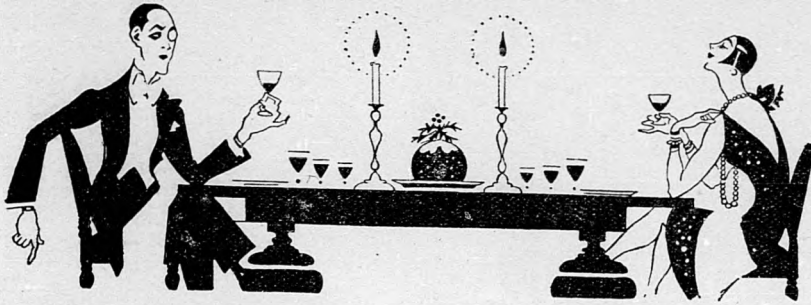
— A „kicsikék” dolgában, — mondta a plébános és meg nem állhatta, hogy kezét ne csókoljon a nagyszonynak, aki pedig igen nehezelt az ilyen túlzott tiszteletadásért, bár a lelke mélyén rég nem érzett öröm burjánzott fel hirtelen, látva a jó pap nagy meglepedését.

A plébános a lejtős úton szinte délcegen ment vissza a falu felé s azon kapta magát, hogy régi, vidám nótát füttyö-résztet, szerencsére nem jött senki szembe vele, míg be nem ért a szellérházak közé. A mezőről hazatérő emberek köszöntötték, vidáman fogadta üdvözlésüket, a piactéren, a szövetkezet bolt előtt, a sarkon, a „köpködő kaszinóban”, — ahogy Monostoron nevezték ezt a társadalmi centrumot, — megállt pár szóra a gazdákkal. Kaposi urat megkérdezte, hogy meggyógyult-e már a beteg lova, Sárándit, a részeges csizmadiát, másnap délelőtre maga elé citálta egy kis diskurzusa, mert az asszony bepanaszolta, hogy megverte, Bögöti Lacinak megveregette a vállát, mert a pufókképi legény turbulya levelet vitt a parókiára, amit levesbe főzve igen szeretett a főtisztelendő.

Aztán jókedvűen tovább ment a kislévei úton, amely a temető mellett a kis nyírferdőig vezetett. A nyires előtt, nagy kert közepén állott a Barlaiék háza, kényelmes, tágas, földszintes villa, amelynek minden ablaka fényben úszott most. A ház előtt térséggé kiszélesedő úton, — amelynek tulsó oldalán két gazdasági épület volt, istálló és magtár, — a sötétben is felismerte a plébános a főszolgabíró csészáját és Laki János gőzmalmosnak a hintóját, amely elé két pompás lipicai volt fogva.

Ügylátszik, már megérkeztek a vendégek, — dűnyögte magában a plébános és belépett a kapun, amelyet a Barlai család és a Csengey bárók kettős címere díszített. Barlai nyugalmazott főispán felesége Csengey bárónő volt, gögös, büszke asszony. A főtisztelendő úr főképpen a háziasszony miatt nem szeretett ide járni vendégségbe, de viszont Barlait nagyon kedvelte, mert vidám, közvetlen ember volt, nagyszerűen érte a boraszatot és a pomológiai s a plébános — bevallotta őszintén, — sokat is profitált tőle e nemes tudományok illetőleg.

(Folyt. köv.)

KIS KOMÉDIA

GÉPIRODALÓM, GÉPSZINMŰ, GÉPKÖLTÉSZET

A film beszél, zenél és énekel. Van tehát gép-színész, gép-zenész és gép-énekes. Most már csak a gép-író hiányzik. (Nem tévesztendő össze az írógéppel!) Nehogy ebben a fölfedezésben is megelőzzön Amerika, van szerencsén az alábbi találmánnyal megmenteni Európa becsületét. Jobb híján egyelőre író-filmnek kereszteltem el, amely gép-irodalmat, gép-színművet és gép-költészetet produkál. Hogy mindenki megértse találmányom lényegét és jelentőségét, az egyes költői, illetve színpadi műfajok szerint gyakorlatilag mutatom be találmányomat, amely egyszer s mindenkorra nélkülözhetővé teszi az író, ezt a különös, kiszámíthatatlan és szeszélyes emberfajtát. Képzélek el, kérem, milyen nagy vívmánya lesz a kultúra technikájának, ha az irodalmi termést sikerül egészen függetleníteni az írótól! Minden ember — még a legostobább is — képes lesz találmányom segítségével költői alkotásokat létrehozni.

Most pedig lássuk, hogy készül az én író-filmem segítségével egy

szenzációs dráma.

Ime, a recept:

Végy egy zsák bankót (hamisított is lehet), amely egy öregúr tulajdonában van, adj hozzá egy adag apai szigort, keverj hozzá egy porció fiatalos könnyelműséget, amely az apa fiának birtokában van, hintsd meg egy doboz színes púderrel, amely annak a leánynak a retiküljében van, akibe a fiú szerelmes, tégy hozzá egy üveg vitriolt, amelyet egy másik leány rejteget, akinek a fiatal-ember házasságot ígért és mikor a két nő találkozik egymással, végy elő egy konyhakést és vágd ketté a bonyodalmat. Ha ügyesen forgatod a gépet, a konyhakés nemcsak a bonyodalmat, hanem valamelyik szereplő nyakát is elvágja. Ez esetben véres drámát termelsz, amellyel a kültelki mozikban bömbölő sikerre számíthatsz.

Tegyük fel, hogy

bohózatos vígjáték

termelését kívánja tőled az irodalmi üzem érdeke. Akkor a következő recept szerint dolgozzál:

Végy egy monoklit, ami annak a kujon öregúrnak a szemén fityeg, akiről azt hiszi a felesége, hogy hívatatos úton van, adj hozzá egy gyöngy-nyakéket (lehet hamisított is), amely annak a félvilági hölgynek a nyakán lóg, akivel az öregúr egy nizzai bárban megismerkedett, szórj rá néhány nagy bankót, végy hozzá egy névtelen levelet, amelyet a feleség kap Nizzából a félvilági hölgy elhagyott barátjának szívességéből, keverd bele azt az esernyőt, amely másnap

vésztyóslóan villan meg a feleség kezében, aki váratlanul Nizzába érkezett és öntsd nyakon az egész históriát sok borssal, kaviárral, egyéb fűszerrel, aztán tálald fel a röhögni vágyó publikumnak.

Egyik legfontosabb gyártmány az

operett libretto,

amelyre nézve különféle receptjeim vannak. Itt azonban csak azt közlöm, amely világszerte a legnagyobb kelendősegre tarthat számot, tehát a leghülyébb operett-szöveget. Ime:

Végy egy száműzött nagyhercegtől levetett csillogó uniformist, adj hozzá egy kötényt, amely egy gazdag bankárnál szolgáló szobaleány tulajdona, vagdalj bele 2—3 gramofonslágeret, tégy hozzá egy ábc-könyvet a gyöngelműjűk intézetéből, ahol az operett-komikusok számára külön szepreg-gyár van felállítva, keverj hozzá holdvilágot, amelynek kémiai hatása alatt a szobaleány köténye átalakul egy száműzött nagyhercegnő hermelinpalástjává, önts az egészre meleg limonádét, permetezd be jól pacsulival és etesd meg kétszázötvenhétszer egymásután az ilyen ételre különösen vágyakozó közönségnek.

Aki kételkedni mer találmányom értékében, azt maguk a tények fogják meggyőzni. Nem adok neki pár hónapot és az egész világon szétszórt hitelessen Tamások maguk fognak leglelkesebben tapsolni a fönt leírt gép-drámának, gépvígjátéknak és gép-operettnek.

Eugenius

Vásárolja meg lapunk 1929. évi bekötési tábláját!

A világszerte elismert, elsőrangú minőségű Medve-védjegyű evőeszközök, tálalószerek és tiszta nikkel-edények minden szakmabeli üzletben kaphatók.

BERNDORFI FÉMÁRUGYÁR

KRUPP ARTHUR RT.

Magyarországi fióktelepe

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 4.

MIT FŐZZEK?

B. U. É. K.

Január 1. Szerda: Korhelyleves, ropogásra sült malacpecsenye, velissaláta, habtorta, gyümölcs. **Vacsora:** Sertéskocsonya tartármártással, délről sült, sütemény, gyümölcs.

Január 2. Csütörtök: Zöldségleves, töltött rostélyos, lencsefőzelék, gesztenyepudding. **Vacsora:** Virsli tormával és mustárral, sajt, gyümölcs.

Január 3. Péntek: Francia burgonyaleves séberli tésztaival, tejeles csuka, turósrétes. **Vacsora:** Tea, lágytojás, vajaskenyér, sajt, vegyes befőtt.

Január 4. Szombat: Karfiolleves, gombás borjúszelét rizskörítéssel, lekváros palacsinta. **Vacsora:** Vese-velő rösztelt burgonyával, uborka, sajt, gyümölcs.

Január 5. Vasárnap: Barnahúsleves, sajtpudding, citromos csirkebecsinált burgonyakroket körítéssel, vaníliás kifli. **Vacsora:** Kocsonyáshal, magyarsonka tormával, száraz kolbász, rokfórt vajjal, vegyes gyümölcs.

Január 6. Hétfő: Húsleves daragaluskával, velőcsont pirított kenyérral, főtt hús rizsásgombával körítve, paradicsommártás, barátfüle zsírba sütve. **Vacsora:** Disznótörő vacsora, ecetes uborka, vegyes kompót.

Január 7. Kedd: Bableves, kelfőzelék, vagdalt pecsenye, sztíriai metélt. **Vacsora:** Kirántott borjúszelét, cékla, sajt, gyümölcs.

Január 8. Szerda: Reszelttészta-leves, tejeles paprikáscsirke galuskával, kakaószelet. **Vacsora:** Friss libamáj és töpörtyű, burgonyapürével, ecetes uborkával és paprikával, gyümölcs.

Január 9. Csütörtök: Paradicsomleves, sertéscomb egybesütve párolt káposztával, gesztenyés szelet. **Vacsora:** Tea, vegyes hideg felvágottak, sajt, vegyes gyümölcs.

Január 10. Péntek: Halikraleves, kirántott hal, burgonyasaláta zellerrel keverve, turóslepény. **Vacsora:** Karfiol vajjal, gomba tojással, sajt, vegyes befőtt.

EGYSZERŰ ÉTLAP

B. U. É. K.

Január 1. Szerda: Korhelyleves, ropogásra sült malacpecsenye, zellersaláta, piskótatekeres. **Vacsora:** Sertéskocsonya, gyümölcs.

Január 2. Csütörtök: Zöldségleves, friss hurka sütve, lenesefőzelék. **Vacsora:** Virsli tormával, alma.

Január 3. Péntek: Burgonyaleves, káposztáskocka. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Január 4. Szombat: Karfiolleves, marhagulyás burgonyával. **Vacsora:** Kirántott sertésmáj céklával, gyümölcs.

Január 5. Vasárnap: Barnahúsleves, csirkebecsinált rizskörítéssel, gesztenyészzelet. **Vacsora:** Füstölthús uborkával, szárazkolbász, gyümölcs.

Január 6. Hétfő: Húsleves reszelttésztával, főtt hús pirított darakörítéssel és paradicsom mártással. **Vacsora:** Disznófej-sajt ecetesuborkával, vegyes kompót.

Január 7. Kedd: Bableves, vagdaltpecsenye kelfőzelékkel. **Vacsora:** Tea, szardellásvaj, gyümölcs.

Január 8. Szerda: Reszelt tésztaleves, sztíriai metélt. **Vacsora:** Libamáj és töpörtyű frissen sütve, gyümölcs.

Január 9. Csütörtök: Paradicsomleves, sertéscomb egybesütve párolt káposztával. **Vacsora:** Tejberizs, gyümölcs.

Január 10. Péntek: Karfiolleves, turóspalacsinta. **Vacsora:** Rakottburgonya tükörtőjással, gyümölcs.

HÁZTARTÁS

Leves. Burgonyát hámozunk, kockákra vágjuk, hűslében puhára főzzük, szitán áttörjük, egy egész tojással és egy deci tejszínnel elkavarjuk.

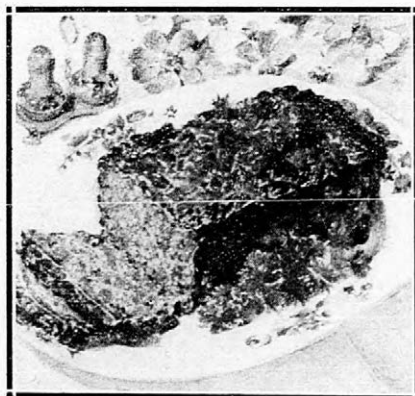
Olcsó előétel több szárnyas vágásakor. Négy csirkének a zúzáját vékony szeletekre vágjuk, egy kisebb hagyma felét finomra aprítjuk, egy kanál zsirral együtt párolni tesszük, kevés vízzel mindig meglocsoljuk. Ha megpuhult, 20 deká champignon gombát vékony szeletekre vágva kevés zöldpetrezselyemmel a zúzához adjuk és tovább pároljuk, míg a gomba is megpuhul. Végül négy csirke máját szintén vékony szeletekre vágjuk és ezt is az előbbiekhöz adjuk. Kevés édes paprikát hintünk rá és mindig egy kis vizet öntünk alá, hogy leve legyen. Ha kész, tálalhatjuk. Körítésül használhatunk hozzá vajban párolt karottát, kelbimbót, karfiolt, vagy tarhonyát. — Ezen mennyiség négy személyre elegendő.

FŐZÉSRE, SÜTÉSRE, EVÉSRE

Boon csokoládé

OLCSÓ ÉS KITÜNŐ

Töltött rostélyos. A rostélyos szeleteket vékonyra kivérjük, azután fél kg. felsált megdaralunk, adunk bele vöröshagymát, zöldpetrezselymet, sót, borsot, tejfölt, egy fél tejből áztatott zsemlyét jól kicsavarva és egy tojást. Ezeket mind jól összekeverjük és felgöngyölve összekötjük, forró zsírban kevés vízzel puhára pároljuk. Ha megpuhult, öntünk rá bőven tejfölt, tovább forraljuk, vékony szeletekre vágjuk és úgy tálaljuk.

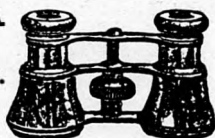
Vagdalthús tálalása

Malacpecsenye sütése. A malacot tisztítás után jól megmossuk, ruhával kívül-belül megtöröljük, a belső részét vigyázva, hogy a külső részt só ne érje, megsózzuk, a belsejébe teszünk két száraz zsemlyét, hogy ki legyen töltve, egy száraz sütőplébe tesszük, jó forró sütőben teljesen szárazon egy nagy villára szúrunk egy darab fehérszalonnát és azzal nagyon sűrűn kengetjük a malacot, vigyázva, hogy semmiféle nedvesség hozzá ne érjen. Legjobb négyhetes malacot sütni, mely két és fél óra alatt elkészül. Ugy kell a sütést rendezni, hogy azonnal tálalni lehessen, mert ha áll, a bőre megpuhul, pedig a malacnál fő a ropogós bőre. Ha folyton szalonnával kenjük és nedvesség nem éri, olyan lesz a bőre, mint az üveg, szép piros és ropogós.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipek.
Fényképezési készülékek és cikkek.
Barométerek, hőmérők

Báránypörkölt. A fiatal bárány elejét kockára felvágjuk, megmossuk s kevéssel az elkészítés előtt besózzuk. Készítünk nagy evőkanál zsirban karikára vágott vöröshagymát, teszünk rá egy kávéskanálnyi édes paprikát s azonnal beletesszük a húst is. Ebben a hagymás zsirban sütjük rövid ideig, öntünk rá annyi vizet, amennyivel megpuhul. Azután kifedve, zsírára elsütjük.

Sült pulyka. Amint a pulyka fejét levágjuk, azonnal hideg vízbe tesszük, hogy a húsa szép fehér és puha legyen. Ha aztán megkoppasztottuk és felbontottuk, mellcsontját benyomjuk, megsózzuk, megtűzzük, begyét zsemlyéből, mandulából és mazsolaszőlőből készített töltelékkel megtömjük. A pulykát most nyársra húzzuk, két óráig sütjük, állandóan írósvajjal öntözzük.

Tejfőlös csuka. A megtisztított, megmosott csukát felerész víz és felerész ecetben, melybe előbb karikába vágott zöldséget, vöröshagymát is tettünk, puhára főzzük. Ezalatt finom lisztet eldörzsölünk tejföllel, föleresztjük a hal levével, teszünk bele sót, cukrot, fölforralljuk és a kivett, fölszeletelt csukára öntjük.

Nyúlpástétom. A nyulat kevés babérlevéllel megsütjük, husát kétszer átdaráljuk, két egész főtt tojást, két nyers tojást, borsot, sót, libazsirt, vagdalt nyers szalonnát, szardíniát, bőven mustárt és kevés cukrot adunk hozzá. Mindezeket jól összegyúrjuk, jól megszírozott formába tesszük és kigőzöljük. Majonézzel leöntjük és hidegen adjuk fel. Tojással, ecékával és uborkával díszítjük.

Sárgarépa cukorborsóval. (Főzelék.) Sárgarépát kockára vágunk és cukorborsóval együtt 8 deka vajjal, cukorral és vízzel együtt lábosba tesszük és párolni hagyjuk. Ha megpuhult, hintünk rá egy kanálka lisztet, eresszük fel vízzel, adjunk bele finomra vágott zöldpetrezselymet, egy kis cukrot, sót és tálalás előtt egy féldeci tejfelt.

RECEPTEK

Gyümölcsös fánk. 25 deka lisztből, 12 és fél deka vajból, 6 deka cukorból, 3 tojássárgájából és annyi tejfölből, hogy összeálljon és nyújtható tészta legyen, porhanyó tésztát készítünk. Azután felcenti vastagra kinyújtjuk, nagyobb pogácsaszaggatóval kiszúrjuk. Három tojássárgájából 18 deka porcukorral kemény habot verünk, adunk hozzá 18 deka hajától megtisztított darált mandulát, kevés törött vaniliát. A kiszúrt fánkokra befőtött, vagy gyümölcsöt teszünk, erre halmozzuk a mandulás habot és zsírral kikent, lisztel meghintett tepsibe rakjuk, gyenge tűznél szép sárgára megsütjük.

Fogolyán jegyzőné, Szeghalom.

Mézes csók. Két egész tojást, 26 deka porcukrot, 4 evőkanál mézet, egy kevés törött fahéjat, szegfűszeget, fél citrom héját s annyi sima, fehér lisztet, amennyit felvesz, egy kávéskanálnyi szódaikaribónát veszünk és ezekkel jó kemény tésztát gyúrunk. Kis golyókat formálunk, gyengén zsírozott, vagy lisztezett tepsibe rakjuk, fél mandulával díszítjük és kisütjük. „Kényes háziasszony.”

Dobostorta. 21 deka porcukrot 8 tojás sárgájával egy tálban 15 percig jól eldörzsölünk. Ezután a 8 tojás fehérjéből készült habot, valamint 12 deka finom lisztet főzőkanál segítségével belekeverünk. Most néhány kerek tortaforma alját vajjal jól kikenjük és lisztel behintjük, azután az elkészített tömeget késsel vékonyra a tortaforma aljára kenjük és erős tűznél világos barnára kisütjük. Amint a vékony lapokat a sütőből kivettük, a torta-pléhről gyorsan levesszük és egy deszkára helyezzük. Ezt mindaddig ismétljük, míg 12 vékony levél megsült. Minden levél megsülése után a tortasütő alját újra meg kell kenni vajjal. Ezután 28 deka porcukrot és 6 egész tojást üstben habverővel a tűz fölött langyosra és jó habosra felverünk. 42 deka friss teavaját egy tálban jól eldörzsölünk, ehhez hozzákeverjük az üstben habart tömeget és folytonos kavarással közben még 21 deka, a tűzön kevés vízzel feloldott és kihűlt finom csokoládét, végül egy kevés vaniliát teszünk hozzá. Ezen krémmel a kihűlt leveleket megkenjük, egymásra rakjuk, minden egyes levelet kissé lenyomkodunk. A krémből egy kevés mennyiséget visszatartunk, hogy ezzel a torta oldalát, melyet késsel egyelőre simítottunk, szépen bekenhessük. Legvégül 10 deka porcukrot a tűzön víz nélkül világos barnára feloldunk, gyorsan a tortára öntjük és vizes késsel simára elkengetjük. A tortát 2 órára hűvöstre kell tenni.

Dr. Vajna Miklósné, Budapest.

Boon Cacao

OLCSÓ, TÁPLÁLÓ VACSORA

Gesztenyepudding. Egy tiszta lábosban egy liter tejet 20 deka cukorral, félrúd vaniliával felforrallunk, belekavarunk másfélkiló főtt és szítán áttört gesztenyét, ekkor a tűzről levesszük és kissé hűlni hagyjuk. Azután hozzáadunk 12 deka apróra vágott kandirozott gyümölcsöt, 5 deka citronádot, 5 deka malagaszőlőt, 25 deka hámozott hosszúkásra vágott mandulát és végül 6 tojás fehérjének keményre felvert habját vegyítsük könnyedén közé. Tejük kikent formába és főzzük gőzben egy óráig. Vaniliás tejsáddal tálaljuk.

Székelyhidy Istvánné, Debrecen.

Vaniliás kifli. 28 deka vajat habosra keverünk, 7 deka fehér mandulát darálunk, 7 deka porcukrot és 17 deka lisztet teszünk hozzá. Az egészet deszkára tesszük, apró kifliket formálunk belőle, megsütjük s még forrón, vaniliás cukorba hempergetjük.

Egerszegi Kálmánné, Esztergom.

A lakásberendezés terén kitűnő újításokat vezetett be a 30 év óta fennálló Bútorcsarnok Szövetkezet agilis vezetősége, kik valamennyien a főváros legkitűnőbb iparosából vannak összeválogatva és a szövetkezetben saját készítményű és a modern lakás minden izlését kielégítő kiállítás rendeztek VI., Liszt Ferenc tér 5-9 sz. Megtekinthető naponta 8-6-ig.

"TEÁSKANNA LILA"

Az erőteljes reggeli-tea

Rövid levélben
dús tartalom,
Hogy agg légy,
ezt idd fiatalon.

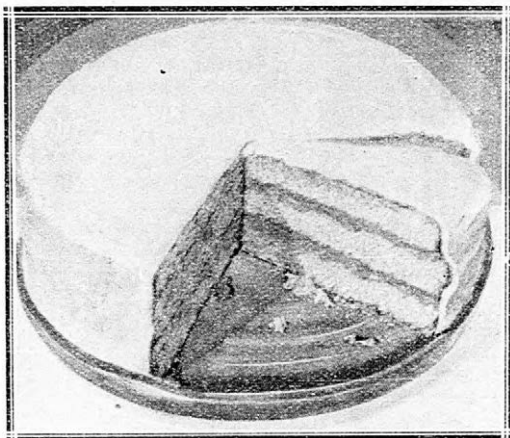
Főlerakat: Havas, Andrassy-út 84.

Egy 50-os csomag 1.- pengő
Egy csésze tea csak kb. 2 fillér.

Hideg kávésemege. Egynegyed kg. porcukrot 6 tojás sárgájával habosra kavarnak, egy csésze erős feketekávével fél liter forró tejszinnel elkeverünk és a cukros tojáshoz öntjük, hozzá adjuk a 6 tojás kemény habját, egy deka olvasztott zselatint, az egészet néhány percig tűzön felferjük. Egy sima puddingforma alját piskótával kirakjuk, erre teszünk egy réteg kávékrémet, ismét piskótát s végül a tetejére a fentmaradt krémet. Jégre tesszük, ha megfagyott, tálra borítjuk, cukrozott tejszinhabbal díszítjük.

Tomka Lia, Békéscsaba.

Mogyorótorta

Habos-torta. 56 deka cukrot nagyon finomra törünk s vele együtt kisujnyi hosszú vaniliát is. Az egészet át-szítaljuk és félretesszük. Nyolc tojás fehérjéből kemény habot verünk, a cukor felét kanalanként hozzáadjuk és azal is folyton verjük. A másik felét főzőkanállal keverjük közé, de ezt is csak apránként. Három egyforma kerek, fehér papírlapot vágunk s a tömegeből ujjnyi vastagon a papírra kenünk, apró esőköcskékkel is díszítve ezt, amit ugyanezen tömegeből, papírtöleléssel nyomkodunk rá s pléhre téve, inkább csak szárítjuk, mint sütjük, tehát nem szabad forró sütőbe tenni. A második papírra koszorú alakban tesszük a tömeget s a harmadik lapra simán, ez a lap jön alul, reá a koszorú, belül félliter felvert tejszinhab s fölül az először süttött lap, melyet azután tetszés szerint még cukorgyümölcselel is díszíthetünk. Mindenik lap természetesen külön lesz sütvé s meglehetősen sokáig lassú tűznél másfél-két óráig. Ha a papír nehezen jönne le, küssé be kell nedvesíteni, s pár percig állni hagyjuk, akkor szépen leválik. Ezen tortát lehet fagylalttal is tölteni a tejszinhab helyett. Toroczkói Zsuzsánna, Ujpest.

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: **Gottlieb Gyula iparművész, kézimunkaspecialista**
Budapest, IV., Hajó-u. 12-14. Nyílt üzlet az udvarban.
Telefon: Aut. 811-26.

Szekerényesik, 18/120 cm. méretben, finom batisztra rajzolva, 5 drb 6.— P
Hozott anyagra előrajzolva, 5 drb 2.— „
Szúrt sablonja 1.— „
Utánvetés rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Ágyak közé való díszpárna, selyemből, vagy tüllből készül. Középmotívum, gobelin, tüll-hímzés, vagy zsenília-hímzés. Teljesen készen tüllkivitelben, selyem alsóhuzattal 65.— „
Selyem montirozással 78.— „
Utánvetés rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Négyszögletes milő, 90/90 cm. méretben, prima lenvászatra rajzolva 8.60 „
Prima lenbatisztra rajzolva 12.— „
Prima batisztra rajzolva 4.— „
Hozott anyagra rajzolva 1.20 „
Szúrt sablonja 2.— „
Utánvetés rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Ovális futó, 130/44 cm. nagyságban, elsőrangú vászonra előrajzolva 6.80 „
Finom batisztra rajzolva 3.40 „
Szúrt sablonja 2.— „
Hozott anyagra előrajzolva 1.20 „
Hímzési munkabér 30.— „
Utánvetés rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Budapest 72, postafiók 46.

Kérjen árjegyzéket és rendelőlapot!

TANÁCSOT KÉRNEK

Tisztelettel kérjük igen tiszelt előfizetőinket, kegyeskedjenek lejáró előfizetéseiket a mellékelt csekklapon megújítani, hogy a lap előállításával felmerülő súlyos fizetési kötelezettségeinket eleget tehesünk.

Teljes tisztelettel

a kiadóhivatal

Nőt ábrázoló carrarai márványszobor eltörött három ujját szerencsém szobrasszal utána faragtatni. Olvasótársnőim közül ki ajánlhatna egy ügyes szobrászt.

2. Független egérrágtá részeit szerencsém kijavíttatni. Hol lehetne elkészíttetni? Szíves tanácsukat előre is hálásan köszöni: „Egy régi előfizető”.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek közölni, hogyan tisz-

títhatnám házilag sikeresen két kislánykám fehér bőrű bundáját. — Vizszolgálat reményében hálás köszönettel várja tanácsukat:

„Egy barna asszony”.

Kérem kedves előfizetőtársnőimet, szíveskedjenek ajánlani Budapestben lakó, kizárólag keresztény igazi ur-asszonyt, (lehetőleg katonatiszti családból), aki élénk társasági életet él és pár hétre családtagként, teljes ellátással, gardirozással, természetesen úri honorárium ellenében, elvállalna fiatal, jömegejelenű, igazi urileányt, ki szórakozás céljából szeretné a januári vagy februári hónapot a fővárosban tölteni. Ismerősöm, rokonaim a fővárosban nincsenek s ezért szeretnék ily módon tölteni kellemesen néhány hetet a fővárosban. Ajánlatot

négy hétre ármegjelöléssel kérek „Földbirtokos leány” jeligére a kiadóhivatalba.

Szíveségre kérem kedves olvasótársnőimet: szíveskedjenek alkalmissal megküldeni: „Mondják meg a legkisebbik Horváth-lánynak” című dal szövegét. Fáradozásukért hálás köszönetét küldi: Csepreghy Emmy.

Az OH-RIS kozmetikai gyár elsőrendű kölni-, krém-, szappan- és püder-garnitúrából álló értékes ajándékát ez alkalommal dr. Horváth Arthurné, Kaposvár és Tevely Erzsébet, Budapest nyerte meg. A nyerménytárgy bármikor átvehető az OH-RIS kozmetikai készítmények lerakátaban, Budapest, IX., Mester-u. 4. (Illatszertár). Vidékre a cég postán küldi el.

ÜZENETEK

Lapunk 1929. évi bekötési táblája 3 pengő előzetes beküldése ellenében kiadóhivatalunkban kapható.

Tisztelettel értesítjük igen tisztelt előfizetőinket, hogy úgy az 1929. évi, mint az 1930. évi kézimunka garnitúrát 20 pengő beküldése ellenében kiadóhivatalunk géppel kihimezteti. A géphimzés kifogástalan szépségét és tartósságát garantáljuk.

Tisztelettel
a kiadóhivatal.

„Mérnök neje”. Nagyságos Asszonyom, nem egyszer és nem kétszer, de többször kellett elolvasnom levelét, hogy el tudjam hinni, hogy Nagyságos Asszonyomnak, mint anyának, remegnie kell arra a gondolatra, hogy örömeiket váró anyai szíve titkát, házasságuk isteni zálogát, az apa nem hallaná, nem fogadná szívesen. Nem tudok elképzelni olyan dermedt szívű férfit, akinek az érzéketlensége ne olvadna föl arra a gondolatra, amikor az ő életéből egy kis emberbimbó fakadt és hogy ezt a pirinyó kis emberbimbót, mely kettejük szeretetéből nyílt ki, ne ölelné a legnagyobb boldogságban a szívére. Megnyugtathatom Nagyságos Asszonyomat, hogy az eljövendő angyalkájuk leveszi lelkéről ezt a súlyos bizonytalanságot s ha Nagyságos Asszonyom vallomása férje szívében az apai szeretet érzését nem tudná a legmagasabb regiszterekbe feltörő skáláig fokozni: kis angyalkájuk, egyetlen drágaságuk első, öntudatlan síró hangjával szétporlasztja a férje szíve köré rakódott kemény réteget és megismeri férjében a gyermekének szívét, lelkét odaadó, az örömmámorban ujjongó apát. Wildeknek, a nagy emberismerőnek, egy gyönyörű szép meséjével is illusztrálni akarom, hogy Nagyságos Asszonyom bizonytalansága, ha tart, csak addig fog tartani, amíg kisbabájuk megérkezik. Azután az ő gyermeki kacagása megismerteti férjével az élet legfenségesebb értékét, amely nélkül eddig lehetett szép, tartalmas, sőt boldog is az életük, de hiányzott belőle Isten legdrágább ajándéka, a gyermek. Hogy a gyermek milyen csodát művel, elmondok egy mesét, amely valósággá válik és hiszem, hogy megnyugtatom, bizalmat és bátorságot önthetek szívébe, megelőzöm vele a nehéz napokat és elvehetem tépelődésének súlyát. Egy önző óriás ember, aki nem szerette a gyerekeket,

hogy kastélya kertjébe be ne mehesenek, magas fallal és tilalomfákkal vette körül. A gyerekek pedig nagyon szerettek volna a szép kertbe bemenni, de nem lehetett. Eljött a tavasz, az egész vidék virágba borult és dalos madárkák énekeltek mindenfelé, csak az óriás kertjébe nem költözött élet. A fák nem zöldültek, a madaraknak nem volt kedvük a kertben énekelni, a tél nem akart onnan eltávozni. Ott maradt a hó és a fagy, amely mindent beezüstözött. Az óriás pedig az ablaknál ült, kitekintett a jégbe dermedt kertjébe és várta, hogy mikor érkezik meg a tavasz. De a tavasz csak nem jött és nem jött a nyár sem, örökös tél szakadt rá. Egy reggel arra ébredt az óriás, hogy valami kedves zenét hall, pedig nem volt más, mint egy kis kenderice csicsergése. De olyan régen nem hallott már madárcsicsergést, hogy a legszebb muzsikászonak tűnt fel neki. Kinyitotta az ablakot s valami enyhe, gyönyörűséges illat szállt be hozzá. Örömmel kiáltott fel, hogy itt a tavasz és örömmel ugrott ki az ágyból. Hihetetlen látvány tárult eléje. A falon egy kis lyukon bujtak be a

Sanalbin

FOGPÉP ÉS SZÁJVIZ

kertbe a gyerekek és felkapaszkodtak a fák ágaira. Minden fán egy kis gyerek volt. A fák úgy megőrültek a gyerekeknek, hogy azonnal kivirultak és gyöngéden lengették ágaikat a gyermekek feje fölött. A madarak dalolva röpködtek körülöttük és a virágok kikkantáltak a zöld fű közül és mosolyogva bólogatták fejeiket. Csodás jelenet volt, csak a kert egyik legtávolabbi sarkában volt még tél. Egy kis fiúcska állt ott, de olyan picike volt, hogy hiába nyújtogatta kicsi karjait, nem tudta a fát elérni és ott tipegett, sirdogált egyedül a fa körül. A fát pedig még mindig hó és jég borította. A fa mélyen lehajtottá az ágait, hogy a fiúcska elérhesse, de hiába, a fiúcska olyan kicsike volt, hogy így sem tudott felkapaszkodni. Az óriás szíve elágyult, tele lett szeretettel és elhatározta, hogy a fiúcskát felteszi a fa tetejére és ledönti a falat, hogy a gyerekek örökkön-örökké benn játszhasanak a kertjében. Nagyon megbánta, hogy eddig kizárta a gyerekeket. A gyerekek mikor meglátták, elszalad-

DARMOL

CSOKOLÁDÉS HASHAJTÓ

Egy próbacsomagolás csak 14 fillér

tak, csak a kis fiúcska nyújtotta feleje a karjait, átölelte a nyakát és megcsókolta az óriást. A többi gyerekek erre mind visszajöttek, mert látták, hogy nem bántja őket és velük megjött a tavasz is. Nagyon sok szép virágszálam van, — mondotta, — de a gyermekek a legszebb virágszálak a földön. És lebontotta a falat, hogy az összes gyerekek bemelessenek a kertjébe és mindig együtt játszadozott a gyermekekkel a leggyönyörűbb kertben, melynél gyönyörűbbet még soha sem láttak az emberek. Mikor a nap lement, a gyerekek odamentek az óriáshoz, hogy elbúcsúzzanak tőle. — Hát a kis pajtásotok hol van, akit feltettem a fa tetejére? — kérdezte. Ezt a fiúcskát szerette a legjobban, mert ez megcsókolta őt. — Nem tudjuk, — felelték a gyerekek, — elment már. — Mondjátok meg neki, hogy okvetlen jöjjön el ő is, — szolt az óriás. De a gyermekek nem tudták, hol lakik és nem is látták őt azelőtt se soha. Az óriás elszomorodott s bár minden gyereket nagyon megszeretett, ezután a kis barátja után nagyon sóvárgott. Teltek az évek, az óriás nagyon megöregedett és már nem játszott, csak gyönyörködött a játszadozó gyermekekben és csodálta a kertjét. Egy téli reggel, mikor aludtak a virágok és pihentek a fák, kitekintett a kertbe és csodás látvány tárult eléje. A kert legtávolabbi sarkában az egyik fa telidesteli volt gyönyörű fehér virággal. Az ágai aranyosak voltak és ezüstös gyümölcs lógott rajtuk és a fa alatt ott állott a kis fiúcska, akit úgy szeretett. Az óriás örömmel rohant le a kertbe. Mikor a gyermekhez ért, megütődve látta, hogy a gyermek két kezén és lábán meg van sebesítve, szögek nyomai látszottak. — Ki mert téged megsebesíteni? — kiáltott az óriás, mond meg, hadd bánjak el vele. — Nem — felelt a gyermek — hiszen ezek a szeretet sebei. — Ki vagy te? — kérdezte az óriás és különös félelem fogta el és térdre hullott a gyermek előtt. És a gyermek rámosolygott az óriásra és így szolt: — Egyszer régen megengedted nekem, hogy itt játsszam a kertedben; ma pedig te jössz velem, az én kertembe, a paradicsomba. És

SZEPLŐS? PATTANÁSOS? MÁJFOLTOS AZ ARCA?

Pár nap alatt ragyogóan tiszta és üde lesz

ha az eredeti francia OH-RIS-arckrémét

Kapható minden jobb drogéria, illatszertár és gyógyszerárban. Gyártja: Institut de Beauté OH-RIS Páris. — Magyarországi nagybani írcakat: Budapest, IX., Mester utca 4. Figyelem! Minden csomagon rajta legyen az OH-RIS jelzés

OH-RIS-arcpudert
OH-RIS-szappant

Tegyen kísérletet!

Hatása meglepő!

állandóan használja!

mikor a gyermekek aznap beszaladtak a kertbe, ott találták az óriást a fa alatt alétlan, amely telidesteli volt fehér virággal. — Ugy-e, most már elhiszi nekem, Nagyságos Asszonyom, hogy nincs miért aggódnia, mert az Ön férje sem fog tudni ellentállni két pici kar ölelésének és nemcsak a két-tőlük gyereke előtt fog kitarulni szíve, hanem mindazok a gyerekek, akik elől eddig bezárta ajtaját, szeretetre találnak nála is. Ha valaha igazán örömmel nézhetett a jövő elébe, most ezerszer több joga van rá és ez az öröm bizonyosan be fog teljesülni. Ne aggódjon, hogy férjét a felfedendő titok kellemetlenül érinthetné. Ember ő is, szívből és lélekből formálva, akiben a gyermekek iránti szeretet csak alszik, de azonnal életre ébred, amint saját gyereke mosolygó szemébe tekinthet és azon keresztül megismeri majd a legtisztább, legfenségesebb örömet, amit mint apa, mint ember ajándékul kapott. Meglátja majd, Nagyságos Asszonyom, hogy a jövő a szeretet legszebb, leggyönyörűbb virágait tartogatja mindkettőjük részére. Szív. üdv. kézcsók Szerk.

„Őszi dal”. „Fehér pettyes piros ruhácskában”, „Álomvirágból szötte...” Még gyakorlatlan, érzelmeit nem tudja jól kifejezni. Látszik, hogy birkózik a forma művészetével, de nem teljesen sikertelenül, mert egy-egy versszaka egészen jó. Lehet, hogy majd közölhetőt is fog írni. Szív. üdv. Szerk.

„Egy barna kislánynak.” Képrejtvény megfajtése helyes. Fortuna istenasszony kegyétől függ, hogy kik nyerik meg a nyereménytárgyakat. A nyereményhez csak az ő protekciója szükséges. Üdv. Szerk.

Lapunk 1929. évi bekötési táblája 3 pengő előzetes beküldése ellenében kiadóhivatalunkban kapható.

Süssünk, Főzzünk a Dietikus VENUS Kókusz Ételsírral.
100%-os garantált zsirtartalommal. Minden fűszer és csemege-üzletben kapható.
Gyártja: **Olajművek Rt. Kohn Adolf és Társa**
Budapest, V., Zoltán ucca 16. sz. :: Telefon 208—22 vagy 257—68.

„Pesterzsébeti előfizető”. Ha véleményünket kérik, nem lehetünk tekintettel esetleges érzékenykedésre. Az igazságért már sokaknak betörték a fejét, mi azonban bizunk benne, hogy koponyánk elég kemény és ellentáll. Ezt mindenki fogja tapasztalni, aki ilyen értelemben próbára tesz. Ha Nagyságos Asszonyunk nem elfogulatlan, tárgyilagos és pártatlan kritikát várt tőlünk, akkor felesleges volt kérdésével hozzánk fordulni, mert szájaize szerinti véleményt máshol talán inkább kaphatott volna. Nagyon fáj, hogy igaz és őszinte tanácsunk miatt mondta le a lapot. Továbbra is nagyrabecsüléssel üdv. a Szerk.

Csemege oroszhal elsőrendű 2 1/2 literes elegáns metszett bonbonos üvegekben 7.90 P. Nagyon szép nagy 00-ás 50 darab oroszhal van benne, finoman konzerválva. Ingyen láda. Postán utánvét. Legkisebb mennyiség 2 üveg.
Kormos Mihály halkonzervgyára
Gyöngyös

„Kitünő háziasszony”. Propozícióját örömmel vettük és különben is terüünk, hogy jövő évben egy nagyobb-szabású receptversenyt rendezünk. Elárulhatom, hogy a legkitünőbb receptek 50 különféle értékes ajándékkal lesznek kitüntetve. Kézcsók. Szerk.

„Dunántuli”. Kéziratára még nem került sor. Türelemet kérünk. Sürgetés nélkül is minden kéziratot elolvassunk és értesítjük. Üdv. Szerk.

Tisztelettel értesítjük nagyrabecsült előfizetőinket, hogy postai megbízást küldünk azok részére, akik az előfizetési díjat az elmúlt évről még nem küldték be. A postai megbízással megkönnyíteni szeretnők a hátralékos előfizetőknek a sok esetben csak feledékenységből elmaradt előfizetési díj beküldését és tisztelettel kérjük, ne méltóztassanak ezúton eljuttatott kérésünkkel félreérteni, esetleg erőszakosságnak minősíteni.

A postai megbízás küldését minden hó elején megismételjük azok részére, akik 1—2 hónapi előfizetéssel hátralékban vannak.

Lapunk részére kérjük további nb. pártfogásukat és vagyunk teljes tisztelettel a kiadóhivatal.

„Ezredesné”. Végtelenül kedves soraiért nagyon hálásak vagyunk és igen örülünk, hogy az illetőt megnyugtathatjuk. Ha bármikor ír, mindig szívesen állunk rendelkezésére. A fej korpásságát elmulaszthatja, ha fejét kéthetenként jó meleg vízzel, egyszerű szappannal mossa. A mosás jó erős legyen, hogy a korpa felázzon, utána jól öblítse le. A haj hullását a korpásodás is okozhatja. Különben a hajhullás ősszel és tavasszal, a levegőváltozással is összefüggésben van és ha nem túlságosan nagyarányú, ennek is tulajdonítható. A korpaképződés megakadályozható, ha kétszázalékos szalicilsavas spirítuszba mártott ruhácskával a fejbőret minden három napban egyszer, este lefekvés előtt bedörzsöli. Ha a fejbőr utána túlságosan feszülne, enyhén olajjal bekenhető. Szív. üdv. Szerk.

„D. G. előfizetőtársnőnek.” Kérem, kedves előfizetőtársnőmet, kegyeskedjék részemre is megküldeni a pikkelyes sömör receptjét, mert kislányom karján már hároméve, hogy ezen pikkelyes sömör kiütött és bár orvosnál is voltam, eddig a kezelés eredménytelen volt. Előre is hálás köszönettel „Ujpesti előfizető”

„Versek”. Verselési készsége ugyan nem egészen kifogástalan, eléggé művészi és világosan fejezi ki magát, de még mindig csiszolást kíván. Mindenesetre sokkal értékesebbek, mint amilyeneket naponta tucat-számra kapunk. Szív. üdv. Szerk.

„Csillagsugár.” Karácsonyi számunkba elkésztett kaptuk. Igen sajnáljuk, mert hangulatos, kedves gyerekkversike. Pattogó rimeit a gyerekek hamar megtanulták volna. Sok üdv. Szerk.

Szép haj 3 percc alatt!

Előkészület nélkül,
v i z n é l k ü l,
gyorsan, illatos, laza haját:

S z á r a z - S h a m p o o n

„fekete fejje!”

a bevált száraz-hajmosó által

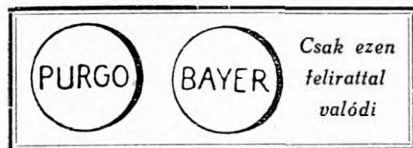

Mindenütt kapható!

Magyarországi központ:
Mihály Ottó gyógyszerkereskedés Budapest, VI., Podmaniczky utca 43. sz.

„Pécsi doktorné.” Nagyon hálásan köszönjük Nagyságos Asszonyunknak, hogy szíves volt varrónőjét figyelmeztetni lapunk színes divatmellékletére. Az illető varrónő megrendelte lapunkat és értesített, hogy Nagyságos Asszonyunk felhívására fizetett elő. Nagyságos Asszonyunk ezen felhívását annak tekintjük, hogy divatmellékletünk modelljei megnyerték tetszését és szükségesnek tartja, hogy varrodák is foglalkozzanak lapunkkal. Nagyságod részére az ajándékot elküldtük. Szíves jóindulatáért ismételt köszönetünk kifejezésével vagyunk, szív. üdv. és kézsök Szerk.

„Esztergomi előfizető.” Erre az évre tervbe vettük, hogy kézimunkamellékletünkön nemcsak rece, horgolt, ollózott, keresztöltéses és fehérhímzésű kézimunkák rajzait hozzuk, hanem kibővítjük kelim, gobelin, szmirna és a kézimunka minden változatával, sőt megsúghatjuk Nagysá-

gos Asszonyunknak, hogy már tárgyalásokat folytatunk aziránt is, hogy színes kézimunkamintákat is bemutassunk. Nagyon hálásak vagyunk szíves elismeréséért és hiszszük, hogy jövőben is teljes mértékben kielégíthetjük igényeit. Szív. üdv. Szerk.

„Dalkedvelő kisleánynak” szeretettel küldöm a kért nótaszöveget:

„Van néha úgy, hogy fáj a szívünk,
Van néha úgy, hogy halvány a színünk,
Van néha úgy, hogy magunkba járunk
S úgy visszaváruunk egy régi kort,
Ha csókra hív az esti szél is,
Úgy vár a szív, mi sirunk mégis.
Van néha úgy, egy hervadt rózsza,
Ezerszer többet ér, mint az új csók.”
Szívüdvözli Tóth Mária

„Margareta”. A Fővárosi Könyvtár IV., gróf Károlyi-u. 8. sz. alatt van. Ugy tudjuk, hogy vasárnap délelőtt is adnak ki könyvet. Hétköznapokon egész bizonyosan. Üdv. Szerk.

„Kiváncsi.” Kölnivizes lemosás nem árt az arc bőrnek. Esténként zsíros krémmel bedörzsölheti az arcát. Erre a célra ajánlhatjuk az „OH-RIS” krémet. Üdv. Szerk.

„Úgy megyünk el egymás mellett.” Anyos Laci zeneműve kottájának közlésére ígéretet még nem tehetünk, azonban, ha az engedélyt megszereztük, kívánságát teljesíteni fogjuk. Szív. üdv. Szerk.

BŐR RUHÁZATI KÜLÖNLEGESSÉGEK KISS GYULA

Budapest, IV., Kammermeyer Károly u. 1. (Közp. Városház) Tel.: Aut. 895-82.

Elsőrendű minőségből készítve! •• Külön mértékosztály!

Legkedvesebb újévi ajándéknak tekintjük az alábbi leveleket, melyeket lapunk régi hű előfizetői küldöttek. Jól esik, hogy a szeretet meleg sorait megőrizhetjük. Ha több hely állna rendelkezésünkre, sok kedves előfizetőnk hasonlóan értékes levelét hozhatnók lapunkban. Sajnos, csak ritka esetben engedhetjük meg ezt a luxust és kivételes ünnepnapot magunknak. De ma úgy érezzük, hogy kétszeres az ünnepünk, amelyet az alábbi levelek tettek bensőségesen széppé.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr!
Ma kaptam kézhez feltűnően szép és finom kézimunkaajándékukat, melyért fogadja hálás köszönetem. Mondhatom, meglepett az anyag finomsága s mivel kézimunka kedvelő vagyok, izléses mintájában is nagy gyönyörűségem lelem. Már annyi örömet szerzett nekem négy év alatt a Magyar Uriasszonyok Lapja, hogy ezt részben csak azzal viszonzhatom, hogy megígérem kedves Főszerkesztő Úrnak további rajongásomat e tartalmas lapunkért s amíg csak körülményeim engedik, hű olvasója maradok s az olvasók táboraát igyekszem szaporítani. Örülhetnek a magyar úriasszonyok, hogy e minden téren kielégítő, nívós, kedves lap olvasójának mondhatják magukat. Szívélyes üdvözlettel Majunke Józsefné

A Magyar Uriasszonyok Lapja Tek. Szerkesztőségének! Folyó hó 9-én vettem kézhez nagybecsű és értékes küldeményüket. A nyolc darabból álló kézimunka ajándékot, amely nagy örömet okozott. Fogadja a tek. Szerkesztőség ezuttal leghálásabb köszönetemet e jóleső kedves figyelméért, a gyönyörű szép ajándékért.

Kedves, szeretett lapom, a „Magyar Uriasszonyok Lapja”-nak már több mint három éve előfizetője vagyok, — ezalatt az idő alatt annyira megszerettem, szívemhez nőtt minden sora — s most már nélkülözhetetlenné vált számomra.

Hajszálakat arcról,

karról utónyomok nélkül kirtja, összes szépséghibák kezelését biztos sikerrel végzi: Pollák Sarolta, VI., Andrássy út 38. I. em. (25 éves működés.)

„MIRACLE” hajeltávolító-szer szétküldése utasítással. „Miracle” szepőkúrám hatása bámulatos. (Kérjen pro-pektust) Díjtalan felvilágosítás.

Boldog lehet minden magyar asszony, aki megismerheti és olvashatja a magas kulturájú, tartalomdús és amellettedes kedves lapot, amelynek minden sora honszerulemre, finom, nemes érzelmekre, s mélyeséges szívjószággra tanítja szerencsés olvasóját. Igazán nagy lelki gyönyörűséggel szoktam olvasni s örvendezek, ha új szám érkezik.

Még egyszer hálásan köszönöm kedves lapom Szerkesztőségének a küldött szép ajándékot s maradok továbbra is kiváló tisztelettel nyilvánítása mellett hűségese előfizetőjük

Giaki Huszth Aladárné.
bányatanácsos neje.

MŰASZTALOSNÁL

50 háló, ebédlő, uriszoba kész áru raktárbanban megtekinthető.
Hitelképes vevőknek fizetési kedvezmény.
42 éves cég. Ifj. Tóth Kálmán
műasztalos, IV., Semmelweis utca négy

„Dorozsmai nótakedvelő” - nek. „Kisfalunkba Ávét harangoznak” nótaszövegét küldöm.

Kisfalunkba ilyenkor már
Ávét harangoznak.
Harangszóra becsukódik
Egy muskátli ablak.
Ablakánál könnye hullik
Egy liliomszálnak.
Kisfalunkba harangszóra
Engem hazavárnak.

Piros pünkösöd vasárnapján
Azt üzenem néked:
Nincsen olyan éjszakám, hogy
Ne álmodjam véled.
Nincsen olyan imádságom,
Hogy veled ne kezdjem.
Amíg hozzád visszatérek,
El ne felejtsem engem.

Üdv. „Ibolya” Szeged.

„Tudatlan kislány.” Ha olyan helyen lakik, ahol villanyvilágítás van, a kapott éjjeli zenét a villanynek egy pillanatra való felgyújtásával, vagy egy szál gyufa gyújtásával szokás megköszönni, amivel egyben jelzi is az éjjeli zene fogadását. Üdv. Szerk.

„Vidéki olvasó.” Sokkal szebben megírta Reményik Sándor, Gyula diák. Erőltetett, vontatott, szintelen. További verselésre nem biztathatjuk. Üdv. Szerk.

A közelgő ünnepekre ajánlom tisztán kezelt kitűnő minőségű boraimat:

Muskotály bor a borok királya . . .	1.08 P
Leányka különösen finom	1. — „
Rizling rajnai zamatos	— .84 „
Burgundi vörös pecsényebor	— .84 „
Ezerjő zöldfehér	— .58 „
Kadarka siller nemes, zamatos	— .58 „

**literenként kölcsönhordókban cca 60 litertől felfelé utánvétellel.
BÁRÓ ORCZY JÁNOS BORGAZDASÁGA GYÖNGYÖS**

„Szombathelyi előfizető”-nek szívesen küldöm Murgács Kálmán kért nótáját.

„Asszonyom, ne írjon bús levelet nekem,
Ami magának fáj, azt én úgy sem érzem.
Inkább csak azt írja, hogy szeret és

[boldog,

Szempillantásától férfiak bolondok.

Hej! Csak annyit írjon s asszonyom ne
[sirjon.

Szép szöke asszonyom soh se hittem volna
Szerető szeméből, hogy még könny is

[folyna.

Hőféhez orcáján bánat sötételjen,
Valakit az Isten annyira megverjen,
Hogy még nekem írjon s engem vissza

[sirjon.”

Üdvözlettel: csikdebnei Incze Pálné

Murgács Kálmán nótáskönyve minden könyvkereskedésben kapható.

„Szöke kislánynak.” A kért dalok közül az egyiket szívesen küldöm. Másikat sajnos nem ismerem. E dal szövegét Fényes Loránd írta.

Mit színes sorba róttam, szőttem,
Sok apró-cseprő dallamok,
Csillagsugáros őszi időkben
Szabad-e vajjon hallanod?

Szabad-e egyszer arra járni
Amerre lépted elhaladt?
Szabad-e szótlannul megállni
Virágos ablakod alatt?

Szabad-e halkan eldudolni
Sok apró-cseprő dallamot?
Csillagsugáros őszi időkben
Amit nem szabad hallanod?

Szabad-e egyszer visszahívni
Sok nálad élő álmomat?
Szabad-e egyszer megsíratni
Akit szeretni nem szabad?

Üdv. Schmutzler Pepus

„Rákosszigeti előfizető.” A gyalgít káposztát télire az alábbiak szerint szoktam eltenni. A hordót jól ki kell sürolni és egész szárazra kitorolni, azután vöröshagymával bedörzsölni a hordó belsejét. Az aljára néhány esomó kaprot kell tenni. Egy nagy dézsa káposztára jó félmarék sőt te-szünk. Egyszerre csak egy dézsa káposztát rakunk be a hordóba, azt megszózzuk, szemes borssal meghintjük, beherlevelet, köményt szórunk közé. Így folytatjuk, míg a hordó megtelik. Jól le kell döngölni, naponként a leborításra használt ruhát a fehér habtól lemosni, a levét leönteni és újra feltölteni. Ha így tesz el káposztát, nyáron is ropogós, kemény káposztája lesz. Üdv. Szajkó Rózsa tanítónő.

APRÓHIRDETESEK

E rovatban kizárólag előfizetőink privát hirdetését negyedévenként egyszer, 15 szó terjedelemtől díjtalanul közöljük le. Jelíge hirdetés esetén 1 pengő a hirdetéssel egyidejűleg be-küldendő, a beérkező válaszlevelek továbbítására. Nem előfizetőink részére a hirdetés díja szavanként 10 fil.

Perzsa- és más szövegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszköz-
lök. A lap előfizetői részére 10 száze-
lék kedvezmény. Cím: Tcharhoukian
Vosdanik, Bpest, IV., Városház-u. 10.
(Pilyax-köz 6.) Telefon: Aut. 897-86.

Bányamérnök 20 éves leánya, néme-
tül is beszél, varr. kézimunkázik,
ajánlkozik házikisasszonynak, beteg-
hez társalkodónőnek. Címe: dr. H.
Arányi Béláné, Budapest, I., Társ-
utca 8., I. em. 1. sz. alatt.

Fajalma eladó. Batul, Londoni-pe-
pin, Arany-rannete kg.-kint 1.20 P.,
(6—7 darab alma megy egy kg.-ba).
Cím: Páll Béláné, Nagykálló, Föld-
mivésiskola.

Szerény, házas tanítónőt keresek 6
éves kislánynom és 10 éves fiamhoz, aki
tanév végén leányomat az első osz-
tályból levizsgáztatná. Németül tudók
előnyben részesülnek. Ajánlatok: So-
mogyi Istvánné, Kiskunfélegyháza
címre küldendők.

**Női ruhaszalonomat VI., Jókai-u.
37., III., 7. szám alatt megnyitottam,**
hol női ruhák varrását a legizléseseb-
ben és legszebb kivitelben igen jutá-
nyos áron vállalom. Szíves pártfogást
kér Fodor Mária.

Srutka István orvosi kötszerész,
Budapest, Szentkirályi-u. 49., (Üllői-
út melletti) udvarban. Luxus- és
gyógyhaskötő, melltartó, gummiha-
risnya, sérvkötő és luddaltpetét spe-
ciálista. Olesó árak.

Vörös islandi áprilisi kakasok 7 P.,
kék, óriási nyulak, három hónaposak
5 P., hat hónaposak 8 P-ért kaphatók
Doktor Gyulánénál Szilvásváradon.

Urileány nagy gyakorlattal, fehér-
nemű- és felsőruhavarrásra házakhoz
ajánlkozik jutányos áron. Cím: P. I.,
VI., Szondy-u. 37/a., III., 13.

Anyahelyettesnek, házvezetőnőnek
ajánlkozik intelligens nő 5 éves leány-
kájával, lehetőleg magányoshoz. A ház-
tartás minden ágában, baromfitenyész-
tésben, fehérneművarrásban perfekt.
Címe: P. L.-né, Bicske, Tükrösmajor.

Ev. lelkész né elvállal valláskülön-
ség nélkül olyan gyerekeket, akiknek
nincs édesanyja, vagy gondozója. Jó
falusi levegő, kitűnő tej, naponta öt-
szöri étkezés, jó gondozás és iskola
van. Három évestől tíz évesig havi 25
pengő. Leveleket „Lelkészné” jelíge-
re kiadóhivatalba kérek.

Vargányagomba, napon szárított,
kiváló szép minőség 18.— P., ugyan-
ezen minőség kemencében szárított
13.— P., vékonyhéju dió 1.70 P., gyön-
gyösi fehér törpebab, különleges —.80
fillér, füstölt sertéskolbász, kitűnő mi-
nőség 3.90 P., kgr.-ként, postán, után-
vétellel. Cím: Kormos Mihály, Gyöngyös.

Háztartás, minden ágában jártas,
18 éves, komoly, szerény igényű leány
kisebb gyermekek mellé ajánlkozik.
Cím: „Elkeseredett” jelíge alatt ki-
adóban.

Intelligens fiatal árvalányt keresek,
aki üzletben és háztartásban se-
gédkezik. Családtagnak tekinteném.
Szjoko Lászlóné, Budapest, Margit-
kört 22.

Kilenc hónapos, fajtisza, nagytestű,
fekete lankhán-kakasok eladók darab-
onként 10 pengőért. Dr. Véghely Im-
rené, Sárbogárd, Fejér m.

Jómegejelenésű, VII-ik fizetési osz-
tályu nyugdíjas állami hivatalnok va-
gyok, 50 körüli szimpatikus, vagyon-
nal vagy jövedelemmel bíró urinót
feleségül vennék. Leveleket „Doktor”
jelíge alatt duplaboritékban Kele-
menné, Budapest, I., Ugocsa-u. 11.,
I., 8. szám alá kérek.

Kereskedelmi végzett árvaleány
délutáni alkalmazást keres irodába,
vagy gyermekek mellé. Havi 20 P.
fizetést kér. Cím: Ferry Oszkár-u. 32.,
főem. 1.

Németül beszélő, főzéshez értő min-
denest keresek 8 éves fiacskához.
Podolsky Géziné, mérnök neje, Szur-
dokpüspöki, Heves m.

Budapestben egy leánynevelőintézet-
ben van néhány üres hely, melyre sür-
gösen kell jelentkezni. Felvételnék
6 éves kortól felfelé. Kijárnak a köz-
ségi iskolába. Akik már végeztek,
azok kézimunkában és varrásban tel-
jesen kiképezetnek. Teljes ellátásban
és ruházásban részesülnek. Érdeklő-
dők leveleit „Otthon” jelíge alatt a
kiadóhivatal továbbít, 1 drb 8 és 1 drb
16 filléres bélyeg csatolandó.

Nyírfás, Leghorn-telepemen, mely
erdőben van, állataim korlátlan kitu-
futóban nevelkedtek s így edzettek és
egészségesek. Állandó állatorvosi fel-
ügyelet alatt vannak. Keltető tojást
50 fillér árban szállítok. Cím: Belé-
nyessy Jánosné, Böngréralap.

Keresek intelligens házvezetőnőt,
aki önállóan főz, a háztartás minden
ágában jártas; németül beszélő előny-
ben. Ajánlatokat Jobbágyi, Nógrád-
megye, Postafiók 4., kérek.

Feladó szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: TORDAI BÓJTONE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

Műszaki igazgató: Urbányi István.

Selyemhajad én még sose simítottam...

Tempo rubato.

Nádor Jóska verse és zenéje.

ÉNEK.

Se-lyem-ha-jad én még so-se si-mit-gat-tam, I-bo-lya-kék sze-med
Már csak né-ha-né-ha, fél-ve és re-meg-ve, Gon-do-lok a mult-ra;

ZONGORA.

so se esó-kol-gat-tam. So-sem ö-lel-tem még pa-tyo-lat-szin vál-lad,
a te szent ne-ved-re. Ma-ga-san fe-let-tem, kék-lő mesz-sze-ség-ben,

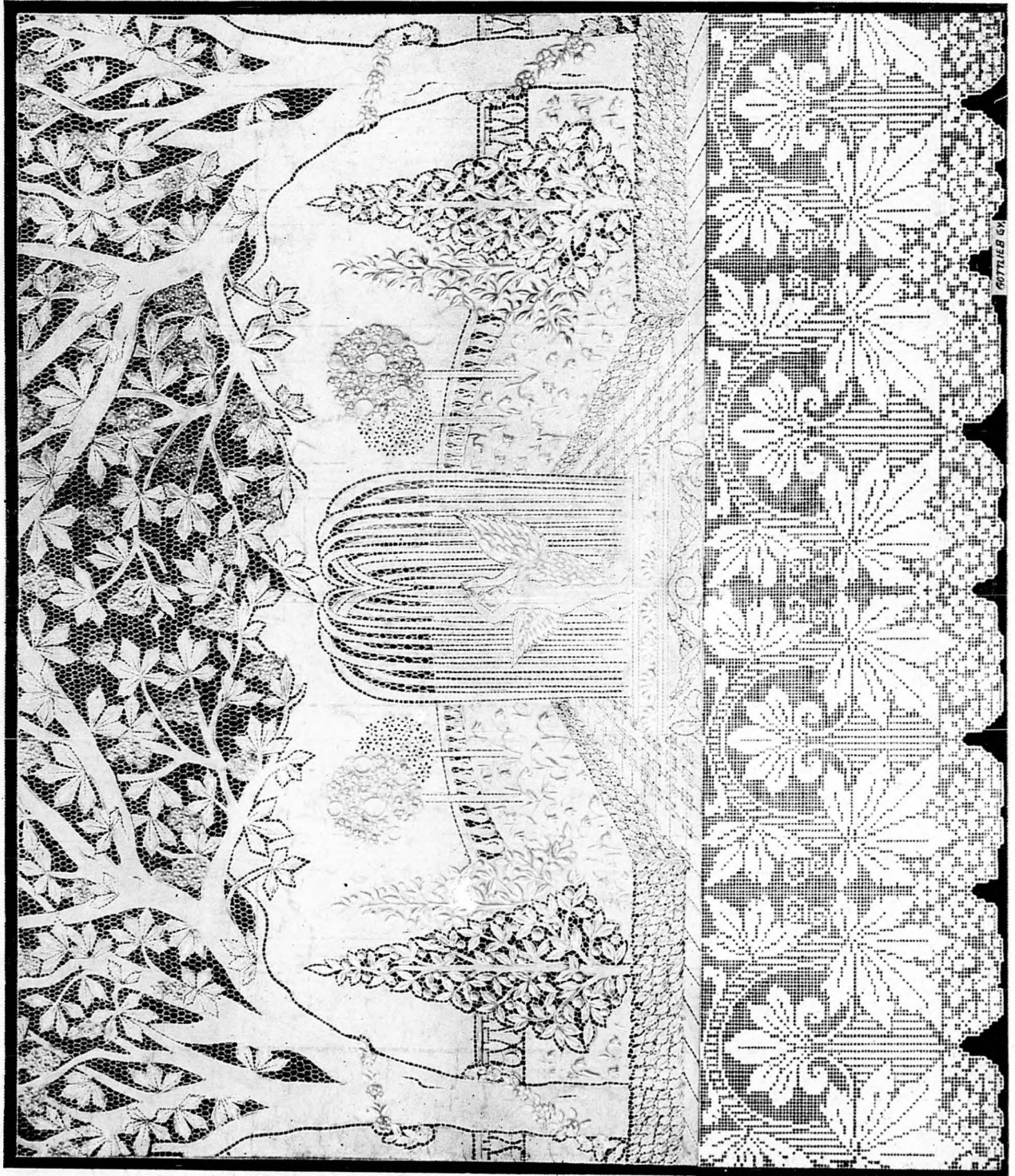
So-ha so-ha én még nem vol-tam te-ná-lad: Csak úgy lop-va-rejt-ve bo-lyong-tam u-tá-nad.
Ragyogsz mint a nap-fény. esil-lag-ta-lan ég-ben: A te vi-lá-god-én so-ha el nem é-rem.

Zeneművek, kották, gramofonlemezek:

NÁDOR KÁLMÁN

CÉGNÉL, BUDAPEST, IV., KÁROLY-KÖRUT 8. SZ.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Diszfüggöny (Gottlieb-modell)